

Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecțiilor noastre, și ținând cont de condițiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilități cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POȘTĂ“:

- plata taxelor poștale,*
- reducere de 10 % la achiziții de până la 10 cărți,*
- reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărți pe titlu sau diverse titluri.*

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
FREIMAN, KATE

Golful de argint / Kate Freiman

București: Alcris, 2001.

p.; cm. – (El și Ea)

Tit. orig. (eng): Close to the heart.

ISBN 973-646-027-4

821.111. 31=135.1

Colecția „EL ȘI EA “

KATE FREIMAN

Golful de argint

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

IMPORTANT

Solicitanții la „CARTEA PRIN POȘTĂ“ sunt rugați să-și scrie adresa completă pe scrisoarea trimisă.

Numele și prenumele:
Str., nr., bloc
scara etaj apt. sector
Localitatea cod poștal
Județul

P.S. Neapărat trebuie trecut codul poștal al localității sau al străzii în cazul Municipiului București.

Capitolul 1

Sandra simțea că este urmărită. Nu de pe țărmul din spatele ei, acolo unde țipetele pescărușilor se amestecau cu zgomotul valurilor care se spărgeau, ci de undeva de sus. De undeva din vârful falezei.

Tânăra femeie își ridică privirea și-l văzu. Stătea exact pe marginea falezei, cu picioarele depărtate, cu părul zbârlit de vântul care sufla din larg. Un războinic viking supraveghindu-și teritoriul.

Silueta aceasta întunecată care se profila pe cerul de un albastru profund degaja o impresie de ostilitate. Asta se datoră oare nemișcării lui, aerului său de cuceritor, privirii insistente și înghețate cu care o cerceta pe Sandra? Îi lăsa impresia unui vânător pândindu-și prada.

Sandra își ridică bretelele costumului de baie și își trecu prosopul în jurul gâtului. În ciuda soarelui și a căldurii acestor frumoase zile de iulie, se înfioră.

Pentru prima dată după ieșirea din copilărie, izolarea gol-fulețului în care se afla i se păru periculoasă și se simți cuprinsă de teamă.

Cu un mers sigur și elastic, bărbatul începu să coboare poteca ce cobora șerpuiind până la plajă. Nu-și luă nici o clipă ochii de la Sandra. Apoi pe nisip se întinse o umbră și se apropie de ea. Se opri la mai puțin de un metru de Sandra.

Gata să fugă, Sandra se stăpâni. La urma urmei, el era intrusul. Îi susținu privirea fără să se clintească și-l examinează cu atenție.

Bărbatul era înalt și musculos. Părul de un blond scandinav înconjură o față cu trăsături armonioase, dar hotărâte. Ochii lui, însă, o frapară pe Sandra, de un albastru-intens, păreau să reflecte toată adâncimea oceanului.

– De unde veniți? întrebă el.

Cu un semn din cap, tânăra femeie indică o clădire înaltă din vârful falezei, în celălalt capăt al golfulețului.

– De acolo, de sus.

– Nu vreau pe nimeni aici, zise bărbatul, cu același calm impresionant. Plecați și să nu mai reveniți.

Sandra nu putea suferi scenele violente și căuta întotdeauna să evite pe cât posibil conflictele. De data aceasta, însă, îndrăzneala necunoscutului o încurajă, dimpotrivă, să-l sfideze. Îngenunche pe nisip și-și întinse liniștită prosopul în fața ei. Apoi își scoase sandalele din piele roșcată și le așeză cu grijă una lângă alta.

– Nici nu se pune problema să plec. Dacă vreți să fiți singur, va trebui să vă duceți în altă parte.

Bărbatul agită un deget amenințător în direcția Sandrei. În ciuda câtorva îngroșări discrete, avea mâini frumoase, puternice și totodată fine. Mâini de o eleganță aristocratică.

— Și nu încercați să mă intimidați, adăugă Sandra. Să știți că nu mă speriați.

— Mincinoaso! Tremuri ca o frunză sub micul dumental costum de baie scos direct dintr-un magazin de lux.

Cu un aer cât se poate de nepăsător, Sandra se așează pe prosopul de baie. Își șterse indiferentă nisipul cu mâna și, rezemată într-un cot, se întinse confortabil.

Cu un surâs insolent pe buze, bărbatul își trecu încet privirea peste corpul Sandrei. De la unghiile date cu oă ale degetelor de la picioare până la brățara de aur de la încheietura mâinii, apoi peste buclele părului ei arămiu strălucind în soare.

— În aceste condiții...

Sandra auzi pocnetul sec al unei cataramă de curea care se desface, urmat de zgomotul unui fermoar. Doar nu...

Pe tânăra femeie o cuprinse din nou panica. Absolut singură pe această plajă pustie, cu acest necunoscut, se găsea cu totul la discreția lui. Evaluând rapid ce șanse avea să scape, realizează că nu avea nici una. De drumul abrupt care ducea la casă o despărțea o bună sută de metri. Cu picioarele lui lungi, bărbatul ar ajunge-o din urmă chiar înainte de a atinge baza falezei. Cât despre a striga... Luate de vânt, apelurile ei nu vor ajunge niciodată la urechile slăbite ale străbunicii ei și la Frank, bătrânul grădinar.

Stăpânindu-și teama, Sandra își fixă privirea pe picioarele înfipite în fața ei. Aveau linii armonioase și mușchi puternici de statuie greacă, fiind în plus bronzate.

Șortul din blugi cu marginile destrămate alunecă peste gleznela bărbatului și-i acoperi picioarele goale. Ridicându-le unul după altul, el făcu un pas alături, apoi se aplecă să-l ridice după care îl aruncă pe stânca cea mai apropiată.

— Întoarce-te repede la mămica, fetițo. Nu te-au învățat că nu trebuie să stai de vorbă cu necunoscuți?

Acestea fiind zise, bărbatul izbucni în râs și, sărind cu dezinvoltură peste Sandra, ajunse rapid la linia de spumă albă lăsată de valurile care se spărgeau pe plajă.

Sandra urmări cum se îndepărtează silueta îmbrăcată doar într-un slip negru. Sub pielea lui bronzată, mușchii îi jucau la fiecare pas. Ca pentru a-l împiedica să plece, ea întinse mâna în direcția lui. Cine era oare?

Fără cea mai mică ezitare, bărbatul intră până la brâu în apa totuși rece. Adunându-și brațele deasupra capului, își curbă corpul ca o trestie în vânt și, cu precizia unui înotător experimentat, se avântă în mijlocul unui val verde chiar în clipa când acesta era pe punctul să-l ajungă. Sandra îl văzu ieșind în partea cealaltă a valului și dispărând apoi într-un înot suplu și elegant.

Nu-și întorsese nici o clipă capul spre plajă...

*

* *

– În golfuleț era un bărbat, adineauri.

Sandra prânzea cu străbunica ei la umbra unui tei uriaș din grădină, mâncând stridii care păstrau parfumul oceanului, și salată culeasă în dimineața aceea de Frank.

Honey Bee o cercetă îndelung pe Sandra. Bătrâna doamnă avea optzeci și nouă de ani, dar mintea ei era tot atât de ageră ca aceea a unei femei tinere. Nu-i scăpase deloc nota de curiozitate aprinsă din glasul Sandrei.

– Cineva din sat?

Sandra revăzu în gând părul de culoarea grâului copt și ochii de safir. În ciuda pielii sale bronzate și a corpului zvelt și musculos, nu putea fi unul dintre pescarii aceia indieni retrași la un colț de stradă, de la care Frank cumpăra pește și scoici.

– Oh, nu! răspunse ea foarte repede.

Prea repede. Honey Bee își ascunse un zâmbet în spatele șervetului de masă, tamponându-și cu delicatețe buzele înainte de a-și lua paharul.

– Cum poți fi atât de sigură, draga mea?

– Era blond... și apoi, foarte enervant.

Honey Bee făcu o grimasă.

– N-am avuzit vorbindu-se despre nou-veniți, în ultimul timp. Dar este adevărat că ies mult mai puțin ca altădată. Poate că este un artist, venit să picteze micul nostru golf... Sau unul dintre tinerii aceia care fac navigație de-a lungul coastei sau ies pe apă pe planșa cu pânză. Măine nu va fi acolo, vei vedea.

Un practicant al sportului cu planșa cu pânză? Bineînțeles! Asta explica bronzul pielii lui, alura sportivă, complicitatea naturală cu marea. Preocupată să se întrebe cine putea fi

bărbatul acela, Sandra nici nu se gândise măcar cum ajunsese acolo. Nu văzuse nimic pe plajă, dar o planșă cu pânză poate fi ascunsă cu ușurință între stânci.

Nu putuse ajunge în *Golful de Argint* decât dinspre ocean, adus de valurile acelea uriașe care veneau să moară în fundul micului golf. Singurul acces pe pământ era drumul privat care, pornind din sat, traversa proprietatea lui Honey Bee cale de trei kilometri. O dată trecut de casă, acesta mergea o bucată de-a lungul marginii falezei, apoi cobora în pantă abruptă și sinuoasă până la plajă. O asemenea situație îi asigura lui Honey Bee nu numai o foarte frumoasă vedere asupra oceanului, ci și singurătate și liniște. Numai câtorva pescari din sat li se permitea să vină să adune stridiile și scoicile comestibile care mișunau pe stânci.

De fiecare dată când avea posibilitatea, Sandra fugea de zgomotul și agitația orașului pentru a veni să se refugieze în această liniște ritmată de respirația regulată a oceanului și de chemările pescărușilor.

Mâine, își va regăsi golful și liniștea...

*

* *

Sandra se înșela. A doua zi dimineata, bărbatul era din nou acolo, ocupat să adune scoici. Cu picioarele goale pe stânci, purta același șort din blugi cu marginile destrămate. Soarele juca în părul lui și pe bustul cu pielea bronzată.

Agasată să-l revadă și în același timp intrigată de această prezență neașteptată, Sandra se apropie de el, atrasă de farmecul pe care-l emana acest bărbat. Când el o simți aproape, își înalță capul apoi, fără un cuvânt, îi întoarse spatele și-și reluă ocupația.

– Nu credeam să vă găsesc și astăzi aici, zise Sandra cu răceală.

– Ei bine, după cum vedeți, vă faceți iluzii. Sunt aici pentru câțva timp.

– Se poate ști pentru cât timp?

– Nu. Până când mă voi sătura să fiu aici și mă voi hotărî să plec. În orice caz, eu voi hotărî care va fi momentul acela. Și nu se va întâmpla foarte curând.

Vorbea pe un ton liniștit, umplându-și găleata cu pumni întregi de scoici și moluște.

– Nu vă dați seama, cel puțin, că vă aflați pe o proprietate privată?

Bărbatul se ridică și se întoarse. O privi lung pe Sandra, cu un aer compătimitor.

– Absolut deloc. Mai întâi că jumătatea golfului de dincolo de drum este publică și, oricum ar fi, proprietatea privată se oprește la linia apei. Mai mult, chiar dacă ar fi proprietate privată, nu dumneata m-ai face să plec și nici ce ai putea să-mi spui.

– Nu vi s-a spus niciodată, domnule, că sunteți un bădăran?

– Ba da, păpușico. Mai mult decât atât, acesta nu este decât cel mai mic din defectele mele. Ai face bine să nu pui asta la îndoială și să dispari.

Spuse acestea cu un zâmbet extrem de enervant și totodată profund tulburător.

– Ar fi fost preferabil să nu intru în conversație cu o persoană atât de nepoliticoasă. Nu sunteți făcut să trăiți în societate.

Două mâini de oțel prinseră încheieturile mâinilor Sandrei și tânăra femeie se trezi la discreția necunoscutului. Își auzi propria inimă bătând într-un ritm nebunesc, în timp ce un tremur o străbătea din cap până-n picioare. Teama, bineînțeles... Și cu toate acestea, un singur lucru îi capta atenția: fața bărbatului, aflată foarte aproape de a ei. Frumusețea ochilor lui, a gurii lui. Ce fiori trebuia să provoace sărutul unor asemenea buze!

– Dacă mi-aș asculta impulsul, păpușico, ți-aș da o lecție bună, care te-ar învăța să-ți ții gura.

– Dă-mi drumul!

El îi dădu ascultare și Sandra fu cât pe ce să-și piardă echilibrul. Ca să nu cadă, se agăță de brațul lui. Sub pielea caldă și moale, ea îi simți mușchii tari ca un bloc de granit.

În mod curios, bărbatul fu acela care-și retrase primul brațul. Ca și cum contactul acesta reprezenta o intruziune inacceptabilă în viața lui particulară...

Își ridică furca de adunat scoici și, ținând-o cu dinții întorși spre cer, coborî de pe stâncă. Într-o fracțiune de secundă, o imagine trecu prin mintea Sandrei: amintirea unei picturi pe care o expusese într-o zi în galeria ei. Pânza se numea *Zeul mării*. Regăsea la acest necunoscut aceeași impresie de măreție, amestecată cu o supremă indiferență față de lumea exterioară. Cine putea oare să fie? se întrebă ea din nou.

Ajuns în mijlocul golfulețului, bărbatul trăsă în nisip o linie lungă cu coada instrumentului său, de la baza falezei până la marginea apei.

– Iată, spsue el făcându-i semn Sandrei să se apropie. Asta este partea dumitale, cealaltă a mea.

Apoi, cu mersul elastic, se întoarse la stânca lui, fără o privire sau un cuvânt în plus.

Ridicând din umeri, Sandra se instală ca de obicei. Întinse prosopul de baie și desfăcu scaunul de plajă care-i servea drept spătar. Își scoase sandalele și-și dădu cu cremă pe brațe și pe picioare. Își puse apoi pe cap o pălărie mare de pai și-și luă cartea.

În fond, această delimitare a teritoriului îi convenea. Desigur, ar fi fost mult mai mulțumită să aibă golfulețul numai pentru ea singură, ca înainte, dar bărbatul era în dreptul lui să rămână acolo. De altfel, părea să cunoască foarte bine limitele proprietății... În orice caz, un lucru era sigur: nesociabil cum era, n-o va deranja mult. Și, cu siguranță, ea nu-i va căuta compania!

Era la jumătatea lui iulie. Sandra avea în fața ei încă șase frumoase săptămâni de vacanță și de soare, fără riscul de a fi deranjată. Numai Archie, asociatul ei, știa unde s-o găsească în caz de problemă urgentă și ea se putea bizui pe el că n-o s-o cheme pentru nimic în lume. Avea, desigur, acea expoziție importantă în octombrie, dar lucraseră mult împreună în această privință și, în mod normal, prezența ei nu va fi necesară înainte de primele zile ale lui septembrie.

Se făcea cald. Soarele începea să-i ardă pielea, în ciuda protecției oferite de cremă. Ca la fiecare din rarele ocazii când se găsea cu fiica ei la *Golful de Argint*, Rose, dacă ar fi văzut-o, ar fi muștrat-o cu asprime.

— O tânără nu trebuie să caute să se bronzeze atât de mult. Asta este bine pentru bărbați. Pe vremuri, puritatea tenului era una din regulile frumuseții...

Sandra renunțase de mult timp s-o înțeleagă pe mama ei. Tot ce-și dorea era să nu devină ca ea, mai târziu.

Încercă să se pasioneze pentru romanul ei. Acesta se afla în fruntea listei marilor succese de librărie din vara asta, publicată de *New York Times*, și părea promițător. Cu toate acestea, astăzi, Sandra nu reușea să se concentreze asupra desfășurării acțiunii. Atenția ei se întorcea mereu spre silueta care se mișca la malul apei cu pași liniștiți. Soarele nu ardea pielea necunoscutului, o mângâia la fiecare mișcare, făcând-o să strălucească asemenea mătăsii. Din când în când, bărbatul se oprea pe loc, cu privirea rătăcind în depărtare, spre larg, ca spre o taină dureroasă.

La ce bun să se încăpățâneze să se coacă pe nisip când, la câțiva metri, oceanul o invita să vină să se răcorească în apele lui limpezi? Lăsându-și cartea și pălăria, Sandra înaintă spre țărm.

O cuprinse o senzație de gheață când intră în apă și când valurile se repeziră spre corpul ei încălzit. Cât pe ce să facă stânga-mprejur, auzi un chicotit ușor în spatele ei. Sprijinit în furca lui, necunoscutul urmărea spectacolul cu o privire malițioasă.

Sandra strânse din dinți și se aruncă în mijlocul valului următor. Înotă un timp, apoi considerând că onoarea ei era salvată, reveni la mal. În ciuda dorinței de a alerga să se întindă la soare, străbătu plaja cu pași lenți și cu un aer indiferent.

Remarcă în trecere șortul de blugi pe nisip, alături de găleata cu scoici. Bărbatul era deja în mijlocul valurilor care-l înghițiră imediat.

Trecu o eternitate până când reapăru. Sandra se simțea cuprinsă de neliniște. Apoi îl văzu apărând la suprafață, departe în larg, o pată blondă pe albastrul oceanului. Într-un craul rapid și elegant, se îndreptă spre larg și dispăru vederii ei.

— Du-te naibii și vânt bun! murmură Sandra.

Se întinse pe prosopul de baie, cu fruntea pe brațele încrușișate. Ținând ochii închiși, își simți corpul amortind, în timp ce soarele îi usca pielea, picătură cu picătură...

*

* *

— Ești pe cale să te coci, păpușico.

Sandra își înalță capul și clipi din ochi. În picioare în fața ei, văzu o siluetă întunecată înconjurată într-o lumină vie. Scoasă brusc din starea de somnolență, replică tăios:

— Și ce-i cu asta?

— Nimic. Continuă să te prăjești, dacă asta îți face plăcere. Am spus-o pentru dumneata.

– Nu vă amestecați în ce nu vă privește și rămâneți în afara teritoriului meu.

Bărbatul ridică din umeri și se răsuci pe călcâie.

Ridicând mâna într-un gest descurajat, își strânse lucrurile și urcă poteca de pe faleză cu pași mari, fluierând.

*

* *

Sandra dormi foarte prost în noaptea aceea. Pe umerii ei în flăcări, țesătura fină a cămășii de noapte provoca o iritare insuportabilă. Somnul ei era zbuciumat de coșmaruri nelămurite, provocate fără îndoială de un mic acces de febră. Din când în când se trezea, ieșea pe terasa camerei sale, unde răcoarea nopții o liniștea puțin.

A doua zi dimineata, la micul dejun, Honey Bee se îngrozi.

– Sandra, draga mea! exclamă ea. Ar trebui să te vadă un doctor. Sau, cel puțin, să-l trimitem pe Frank la farmacia din sat ca să-ți caute o loțiune calmantă.

– Nu te neliniști, bunico. Am ce-mi trebuie.

Sandra își petrecu ziua la umbra unui splendid arbore de magnolia plantat de străbunicul ei pentru tânăra lui soție, în anul căsătoriei lor, când se instalaseră în această casă. Honey Bee veni să-i țină companie.

– Îmi place grădina aceasta, îi spuse Sandra. Îți amintești, când eram mică, doream să vin ca să locuiesc aici toată viața.

– Da, și asta n-o încânta deloc pe mama ta, poți să mă crezi. După două sau trei zile, n-avea decât o dorință, să plece. De altfel, așa se întâmplă întotdeauna.

– În cazul acesta, de ce vine să te vadă?

– Probabil că se teme să n-o dezmoștenesc dacă nu face acest mic efort anual.

– N-ai decât să-i spui, îi sugeră Sandra râzând, că ți-ai făcut testamentul și că lași totul unei societăți de binefacere. În felul acesta, va putea să se consacre în întregime problemei ce o interesează.

– Adică?

– Ei bine, să-și caute un nou soț!

– Apropo, draga mea...

Ochii lui Honey Bee străluciră de bucurie la această mână de ajutor întinsă.

– Încă n-ai nimic să-mi spui în ceea ce te privește? Nici o partidă bună în vedere...?

– Ei bine, ca să nu-ți ascund nimic, bunico, am actualmente cinci partide bune în vedere. Patru deja încadrați și expuși în galerie și al cincilea care trebuie să sosească în curând din Italia. Nenorocirea este că sunt morți cu toții de peste trei sute de ani.

Cum Sandra râdea din toată inima, Honey Bee îi aruncă o privire severă.

– Ești la fel de nepăsătoare ca străbunicul tău... Ești gata să treci pe lângă ce este cel mai important, Sandra.

– Ce este cel mai important, bunico?

– Dragostea și fericirea, draga mea, pe care le sacrifici pentru carieră.

– Nicidecum! Sunt foarte fericită și am o viață plină care mă satisface întru totul.

– Taratata! O viață nu poate fi cu adevărat împlinită fără un bărbat lângă tine. Fără un soț și fără copii.

– Bunico, dar eu trăiesc înconjurată de bărbați pe cât de inteligenți, pe atât de seducători. Asta nu înseamnă că doresc să-mi împart viața cu vreunul dintre ei. Făt-Frumos nu poate fi găsit atât de ușor. Dacă se apărea într-o zi, voi ști să-l recunosc, dar n-am nici gustul, nici timpul să pornesc în căutarea lui. De fapt, deocamdată n-am nevoie de așa ceva, am destule de făcut.

– O femeie are întotdeauna nevoie de un bărbat.

– În condițiile acestea, de ce nu te-ai recăsătorit niciodată? Sunt sigură că în jurul tău n-au lipsit pretendenții.

Honey Bee suspină.

– Pentru că nimeni nu putea să-l înlocuiască pe Stephen. Înțelegi, Sandra, se vor împlini curând cincizeci de ani de când a murit străbunicul tău, dar el este și acum singurul băbat pe care-l iubesc și care contează pentru mine. Și dacă aş lua-o de la capăt, chiar știind că voi cunoaște atât de lungi ani de lacrimi și singurătate, n-aș șovăi nici o secundă. M-aș căsători pe loc cu el.

După plecarea străbunicii, Sandra rămase pe gânduri. În adâncul ființei, ea știa că Honey Bee avea dreptate. Un bărbat, dragostea... Ce femeie nu le aștepta, nu le spera, să vină să-i lumineze viața? Dar nu în momentul acesta. Cu toate planurile ei profesionale în curs de desfășurare, Sandra nu se simțea pregătită pentru marea călătorie sentimentală. Va fi destul timp, mai târziu...

*

* *

În seara aceea, după cină, Sandra se hotărî să iasă să facă o plimbare. Spatele n-o mai făcea să sufere, seara era plăcută și apusul soarelui splendid. Deoarece marea acoperise în întregime plaja, hotărî să meargă de-a lungul falezei înalte.

Ajunsă la promontoriul care închidea dintr-o parte golful, se pregătea să se întoarcă din drum, când o lumină slabă printre copaci îi atrase atenția.

În mijlocul unui luminiș înconjurat de brazi și de cedri, se găsea o cabană mică din trunchiuri de copaci. Sandra își amintea că se jucase acolo, copil fiind, dar locul era părăsit de ani de zile. Surprinsă să vadă lumină, Sandra porni fără nici o ezitare pe poteca abia trasată care ducea în direcția aceea.

Era limpede, acolo locuia cineva. Se spălaseră chiar rufe. Pe o sfoară întinsă între unul din stâlpii verandei și un brad tânăr, erau aliniate cu grijă niște rufe ude: o cârpă de vase, un prosop, o față de pernă, un chilot, un tricou care nu mai era foarte nou, o pereche de blugi de asemenea destul de decolorați.

La marginea verandei fusese instalat un duș, un sistem rudimentar de țeavă și pară de stropitoare, ca acela folosit de vânătorii de animale sălbatice sau de exploratori. Un săpun roz de toaletă era pus într-o cupă mică, alături de o sticlă de

șampon. Pe o bancă de lemn deteriorată din apropiere trona o pereche de bascheți fără șireturi, cu tălpile întoarse în sus. În fine, sprijinită de fațada cabanei, o undiță de pescuit ținea companie unei furci de plajă și unei găleți pentru scoici, pe care Sandra nu putea să nu le recunoască.

Sandra se apropie fără să facă zgomot de fereastră. Scândurile vechi ale verandei se arcuiau sub pași, dar se simțea că erau încă solide.

Cu picioarele goale, bărbatul era așezat în fața unei mese pline de cărți și de documente. Le cerceta la lumina unei lămpi cu petrol care dădea părului său reflexe de aur patinat. Purta o pereche de blugi și o cămașă de culoare albastru-închis, cu mânecile suflecate până la coate. Sandra fu frapată de contrastul ciudat pe care-l oferea acest necunoscut: pe de o parte, semăna cu un aventurier obișnuit cu condiții minime de viață, iar pe de altă parte, documentele din jurul lui și ochelarii cu rame de aur îi dădeau aerul unui savant.

Totul era acolo de o simplitate monahală: un pat de lemn acoperit cu o saltea fină, un balansoar și, între ele, o măsuță joasă. Un șemineu de piatră ocupa una din laturile încăperii. Iar curățenia locului și calitatea rarelor obiecte aflate acolo arătau un mod de viață îngrijit, chiar rafinat.

Deodată, bărbatul se ridică și se întinse, dezvăluind suplețea și forța corpului său. Sandra avea destui prieteni care, încercând să-și modeleze fizicul, petreceau multe ore în sălile de gimnastică. Totuși, nici unul dintre ei nu putea rivaliza cu acest necunoscut, pe planul armoniei și al puterii naturale a liniilor și a formelor. Ce păcat că era atât de necioplit în comportare!

Își puse ochelarii pe masă în mijlocul documentelor și dispăru pe o ușă situată în fundul încăperii. Probabil că avea acolo un loc care servea drept bucătărie.

După ce așteptă în zadar un timp întoarcerea necunoscutului, Sandra se resemnă să-și părăsească postul de observație. În clipa aceea, simți miros de fum. Ciudat, deoarece nu era foc în șemineu...

Recunoscu imediat mirosul plăcut care plutea în aer, foarte aproape de ea. Îi reamintea serile de Crăciun din copilărie când, după cină, străbunicul ei trecea în salon și se instala confortabil în fotoliul lui preferat. Ei îi revenea onoarea de a-i aduce prețioasa cutie de argint cizelat, cu conținut misterios...

O țigară cubaneză, bineînțeles! Cineva fuma o havană pe verandă. Nu putea fi decât necunoscutul. Trebuia să existe o altă ușă în spatele cabanei.

Prinsă în cursă... Iată unde o dusesse curiozitatea. Cum îi va sta oare dacă o surprindea, cu nasul lipit de geam, spionându-l?

Tiptil, cu prudență, Sandra caută să ajungă la scara care-i va permite să fugă fără a fi văzută. La urma urmei, o siluetă în goană...

Prea târziu! Cu țigara între buze, zâmbind, necunoscutul stătea la baza scărilor, cu brațele la piept, blocând orice posibilitate de retragerea...

Capitolul 2

Sandra nu avea de ales. În loc să sară peste balustradă, ca un cascador dintr-un film western, fără să-și rupă gâtul, trebuia să coboare pe scară și, prin urmare, prin fața necunoscutului.

— Aveți un obicei foarte prost, declară ea cu hotărâre din înaltul treptelor, arătându-i havana.

Sandra auzise mereu spunându-se că atacul era cea mai bună apărare. Singura ei șansă de a ieși onorabil din această situație era să pună în practică acest excelent principiu.

— Se pare că este extrem de neplăcut să săruți un bărbat care tocmai a fumat o țigară, adăugă ea.

— Dacă speri, păpușico, să-ți propun să-ți verifici teoria, îți pierzi timpul. Nu sunt într-o dispoziție romantică, în seara asta.

Față de atâta insolență, Sandra rămase buimăcită. Bărbatul începu să urce încet scara, continuând să vorbească.

– Ar trebui să te gândești înainte de a deschide gura. În felul acesta, ai evita să spui prostii. În schimb, poate că poți să-mi explici ce faci aici, spionându-mă pe fereastră.

– Am... văzut lumină, băigui Sandra, și voiam să știu cine locuiește aici.

– Ei bine, acum că știi...

Cu un gest al mâinii, bărbatul îi arată Sandrei că n-avea decât să plece. În același timp, ajuns în partea de sus a scării, se așază și-și întinse picioarele lungi în așa fel încât să bareze două sau trei trepte ale scării pe toată lățimea lor. Ținând țigara între degetul mare și arătător, aruncă fumul într-un cerc albastru care se legănă puțin înainte de a se pierde în aerul serii.

– Ceea ce se petrece în această cabană nu te privește, zise el nepăsător.

– Într-adevăr.

Sandra se întrebă cum ar putea să părăsească veranda. În saptetele ei se afla cabana; în fața ei, o balustradă și o scară blocată de necunoscut.

– Plec, cu condiția să mă lăsați să plec. Vreți să eliberați drumul?

– Sunt la mine acasă și n-am nici o intenție să mă mișc, păpușo.

– Ce vreți să fac, atunci?

– Asta nu mă privește, zise el cercetându-și vârful aprins al țigării de foi. Pari o persoană inteligentă. Caută o soluție.

Tocmai asta era problema... Sandra nu avea altă soluție decât să facă un pas mare peste necunoscut. Perspectiva n-o

încânta deloc. De obicei, pentru a se plimba după cină, îmbrăca o pereche de blugi. Or, în seara asta, din cauza pielii arse de soare, păstrase rochia ușoară din bumbac pe care o purtase toată ziua și care abia îi ajungea până la jumătatea coapselor...

— N-aveți într-adevăr nimic dintr-un gentleman, zise ea oprindu-se în fața lui.

— Nici dumneata dintr-o doamnă. Când vii să spionezi în felul acesta oamenii, pe fereastră...

Sandra ridică un picior. Ardea de dorința de a-l lovi în trecere pe acest individ cu piciorul. El trebuie să-i fi ghicit gândul deoarece prinse glezna Sandrei cu o mână și o ținu prizonieră.

— Un calcul foarte prost, păpușico. Acum îmi datorezi de două ori scuze.

— Scuze! exclamă Sandra, râzând disprețuitor.

De fapt, se simțea îngrozitor de stânjenită. Era limpede că bărbatul acesta domina situația și că dintr-un moment în altul va trebui să se supună voinței lui. Deocamdată, trebuia să încerce să câștige timp.

— Nu contați pe asta, domnule!

— În cazul acesta, seara riscă să fie lungă... Din fericire, ai picioare frumoase.

Fără să-și slăbească strânsoarea, bărbatul lăsă mâna să-i alunece de-a lungul pulpei Sandrei, până la genunchi, unde degetele lui întârziară într-o lungă mângâiere.

— Ești un bătăran!

— Asta mai lipsea! Acum insulte... Vii să privești pe fereastra mea, mă deranjezi, îmi strici seara și, în plus, refuzi să-ți ceri scuze. Recunoaște că nu ești lipsită de îndrăzneală.

Decorul începu să se rotească în jurul Sandrei cu încetinitorul, ca într-un film. Se agăță de stâlpul verandei.

– Vă rog să mă scuzați, bâigui ea dintr-o suflare.

– Bravo! Și nu vei mai veni să-mi spionezi viața privată?

– Nu voi mai veni să vă spionez viața privată. Acum, vreți să mă lăsați să trec?

– Trebuie, din păcate! murmură necunoscutul. Este regretabil, deoarece ai o piele foarte moale. Puțin cam fierbinte în momentul acesta, observ. Vezi ce se întâmplă dacă nu mă asculți?

După o ultimă atingere ușoară a genunchiului, plăcută ca un sărut, bărbatul își retrase mâna și-și deplasă picioarele. Calea era liberă...

Sandra începu să coboare scara, apoi porni pe drumul care ducea la faleză. Și, de-a lungul întregului drum, nu dorea decât un lucru: să se întoarcă lângă acest bărbat căruia nici măcar nu-i cunoștea numele. Ar fi vrut să-l cunoască, să descopere de unde venea, ce făcea în cabana aceea de pustnic. Misterul pe care-l simțea că plutește peste viața acestui necunoscut o atrăgea irezistibil.

După ce făcu un număr de pași, se întoarse, cu speranța de a-l mai zări încă pe verandă, urmărind-o cu privirea. El dispăruse, însă, înghițit de întuneric.

*

* *

Folosind drept pretext insolația pe care o suferise, Sandra se hotărî să nu meargă la plajă câteva zile. După penibila întâmplare de la cabană, nu dorea să-l reîntâlnească atât de curând pe necunoscut.

În același timp, era devorată de curiozitate și căuta cu disperare un mijloc prin care să poată obține informații despre el.

Îi veni în ajutor situația meteorologică. Timpul se schimbă brusc, aducând vânt și ploaie dinspre Pacific.

– Ce-ai spune de un mic tur în oraș? o întrebă ea pe străbunica ei a doua zi după-amiază. Asta ar aduce puțină schimbare. Dacă vrei, trecem și pe la magazin.

– Excelentă idee, draga mea! exclamă Honey Bee, încântată. A trecut o mulțime de timp de când nu m-am dus la Pearce și n-am văzut-o pe Jessie.

Propunerea Sandrei nu era complet dezinteresată. Jessie Morrison, care ținea magazinul general din orașelul vecin, era o bună prietenă a lui Honey Bee. Dar era mai cu seamă o sursă inepuizabilă de informați referitoare la locuitorii din regiune și la evenimentele locale. Dacă Sandra dorea să afle câte ceva despre necunsocut, va reuși doar prin intermediul lui Jessie. Numai că trebuia să dea dovadă de multă diplomatie. Altfel, începând de a doua zi, tot orașul și împrejurimile vor ști că strănepoata Beatricei Carter se interesa cu multă insistență de un bărbat foarte puțin potrivit pentru ea.

Până la urmă, Honey Bee fu aceea care îndrumă conversația asupra acestui subiect, după obișnuitele manifestări de bucurie dintre ea și Jessie.

– Sandra a făcut o insolatie afurisita la plaja. N-ai cumva ceva care s-o potoleasca si s-o vindece mai repede?

Honey Bee o vazuse pe Jessie nascandu-se si era una dintre putinele persoane care isi permiteau s-o tutuiasca pe aceasta importanta figura locala. La fel si Jessie, si pentru acelaasi motiv, o tutuia pe Sandra.

– Tine, da-ti cu asta, zise ea intinzandu-i un flacon Sandrei. Si nu uita sa-ti aplici aceasta solutie data viitoare cand vei ramane mai mult timp pe plaja. Te va feri de arsuri.

– Ce pacat, Sandra, ca n-ai avut asta alaltaieri. Necunoscutul tau ar fi putut sa-ti dea cu ea pe spate.

– Un necunoscut? Intreba Jessie, muscata de curiozitate. Aveți vizitatori la *Golful de Argint*, Honey Bee?

– Da, un barbat. Unul dintre aceia care ies pe mare pe o plansa cu panza, fara indoiala. In orice caz, nu cineva din sat, dupa descrierea facuta de Sandra. Ai spus ca era blond, nu-i asa, draga mea?

– Dupa cate imi amintesc.

Sandra se prefacu interesata de continutul unei vitrine frigorifice in care inghetata se invecina cu momeala pentru pescuit. Ii reveneau in memorie ochii de culoarea oceanului, parul ravasit de vant, bustul aramiu. I se parea ca inca mai simte mangaierea delicata a degetelor lui puternice pe pielea ei, din jurul gleznelor si pana la genunchi...

– Oh, vorbiti despre pustnic! exclama Jessie. Un tip inalt, nu-i asa, Sandra? Cu un par foarte blond, care ar fi avut nevoie, de altfel, sa fie putin scurtat.

– Poate, zise Sandra pe un ton indiferent. N-am fost foarte atentă.

Jessie trase un scaun pentru Honey Bee și ea se cățăără pe taburetul din spatele teighelei. Venise momentul dezvăluirilor.

– A venit să se aprovizioneze de la mine, acum vreo săptămână. A cumpărat cu ce să hrănească o familie de patru sau cinci persoane timp de o lună. A plătit până la ultimul bănuț, n-a vrut să-și deschidă un cont, ca toți ceilalți vilegiaturști. Asta mi-a plăcut, și am încercat să-l fac să vorbească, dar n-am putut scoate nimic. Este foarte politicos, dar mut în privința propriei lui persoane. Mi-a spus numai că dorește să aibă liniște și singurătate și că nu-i place să fie deranjat. Oricum, nu știu cine ar vrea să se ducă să-l vadă în cabana aceea... Nici măcar un câine n-ar vrea.

– Ce cabană? întrebă Honey Bee.

– O știți bine, adăpostul acela de pescar, din fundul golfului, în partea cealaltă față de casa dumneavoastră. Ba da, o știți, Honey Bee. Bătrânul Ned Kelly locuia acolo, înainte de a merge să locuiască în oraș, când a câștigat la loterie. Au trecut ani de zile de atunci și, după câte știu, cabana n-a mai fost locuită niciodată după aceea. Trebuia să fie într-o stare! Murdară și, mai cu seamă, umedă...

– Deloc! exclamă Sandra, fără să se gândească. Este foarte curată.

Jessie zâmbi, arătându-și ultimii dinți care-i mai rămăseseră.

– Ah, da? Asta înseamnă că o cunoști... ai fost mult mai atentă decât vrei să spui. Îmi dau seama că ai dreptate; un bărbat frumos, chiar dacă nu foarte distins, nu-l lași să-ți scape, cum ar spune mama ta.

Sandra își mușcă buzele ca să se împiedice să răspundă. Nu aprecia deloc această aluzie la viața particulară a mamei sale. Era de notorietate publică faptul că Rose nu suporta singurătatea. În momentul acesta era în căutarea disperată a celui de al cincilea soț, de preferință băiat frumos.

– Bunico, ce-ai spune de niște pește pentru cină, dacă găsim în port?

– Oh, da, draga mea, mi-ar plăcea.

– Atunci, ar fi bine să mergem imediat acolo, dacă vrei să mai treci pe la bibliotecă înainte de întoarcerea acasă.

Sosiră pe chei exact în momentul când se întorceau primele traulere. Le prinse o aversă de ploaie și erau ude înainte de a ajunge la bibliotecă.

Sandra tocmai își închidea umbrela, când necunoscutul înaintă, cu un pachet de cărți, apărute de o pungă de plastic, sub braț.

– Vă rog, doamnă, se adresa el politicos lui Honey Bee, ținându-i ușa.

Apoi, zărind-o pe Sandra:

– Ah! Iar dumneata...

Purta o bluză de vânt de culoare galbenă peste blugii vârați în cizme mari de pescar. Părul lui, ud de ploaie, i se lipise de față, iar în genele lungi și blonde străluceau picături de apă.

Sandra îi adresa un semn scurt din cap. Simțea privirea lui Honey Bee îndreptată asupra ei, pândindu-i reacția. Bunacuviența ar fi cerut să i-l prezinte străbunicii, dar nu putea fi vorba despre așa ceva. De altfel, nici măcar nu-i cunoștea numele.

Cu dezinvoltura conferită de vârstă și cu obișnuința regulilor vieții sociale, Honey Bee interveni, devenind stăpână pe situație.

– Sunt Beatrice Carter, tinere. Nu cred că am avut plăcerea să vă cunosc.

Bărbatul o gratifică pe bătrâna doamnă cu un zâmbet plin de farmec.

– Mă numesc Jackson Coventry.

– Încântată să vă cunosc. Cred că ați întâlnit-o deja pe strănepoata mea, Sandra Mitchell.

– Într-adevăr. Nu mă așteptam să te găsesc aici, zise el întorcându-se spre Sandra.

– De ce? replică ea pe un ton jignit. Credeți că nu știu să citesc?

Jackson izbucni în râs.

– Nu, dar în mintea mea te asociaz cu locuri mai retrase...

Dumnezeule, de frumos era când râdea!

– Bunico, se grăbi să spună Sandra ca să-și ascundă tulburarea, dânsul este persoana despre care vorbea Jessie adineauri. Știi, locatarul vechii cabane a lui Ned Kelly.

Honey Bee surâse cu malițiozitate.

– Ah, da! Trebuie să fie foarte rudimentară. Veniți să cinați la mine, domnule Coventry, și să vă petreceți seara cu noi. Ne va face plăcere și dumneavoastră veți mai schimba aerul cabanei.

– Aș fi încântat, doamnă Carter...

– Nu în seara asta, bunico, i-o reteză Sandra împingând-o pe Honey Bee în fața ei. N-am cumpărat destule crevete și pește pentru trei persoane.

Când rămaseră singure în holul bibliotecii, Honey Bee nu se putu împiedica s-o mustre cu blândețe pe Sandra.

– Oh, desigur bunico. Este individul cel mai enervant pe care-l cunosc. N-are nimic dintr-un tânăr fermecător, poți să mă crezi.

– Înțeleg.

Honey Bee râdea pe sub mustăți.

– Nu, tu nu înțelegi, bunico. Bărbatul acesta nu aparține lumii noastre și ai făcut o greșeală invitându-l. În fine, nu știi nimic despre el și după câte am văzut eu, nimic nu mă îndeamnă să am de-a face cu el.

– Sandra! Tu te-ai arătat întotdeauna politicoasă și amabilă față de toată lumea. Nu te-am văzut niciodată purtându-te cu cineva cum ai făcut-o cu acest biet domn Coventry adineauri. Ce-i reproșezi?

– N-am încredere în el. Îl cred pe deplin capabil să plece cu argintăria, dacă-l primești.

– Oh, te ador, micuța mea! râse sincer Honey Bee. Ai mereu astfel de idei... Mai ales când te lași dusă de imaginația ta.

– Nicidecum, bunico. Tu ești aceea care își imaginează fel de fel de lucruri.

– Poate că imaginația mea este cea care te face să roșești în acest moment? Nu cumva mai curând bărbatul acela de acolo care se preface că urmărește ceva în fișier și care n-are ochi decât pentru tine?

Ajunseseră în sala de lectură. Sandra privi în direcția indicată de bătrâna doamnă. Jackson Coventry întoarse imediat capul și părăsi încăperea, cu un aer indiferent.

*
* *

Sandra nu mai înțelegea ce se petrece cu ea. Directoarea prestigioasei „Galerii de artă Sunderland“, pe care o poseda în asociere cu Archie, reprezenta în ochii tuturor simbolul reușitei. Frumoasă, inteligentă, cultivată, reunea toate calitățile de farmec și realism care făceau din ea o femeie de afaceri cunoscută și respectată.

Și iată că, dintr-o dată, Sandra Mitchell ajunsese să se îndoiască de ea însăși. În spatele frumoasei sale siguranțe, își descoperea toată fragilitatea emoțiilor. Și asta din cauza cui? Din cauza acestui Jackson Coventry, cu ochii lui albaștri, cu purtările lui de băiat rău și cu farmecul lui seducător.

Trebuia să-și revină în fire, să-și domine această slăbiciune trecătoare și să-și regăsească adevărata personalitate, solidă, sigură de ea...

Pentru a-și dovedi că era capabilă de asta, a doua zi dimineata se întoarse în golf.

El era ocupat să repare o barcă veche și păru să nu-și dea seama de prezența ei, când Sandra înaintă pe plajă. Apa era și

mai rece ca de obicei, după ploaia din ajun. Se avântă curajoasă dincolo de primul val. O să vadă Jackson Coventry cine era Sandra Mitchell...

*

* *

Jackson se gândise la toate. Muncind fără întrerupere, va termina barca la timp. În felul acesta, va putea să profite de creșterea mareei ca să se întoarcă înainte de căderea nopții.

Și iată că femeia asta apărea din nou să-l distragă de la preocupările lui, cu costumul ei de baie de culoarea fildeșului, care-i stătea atât de bine! Și, pe deasupra, se îndepărta prea mult de țărm. Abia îi mai zărea capul deasupra apei, departe. De ce naiba venea să se scalde aici? Nu putea să aleagă un alt golf?

S-ar fi spus că o făcea intenționat, ca să-l provoace, ca și cum asta o amuza. Desigur, lui îi revenea să stăpânească situația. Nu reușea însă să-și alunge anumite imagini din minte. Cum îi apăruse această siluetă pe jumătate dezbrăcată, în prima dimineață când o zărise din înaltul falezei. Ce plăcută trebuia să fie această piele la mângâieri! Ce bine s-ar potrivi corpul acesta cu al lui, dacă...

Fusese prevenit. După o perioadă atât de lungă de solitudine, femeile rămâneau cei mai răi dușmani ai lui. Nu trebuia

să se încreadă în reacțiile lui față de ele. Din prea multă nerăbdare... Societatea nu-l va ierta că urmărește să-și reia prea repede locul.

Ar fi răs de aceste sfaturi, dacă ar mai fi știut să râdă. Nu avea timp de pierdut cu o femeie sau cu orice altceva. Tot ce cerea era să fie lăsat să-și refacă viața în liniște. N-avea nevoie de nimeni. Și mai cu seamă de Sandra Mitchell. Era de-ajuns să arunce o privire bijuteriilor ei, hainelor de lux, tuturor acestor semne ale reușitei sociale, pentru a înțelege că nu era făcută pentru el. Trăiau în medii aflate la ani-lumină unul de altul.

Străbunica ei era cu totul altfel. Simțea că are afinități cu această fermecătoare bătrână doamnă atât de prietenoasă. Desigur, perspicacitatea ei reprezenta un pericol pentru el. I-ar fi descoperit curând secretul... Dar, în același timp, părea atât de discretă!

— Sandra...

Jackson se auzi murmurându-i numele.

— Sandra... Lorelei...

Suna ca o muzică plăcută. Ondina tuturor pericolelor, care atrage călătorii imprudenți în capcana ei... Va reuși oare să-i reziste?

Împotriva voinței lui, privirea i se îndreptă spre larg, acolo unde plutea o siluetă abia vizibilă de pe țărm. Ce voia oare să dovedească mergând atât de departe și rămânând atât de mult în apă? Spera că-i va veni în ajutor dacă o vedea în dificultate? Frumoasă iluzie! Singura persoană de care Jackson se ocupa s-o salveze, în momentul acesta, era el însuși...

*

* *

Când Sandra ieși din apă și trecu prin fața lui Jackson, el nici măcar nu-și luă ochii de la lucrul lui. Ca și cum nu exista...

Se îndepărtase deja, când el îi aruncă:

– A fost bună baia?

Sandra se întoarse, dar nu văzu decât un spate și un cap aplecat.

– Minunată.

– Apa nu este prea rece?

– Deloc. Foarte înviorătoare, dimpotrivă.

– Mincinoaso!

– Poftim?

Jackson dispăru în spatele bărcii. Vocea aceasta, care venea parcă de nicăieri, ținea de ireal.

– Am spus „mincinoaso“, și o repet.

– Este tocmai ce mă temeam că am înțeles. Și... ce vă permite să afirmați așa ceva?

Îl auzi cum râde.

– Ai buzele învinete și se aude până aici cum îți clănțâne dinții.

– Și cu ce vă deranjează?

Ar fi făcut mai bine să nu-l sfideze. El își scoase capul din spatele bărcii și-i aruncă tăios:

– Cu nimic, păpușico. Nu-mi pasă absolut deloc.

Capitolul 3

Absența prelungită din golf a lui Jackson o surprinse și o derută pe Sandra. După câteva zile, trebui să recunoască deschis că-i lipsea. Sau, cel puțin, că îi lipseau disputele lor verbale care făceau mai interesante momentele petrecute pe plajă.

I-ar fi plăcut să atribuie această dispariție întoarcerii timpului nefavorabil, dar Jackson părea prea cutezător ca să se lase intimidat de puțin vânt și de câteva picături de ploaie.

Ca să se asigure că nu părăsise definitiv Golful de Argint, Sandra se aventură din nou în împrejurimile cabanei, în mai multe rânduri și la ore diferite ale zilei. Nu reuși niciodată să-l vadă, nici de aproape, nici de departe. Cu toate acestea, întreaga înfățișare a locurilor arăta că trebuia să revină.

Reapăru într-o zi, în momentul când Sandra începuse să se resemneze să aibă plaja numai pentru ea singură pentru tot

restul vacanței. Inima începu să-i bată mai tare când îl zări sus pe faleză. Era o zi cu vânt și Sandra îmbrăcase un pulovăr subțire. Jackson, în schimb, nu purta decât un tricou negru și șortul lui din blugi.

Sandra coborî poteca cu o grabă neobișnuită.

– Credeam că ai plecat, zise ea apropiindu-se.

– Nu-i adevărat. Ai venit în fiecare zi ca să verifici dacă mai eram pe aici.

– Dacă îți imaginezi că am spionat din nou pe fereastră, vei fi decepționat. N-am pus piciorul pe teritoriul dumitale.

– Știu. Nu există încă decât urma lăsată pe geam de nasul tău în prima zi.

– Asta o spui dumneata.

– Ce vârstă ai, Sandra Mitchell?

– Asta nu te privește. De ce mă întrebi?

– Pentru că ar fi trebuit să fi trecut de vârsta la care roșești și cu toate acestea te trădezi de fiecare dată când nu spui adevărul. Asta trebuie să placă unor bărbați, presupun.

– Dumitale nu, se pare.

– De fapt, nu ești lipsită de farmec, când nu te arăți prea sigură de tine.

– Preferi cu siguranță femeile șterse, lipsite de personalitate.

– De ce te interesează preferințele mele, de vreme ce nu coresponzi canoanelor mele?

Această ultimă întepătură fu cât pe ce să aducă lacrimi în ochii Sandrei. Cât de aspru și de crud putea să fie bărbatul acesta!

Sandra își întoarse privirea spre larg. Oceanul dezlănțuit ducea cu el tot felul de rămășițe, scânduri, iarbă de mare. De ce oare un bărbat ca Jackson Coventry, cu asprimea lui, provoacă asemenea emoții unei femei de douăzeci și opt de ani, obișnuită cu eleganța și rafinamentul?

Ca pentru a se face iertat, el îi luă mâna.

— Nu ești căsătorită, remarcă el. Nici logodită. Nu te așteaptă nimeni, nicăieri?

Sandra scutură din cap, ca un automat. Ochii ei rămâneau pironiți pe ceva aflat în depărtare. Spre deosebire de celelalte epave purtate de maree, o mică pată întunecată părea să lupte împotriva curentului. Jackson urmări privirea Sandrei și vocea lui căpătă brusc o tonalitate îngrijorată.

— Ce se întâmplă, Sandra? Ce ai văzut?

— Mi se pare că există un corp, acolo.

Emoția, mai mult decât vântul, îi tăie respirația. Jackson îi strânse mai tare mâna și ea se simți liniștită. Oricât de indifereent ar fi, în caz de pericol, se putea bizui pe el.

— Unde?

— Acolo. Nu vezi?

Ea întinse un deget tremurător drept înainte.

— Nu, nu văd nimic. Încearcă să fii mai precisă.

— Acolo, înaintea noastră, la stânga acelei stânci. Privește! În vârful valului...

— Asta e, am văzut!

Se urcă pe o stâncă, trăgând-o pe Sandra după el.

– Este mic. Prea mic ca să fie o ființă omenească. Numai dacă...
– Ar putea fi un copil, murmură Sandra, îngrozită.
– Mai curând un bebeluș, cea ce pare de necrezut. Bun. Sandra, nu-ți lua privirea de la el. Am să mă duc acolo, dar cu vântul de azi, riscă să fie înghițit de valuri. Am nevoie de dumneata ca să-mi indici unde să mă scufund ca să-l caut.

– Oh, Jackson, fii prudent!

Sandra își auzi propria voce frângându-se din cauza emoției. Jackson o prinse de bărbie și-și apropie fața de a ei.

– Sandra! Nu este momentul să cedăm.

– Ai dreptate, dar pare că e deja mort.

– Ei și? Asta ne scutește oare să facem totul ca să-l salvăm?

În timp ce vorbea, Jackson își scotea hainele și bascheții pe care le aruncă la întâmplare pe nisip.

– Urează-mi noroc, zise el aruncându-se în apă.

Era un înotător remarcabil și Sandra își repeta fără încetare că n-avea nici un motiv să se neliniștească. Totuși... Dacă va avea și el vreodată nevoie de ajutor? Ea va fi absolut incapabilă să i-l dea. N-ar fi avut niciodată forța să lupte cu curentul și să aducă înapoi un corp de această talie. Cât despre a alerga până acasă în căutare de ajutor, ar fi mult prea târziu...

Scoase un suspin de ușurare văzându-l reapărând la suprafață și aruncându-și părul pe spate cu o mișcare a capului.

– Repede! strigă ea.

El nu putea s-o audă, desigur, dar înțelese după gesturile ei largi. Lucrul acela tocmai dispăruse, înghițit de un val.

Jackson se prăvăli la rândul lui într-un talaz enorm. După ce-l pierdu din vedere, Sandrei i se păru că a trecut o veșnicie.

– Doamne-Dumnezeule! murmură ea. Te implor, salvează-l...

În clipa aceea, soarele ieși din spatele norilor, înecând suprafața oceanului cu razele lui orbitoare. Sandra duse o mână la ochi, scrutând depărtarea în căutarea unei forme, a unui punct întunecat care să pună capăt coșmarului pe care-l trăia. Nimic...

Măsură cu pași mari țărnul, pradă disperării. Fără să ia în seamă frigul și violența valurilor, intră în apă până la jumătatea coapselor. Încetul cu încetul, orice speranță de a-l revedea viu pe Jackson o părăsea.

Deodată, zări o pată mai închisă la culoare pe suprafața argintie a oceanului. Mult mai la dreapta, spre stâncile care marcau extremitatea promontoriului. Sub loviturile puternice ale valurilor, mica ființă se va izbi curând de recifuri.

Apoi Jackson apăru din nou la suprafață, luptând cu disperare ca să ajungă mica formă înainte ca aceasta să se zdrobească de stânci.

– Jackson! strigă Sandra. Acolo, Jackson!

Vântul îi lua vocea devenită acum răgușită. Oricum, Jackson n-o auzea și n-o vedea. El bătea apa cu toată forța brațelor lui puternice pentru a ajunge din urmă lucrul acela care acum plutea inert în voia valurilor.

Pe măsură ce Jackson se apropia, curentul îl împingea înapoi. Era o luptă titanică, dar inexorabil, omul câștiga teren, metru cu metru.

Sandra îl văzu avântându-se o ultimă oară și prinzând forma întunecată chiar în clipa când era gata să atingă stâncile. După aceea, se lăsă purtat de marea spre țărm, cu prețioasa povară în brațe.

Când el ieși la mal, șiroind de apă, respirând greu și epuizat, Sandra plângea cu lacrimi fierbinți, așezată pe nisipul ud. El ținea la piept o mică formă întunecată și lucioasă.

Nu era o ființă omenească, dar era un pui. O focă mică ghemuită în brațele lui. Avea ochii închiși și era scuturată de spasme ușoare. Sandra se apropie și-și puse mâna pe brațul lui Jackson.

– Ce-a pățit?

– Nu știu.

– Este în viață?

– Poate nu pentru mult timp.

Jackson așează cu multă delicatețe micul animal pe nisip.

– Vrei să mă ajuți? Întinde tricoul meu pe nisip ca să-l înfășor în el.

– Ce o să facem?

– Am să-l duc la cabană ca să-l încălzesc. În timpul acesta, urcă la tine acasă și telefonează.

– Unde?

– La Acvariul din Vancouver. Sună-i și spune-le că am găsit o focă, un pui de focă, foarte mic. Întreabă-i ce trebuie să facem cu el...

– Deschide ochii! Jackson! Este în viață... Privește ce ochi frumoși are.

Sandra sărise în picioare și bătea din palme, ca un copil. Jackson o obligă să îngenuncheze din nou lângă el.

– Ascultă-mă puțin! Cel mai important lucru este să-l salvăm.

El luă mica focă în brațe și o purtă cu delicatețe, ca și cum avea de-a face cu un copil. Liniștit, micul animal scoase un geamăt care semăna cu țipătul unui nou-născut.

– Nu se poate! murmură Jackson.

Sandra izbucni în plâns din cauza emoției prea mult stăpânite, de bucurie...

– Grăbește-te, îi aruncă Jackson pe un ton morocănos.

Era ceva straniu în imaginea acestui bărbat viguros și aspru, ținând cu tandrețe această mică vietate fragilă, ca și cum se temea să n-o sfărâme. Arăta asemenea unui tată care-și lua pentru prima dată copilul în brațe...

– Spune-le că puiul cântărește aproximativ zece kilograme, că nu pare să fie rănit, dar este foarte slăbit.

Sandra avu nevoie de aproape o jumătate de oră ca să ia legătura cu Acvariul din Vancouver. Biologul de la celălalt capăt al firului îi dădu o mulțime de informații și de sfaturi pe care ea le notă cu mare grijă, ca o mamă îngrijorată de sănătatea propriului ei copil.

– Draga mea, întreabă Honey Bee când Sandra închise telefonul, pot face și eu ceva?

Sandra începu să răscrolească în șifoniere și dulapuri în căutarea unor pături vechi.

– Da, bunico. Va trebui să-i dăm un antibiotic puiului de focă, de două ori pe zi, timp de cinci zile. Dar în oraș nu există veterinar care să facă rețeta.

– Îl voi suna pe medicul meu, doctorul Barrow. El n-o să-mi refuze acest serviciu. Frank va trece pe la el să ia rețeta și se va duce apoi să cumpere medicamentul de la farmacie. Altceva?

– Ne trebuie făină pentru puiul de focă, fără lapte, pentru a nu risca o alergie. De asemenea, vitamine, dar am uitat să întreb de care. Presupun că cele care se dau copiilor vor face treaba.

Honey Bee aduna tot ce găsea: perne nefolosite, prosoape de plajă uzate, vechi pulovere găurite. Înghesui toate astea într-o sacoșă pe care i-o întinse Sandrei.

– Ai nevoie de un biberon?

Sandra își trecu mâna prin păr.

– Încă un lucru de care uitasem. Nu cred, pentru că mi-au spus să facem un terci puțin mai gros. Asta îmi reamintește că ne trebuie pește proaspăt.

– Frank va găsi în port.

Cât de departe mergeau în urmă amintirile Sandrei, știa ce mult se putea bizui pe Honey Bee, în caz de dificultate. În situațiile cele mai grele, bătrâna doamnă își păstra un remarcabil sânge rece și un simț deosebit al organizării.

– Acum, draga mea, aleargă în ajutorul acelui tânăr fermecător. Mi-e teamă să nu-i dea lapte de vacă micului pui de focă. Doar nu și-a riscat viața ca să-l piardă acum.

Sandra nu așteptă să i se spună de două ori. Alergă cât putu de repede la cabană și urcă în goană treptele verandei. Nici urmă de Jackson sau de puiul de focă.

Ușa casei era deschisă și vocea lui Jackson o întâmpină cu căldură.

– Intră, Sandra. De data asta, ești binevenită.

Era lungit pe patul lui improvizat, cu puiul de focă ghemuit lângă el, dormind adânc. Purta acum o cămașă gri și o pereche de blugi foarte strânși pe corp.

– Jackson! exclamă Sandra, îngrozită. N-o să mai poți dormi în patul acela, după acest miros...

– Nu mai spune! Am cunoscut lucruri și mai rele. Ce ți-au spus cei de la Acvariu?

Sandra se apropie de pat și făcu un raport exact și complet, precizând că Frank va aduce totul direct la cabană.

– După informațiile pe care le-am dat referitor la greutatea lui, ei cred că n-are mai mult de două sau trei zile. Presupun că mama lui a fost ucisă de pescari sau de o balenă. După părerea lor, micuțul n-o va scoate la capăt dacă nu va învăța să-și găsească singur hrana.

– Ei bine, zise Jackson mângâind micul animal catifelat, avem de lucru pentru câteva săptămâni. Sper că vei rămâne câtva timp prin preajmă.

Pentru prima dată de când se cunoșteau, Jackson o privea prietenos pe Sandra și-i zâmbea cu amabilitate. Sandra se simți cuprinsă de un val de emoție...

– Puțin, da. Până la sfârșitul verii. Cum o să-i spui?

– Charlie, răspunse Jackson fără cea mai mică ezitare.

– Ah, da? Se poate ști de ce?

– Este un nume frumos pentru un băiat, nu?

Jackson se trase puțin spre perete și, bătând ușor patul cu mâna, o invită pe Sandra să ia loc.

– Vino să-l mângâi și tu, să vezi ce blană moale are.

Salteaua se lăsă ușor când Sandra se așeză și alunecă spre Jackson. Genunchii lor se atinseră și Sandra se dădu instinctiv înapoi.

– N-ai de ce să te temi. Nu mușcă, și nici eu, de altfel. Ce ți-au mai spus cei de la Vancouver? Trebuie să trăiască în apă?

– Nu neapărat.

Sandra stătea pe marginea patului, ca să păstreze o distanță între ea și Jackson.

– Trebuie ferit mai cu seamă de soarele puternic și apărat de prădători. Dacă îl stropești din când în când cu apă, o să-i placă. Te va lua drept mama lui și te va urma peste tot.

Ideea aceasta păru să-l amuze pe Jackson.

– Iată un mic animal care se poate spune că a avut noroc!

– Datorită ție. Eu n-aș fi fost niciodată în stare să-l salvez și să-l scot la țarm.

– Poate, dar tu l-ai văzut prima. Să spunem mai curând că datorită amândurora.

În ochii lui Jackson era o blândețe nouă, ca și cum prezența acestui mic animal fragil alunga toată amărăciunea din adâncul inimii lui. Bărbatul acesta mereu pus pe ceartă dădea impresia că descoperise o aparență de tihnă.

Își zâmbeau și vorbeau cu voce scăzută, ca niște părinți care se minunau de miracolul vieții pe care o dăduseră împreună.

Atunci, Sandra deveni conștientă de ceea ce-i lipsea. Crezuse că avea o viață împlinită și-și dădea seama că, până acum, trecuse pe lângă ce era mai important. Descoperea misterul dăruirii reciproce de sine, al încrederii mutuale, al bogăției unui plan realizat în comun. Și, dintr-o dată, nu mai voia să cunoască decât asta.

Salvarea lui Charlie nu era decât un palid reflex efemer al sensului pe care trebuia să-l ia viața ei de acum înainte. Cum să prelungească oare această fericire dincolo de cele câteva săptămâni care-i mai rămâneau? Dacă măcar Jackson ar vrea...

Oh! Nu s-o iubească. Nu trebuia să ceară prea mult atât de repede. De altfel, era oare ea însăși pregătită pentru un angajament atât de total? Fără îndoială că nu, în fond.

Dar, cel puțin, să facă împreună cu ea această mică bucată de drum de vacanță, ca să le dea un sens și să lumineze viitorul unei zile noi...

Era o nebunie! Cum ar putea oare două ființe atât de ascunse, atât de diferite una de alta, să împartă vreodată mai mult decât protecția unui mic animal? Decât un joc de vacanță, la urma urmei...

Seara începea să învâluie cabana în umbrele ei. Tăcerea devenea stânjenitoare. Sandra tuși, iar Jackson puse mâna pe blugii ei.

– Ești udă, zise el. O să răcești. De ce nu ți-ai schimbat hainele, acasă?

– Nici măcar nu m-am gândit la asta. Erau atâtea lucruri care îmi păreau mai importante.

– Am să fac focul. Vei putea să te usuci așteptând sosirea lui Frank.

– Bună idee.

Oh! Contactul acestei mâini pe coapsa ei...

Jackson se lăsa pe vine în fața șemineului. Flăcări jucăușe se ridicară curând, trosnetul lor aducând o schimbare a încăperii, și un miros minunat de rășină se răspândi în cabană.

Jackson îi întinse Sandrei un sac de dormit, deschis ca o pătură.

– Tremuri. Scoate-ți hainele ude și învelește-te cu asta.

Sandra tremura, într-adevăr. Dar nu de frig. Mai curând de înfrigurare și de surescitare simțind mâinile lui puse pe ea și încălzind-o...

Înfășurată în sacul de dormit, Sandra veni să se așeze alături de Jackson, în fața șemineului. Reflexele focului jucau pe fața lui, scoțând în evidență frumusețea trăsăturilor lui. Ea nu se putu stăpâni să nu întindă mâna ca să urmeze cu degetul linia voluntară a maxilarului. Sfârșitul zilei și oboseala îl marcau cu o fină barbă blondă, invizibilă ochiului și catifelată ca mătasea la atingere.

– Cine ești dumneata, Jackson?

La aceste cuvinte, el se feri, cu ochii strălucind de furie.

– Nu mă atinge!

Respira cu greutate și tot corpul i se încordase, ca și cum se lupta cu sine ca să nu cedeze tentației.

Sandra nu-i luă în seamă avertismentul; se apropie și-și infundă mâna în părul lui auriu în care dansau reflexele flăcărilor. Simțea sub degete șuvițele lui suple și mătăsoase. Jackson îi prinse încheietura mâinii.

– Oprește-te, Sandra. Să nu ne lăsăm antrenati mai departe.

– Și dacă eu sunt gata să merg mai departe?

– Nu sunt făcut pentru dumneata.

În urmă cu o săptămână, acum câteva ore chiar, Sandra ar fi acceptat această explicație. Nu și acum, însă, după ce tocmai descoperise despre acest bărbat...

– De unde știi? insistă Sandra.

Punând mâna pe obrazul lui Jackson, îl obligă să-și întoarcă fața spre ea și s-o privească.

– Nefericito! îi spuse el oftând. Cunoști la fel de puțin viața și pericolele ei ca vietatea aceea mică de acolo.

– Atunci, învață-mă.

În același timp, mâna ei alunecă în deschizătura cămășii lui, pe pieptul muscular, unde degetele îi întâlneau mângâierea unor fire de păr. Sandra simți bătaile surde ale unei inimi care bătea tot atât de repede ca a ei.

Când Jackson încercă s-o respingă cu amândouă mâinile, ea se agăță cu disperare de el. Ar fi trebuit să-i fie rușine, dar nu simțea decât o dorință fierbinte pentru acest bărbat, ca el să umple golul pe care-l descoperea în viața ei.

Se rostogoliră împreună pe podea. Într-un suprem efort, Jackson încerca să-și țină corpul cât mai departe posibil de Sandra, în timp ce picioarele lor se atingeau și se amestecau.

— Este o nebunie, murmură el.

Buzele lui spuneau însă contrariul. Ele se apropiară de gura Sandrei și o acoperiră cu un sărut arzător.

Sandra închise ochii. Nu fusese niciodată sărutată în felul acesta, cu atâta pasiune și în același timp cu atâta blândețe...

Focul gemu și se transformă în jăratic. Îi învăluie o lumină roșiatică. Mirosul de lemn ars se amestecă îndată cu cel de sare de pe pielea lui Jackson.

El își trecu mâna peste umărul tinerei femei, apoi de-a lungul brațului ei. Era o mângâiere blândă, dar Sandra ardea de înfrigurare după alte îmbrățișări. Fără cea mai mică tulburare, luă mâna lui Jackson și o puse pe pieptul ei umflat de dorință. Apoi o conduse încet mai jos, spre coapsa ei goală, spre sold...

Deschise ochii și văzu suferința zăgărită pe fața lui apropiată de a ei.

— Ce se întâmplă, Jackson? Facem ceva rău?

El scutură din cap, ca cineva trezit brusc dintr-un vis. Se îndepărtă de Sandra scoțând un mormăit sălbatic.

Aplecat deasupra lui, Sandra îi puse din nou mâna pe piept și, cum el n-o respingea, prinse curaj și începu să-i descheie în întregime cămașa. Îi cunoștea liniile elegante ale bustului, deoarece le văzuse pe plajă. Voia să le simtă cu propriul ei corp. Mâna ei rătăci pe toată suprafața acestei piei catifelte și se aventură spre zone mai secrete.

— Oprește-te!

Era un țipăt sfâșietor, mai mult o rugămintă decât un ordin.

Îi răspunse un geamăt dureros.

– Nu!

Jackson sări în picioare. Îi aruncă furios Sandrei blugii încă uzi.

– Îmbracă-te și nu mai juca micul tău joc cu mine, Sandra Mitchell!

O lovitură de pumnal ar fi făcut mai puțin rău... Sandra se simți brusc singură și tristă. El nu înțelesese nimic, sau nu vrusese să înțeleagă. Refuza să iasă din el însuși, să facă un pas spre ea...

Jackson se întoarse, ca și cum nu mai dorea nici s-o vadă pe Sandra. Se apropie de fereastră și rămase ținut acolo, cu mâinile la spate. Sandra ghicea în penumbră profilul lui aspru și inaccesibil.

– Iată-l pe Frank, zise el cu o voce neutră.

Deschise ușa și coborî în întâmpinarea grădinarului, ca să primească cele necesare pentru puiul de focă. Când se întoarse în cameră, Sandra își recăpătase o aparență de siguranță.

– Dacă te grăbești, îi spuse el tăios, îl ajungi din urmă pe Frank ca să te întorci acasă cu el.

Sandra arată animalul din pat. Nu se vor ocupa împreună de el? Drept răspuns la întrebarea ei nerostită, Jackson îi ținu ușa deschisă.

– Mă voi descurca singur, adăugă el, pe un ton înghețat. În seara asta, ca și de acum înainte.

– Nu te teme, îi aruncă Sandra trecând prin fața lui, n-am să te mai deranjez.

Capitolul 4

Măcar dacă Sandra ar putea să se țină de cuvânt! La urma urmei, după tot ce trăise în acești ultimi doi ani, Jackson nu mai voia să vadă pe cineva suferind. Și tocmai o făcuse el însuși pe Sandra să sufere. Văzuse asta în ochii ei plini de lacrimi, pe fața ei chinuită de umilință. Trebuise, cu moartea în suflet, să se stăpânească s-o ia în brațe și să-i ceară iertare acoperind-o de sărutări.

Scoase un geamăt lung de furie amestecată cu disperare, lovind violent cu pumnul unul din stâlpii verandei. Cum ajunsese oare la asta? De ce, din toată imensitatea coastei sălbatice a Columbiei Britanice*, alesese tocmai locul acesta ca să-și refacă viața? Și dacă, cel puțin, n-ar reprezenta pentru Sandra tot ce detesta ea la un bărbat...

* Provincie în vestul Canadei, care se întinde de-a lungul țărmului Oceanului Pacific (n. t.)

– Nu merit asta! repeta el frecându-și mâna îndurerată. Și nici ea...

Era timpul să ridice ancora și să plece spre alte orizonturi. O voce interioară i-o spusese, în ziua când o zărise pe Sandra, jos, în golf. Nu vrusese să-i dea ascultare. Doar nu era să renunțe la această mică oază de pace și tihnă pe care tocmai o descoperise în sfârșit...

Se convinsese de capacitatea lui de a rezista purității ochilor ei mari, verzi, de a se scufunda în adâncimile lor fără să se înece. Se crezuse mai puternic decât era în realitate.

Reintră în cabană, cu un aer abătut. Puiul de focă îl privi cu ochii lui blânzi și triști, gemând ca un copil.

– Ah, Charlie! Fără tine, eram deja departe...

*

* *

Dacă Sandrei i s-ar fi spus că sosirea mamei sale îi va face plăcere, ar fi râs. Cu toate acestea, Rose aducea întotdeauna cu ea ocazia unei schimbări și, de câteva zile, Sandra avea mare nevoie să-și schimbe gândurile care nu-i dădeau pace.

Desigur, din clipa când Rose își opri Mercedesul decapotabil în fața peronului, liniștea și pacea își luară zborul din casa lui Honey Bee. Se repezi cu multă însuflețire spre bunica și spre fiica ei. Strângându-le pe rând la piept, le atinse ușor obraji cu părul ei decolorat, în timp ce buzele ei sărutau în gol.

– Bunico! Drumul tău devine din ce în ce mai rău. În curând, nu se va mai putea merge pe el. Și nu mai spun de

stricăciunile provocate vopselei mașinii mele de toți măcăcinii aceia de pe fiecare parte. Sandra, draga mea! Mă așteptam să te gădesc aici.

– Sunt mulțumită să te văd, mamă, răspunse Sandra cu foarte puțin entuziasm.

– Încetează să-ți mai faci griji pentru mașina ta, zise Honey Bee luând-o de braț, și intră în casă. Cum o mai duci?

– Prost. Doamne-Dumnezeule! Drumul acesta... Trebuie să doresc cu adevărat să te văd ca să vin până aici.

Rose deschise o mică pudrieră de aur și începu să repare ravagiile provocate de călătorie tenului ei.

– Vino să luăm un pahar în grădină, înainte de masa de prânz, te va remonta. Frank se va ocupa de bagajele tale. Cum o găsești pe Sandra?

– Bronzată, fără nici o îndoială. Este o bluză Chanel, Sandra?

– Saint-Laurent, mamă.

După ce se așezară, Sandra servi un vin spumos și rece, care gâdila gâtul.

– Nu echivalează cu șampania, remarcă Rose. Mai ai încă mica ta galerie, Sandra?

– Da.

– Și ești tot celibatară? Nici un plan la orizont?

– Vei fi una dintre primii informați, mamă, dacă vor exista noutăți.

– Îți dai seama că te apropii de treizeci de ani? Nu te temi că vei rămâne singură toată viața?

Sandra era pe punctul să răspundă, când telefonul sună în interiorul casei.

– Vrei să-ți aduc aparatul, bunico? îi propuse Sandra.

– Mulțumesc, draga mea, prefer să mă duc înăuntru. Aștept un răspuns de la incapabilul meu agent de schimb. Scuzați-mă, adăugă Honey Bee ridicându-se.

Rose așteptă ca bătrâna doamnă să n-o mai poată auzi, apoi o întrebă pe Sandra, cu o voce îngrijorată:

– Oare ce are de discutat cu agentul ei de schimb, încât să nu poată vorbi în fața noastră?

– Afacerile financiare ale lui Honey Bee n-o privesc decât pe ea. Nu este cazul să ne țină pe noi la curent.

Rose își strânse buzele. Apoi, schimbând subiectul:

– Nu poți s-o numești „străbunica mea”? Nu crezi că ar fi mai politicos? Ce înseamnă „Honey Bee”?

– Era porecla pe care i-o dădea străbunicul.

– Tocmai. Doar n-o să-l înlocuiești.

– Consider că sună bine. Stai mult?

– Doar timpul necesar, dragă. Știi ce mult detest viața la țară.

Părăsindu-și fotoliul de răchită, Rose se duse să se întindă într-un șezlong. Sandra o privi cu coada ochiului. Avea fața trasă și părea îngrijorată și încordată. Agresivitatea ei, de la sosire, era mai mare a de obicei. Erau semne care lăsau să se ghicească faptul că nu totul mergea foarte bine între Rose și „ultimul ei logodnic”.

O tăcere jenantă se lăsă între mamă și fiică. Era foarte limpede, comunicarea nu era ușoară între ele.

– Știi, Sandra, reluă Rose după un timp, sunt bune și frumoase ideile tale de independență. Va veni însă o zi când te vei trezi mai puțin tânără, mai puțin atrăgătoare, și atunci vei regreta că nu ți-ai găsit un soț, atâta timp cât era încă posibil.

– Văzând ritmul în care îi schimbi tu, nu simt dorința de a căuta unul, te asigur. N-am putea vorbi despre altceva?

– Doamne-Dumnezeule! Cât de nesuferită poți să fii astăzi...

Sandra ar fi preferat să se stăpânească mai mult, să nu strice chiar de la început această întâlnire cu mama ei. Se întâmpla de fiecare dată același lucru. Ea era pregătită să facă unele concesii, să facă un efort pentru a se arăta amabilă, dar Rose o scotea din sărite chiar din primele minute. Atunci, îi spunea lucruri jignitoare pe care le regreta imediat după aceea.

– Îmi pare rău, mamă.

– Ce se întâmplă cu tine? Te găsesc foarte nervoasă. Ți faci griji pentru străbunica ta? Nu se simte bine cu sănătatea?

– Sunt sănătoasă tun, Rose, și am intenția să trăiesc până la o sută de ani.

Vivacitatea dialogului lor le împiedicase pe cele două femei să sesizeze revenirea discretă a lui Honey Bee. Bătrâna doamnă se întoarse spre casă și făcu semn cuiva să se apropie.

– Sandra, draga mea, o vizită pentru tine. Rose, ți-l prezint pe domnul Coventry, vecinul meu.

Purta o pereche de blugi noi și o cămașă albă ale cărei mâneci suflecate scoteau admirabil în evidență brațele lui musculoase și foarte bronzate. Părul îi era încă umed de la duș, era ras proaspăt și mirosea frumos a after-shave. Se înclină politicos asupra mâinii întinse de Rose, care-l sorbea din ochi.

– Jackson! exclamă Sandra, uluită. Ce cauți aici? Sper că nu i s-a întâmplat nimic lui Charlie?

– Nu. Pe tine am venit să te văd.

– Am încercat să-l conving să rămână să prânzească împreună cu noi, interveni Honey Bee, dar nici nu vrea să audă. Poate că tu vei avea mai mult noroc decât mine, Sandra.

– Vă mulțumesc încă o dată, doamnă, zise Jackson întorcându-se spre Honey Bee. Altă dată, voi fi încântat. Astăzi, însă, aş vrea să stau de vorbă cu Sandra, în particular.

– În cazul acesta, tinere domn, ia un pahar de vin și urmeaz-o pe Sandra în seră. Ea o să-ți arate orhideele mele și veți avea toată liniștea pe care v-o puteți dori.

Inundată de soare, admirabil ventilată, sera era înmiresmată. Era o încântare pentru ochi și un paradis de liniște și tihnă. Sandra circula cu un aer indiferent printre plantele exotice, aplecându-se spre una sau alta ca să le respire parfumul, îndepărtând ici și colo câte o floare ofilită. Jackson o urma la distanță.

– Așadar? Întrebă ea în sfârșit.

Cum Jackson nu răspundea, se opri și se întoarse cu fața spre el.

– Te ascult.

– Sandra, mă crezi dacă îți spun că regret felul în care ți-am vorbit în ziua aceea?

– Numai *felul*? Este adevărat că există alte moduri mai elegante de a face o femeie să înțeleagă că nu-ți place.

– Știi la fel de bine ca mine că nu asta era problema.

De ce vorbea la trecut? Sărutul lui arzător, în cabană, nu fusese prin urmare decât un moment de rătăcire, în euforia salvării puiului de focă? Văzându-l pe Jackson sosind adineauri, Sandra își simțise inima bătând cu o speranță nesăbuită.

Venea să-i mărturisească faptul că nu înceta să se gândească la ea din seara aceea, să-i ceară iertare și s-o roage să se întoarcă la el...

– Bine, reluă ea străduindu-se să pară indiferentă, acum că ți-ai ușurat conștiința, mai ai și altceva să-mi spui?

– Știu, scuzele nu rezolvă nimic. Și apoi, diplomația nu este punctul meu forte.

– Să mă acuzi că „joc un mic joc“ cu tine, Jackson, este mai mult decât o lipsă de diplomație. Eu numesc asta insultă. Și, pe deasupra, a fost o cruzime gratuită.

– Trebuia să împiedic să mergem mai departe.

– Puteai s-o faci cu mai mult tact. Nu era necesar să adaugi o grosolănie afrontului.

Jackson se apropie.

– Sandra, ascultă-mă...

– Nu, pleacă.

– Sandra, ești persoana cea mai dezirabilă...

– Nu-ți bate joc de mine!

Jackson își abandonează paharul pe o etajeră de pe care se revărsau valuri de regina nopții. Punând cu blândețe o mână pe umărul Sandrei, cu cealaltă îi prinse bărbia și o obligă să-și ridice capul. În colțul ochilor ei strălucea o lacrimă.

– Sandra, privește-mă.

– Încetează să mă tratezi ca pe un pui de focă ce are nevoie de apărare.

– N-ai nevoie de nimeni, Sandra, și mai ales de un bărbat ca mine. Crede-mă, ți-am făcut un imens serviciu îndepărtându-te de mine.

– Ei bine, de acum înainte, abține-te să-mi faci vreun serviciu. Nu mă cunoști și nu știi ce vreau.

– Poate că da...

La fel de fierbinte ca soarele din vremea prânzului, privirea lui Jackson rătăci un timp pe silueta Sandrei, întârziind asupra liniilor umerilor și gâtului dezvăluite de decolteul bluzei, pentru a urca apoi spre fața ei.

– Ce o să fac, acum? zise el clătinând din cap cu tristețe.

Mâinile lui erau calde și plăcute pe pielea goală a Sandrei.

– De ce să nu lăsăm pur și simplu ca lucrurile să meargă de la sine? Vom vedea ce se va întâmpla.

– Ar însemna să ne îndreptăm spre o catastrofă. În fine, Sandra, poți să-mi spui ce ne apropie, pe tine și pe mine? Nimic, absolut nimic.

La rândul ei, Sandra studie fața frumoasă aplecată asupra ei, cercetând ochii albaștri în căutarea secretului lor. Ce tentată era să mângâie acești obraji, acest păr!

– Poate că nimic foarte evident. Eu însă simt că ne leagă ceva. Nu știu ce, dar ghicesc unele puncte comune între noi.

– Baliverne, Sandra! Noi aparținem unor lumi complet diferite. Nu sunt făcut pentru o femeie ca tine.

– Nu faci decât să cauți pretexte, Jackson. Sunt destul de mare ca să știu ce este făcut pentru mine sau nu.

– Ah, da? Ce anume, de exemplu?

Sandra nu mai putu rezista tentației. Învinsă de intensitatea privirii fixată asupra ei, închise ochii și-și înfundă degetele în părul lui des și blond.

– Asta, murmură ea atrăgând buzele lui Jackson peste ale ei.

La început, se abandonează și el. Gura lui o atinse ușor pe cea a Sandrei, apoi se atașă de ea, în vreme de mâinile se închideau în jurul feței ei. Sandra lăsa să-i scape un suspin de plăcere. Da, bărbatul acesta era făcut pentru ea... Se petrecea ceva între ei, de fiecare dată când corpurile lor se atingeau. Cum putea el să nege un lucru atât de evident?

— Nu, murmură Jackson.

Buzele lui rămăneau încătușate de cele ale Sandrei, în timp ce o îndepărta încet, cu delicatețe, de el.

— Nu, asta nu. Meriți altceva.

— Ce anume, Jackson?

— Să încercăm să fim prieteni... Poate că dacă vom înceta să ne înfruntăm și să luptăm împotriva noastră înșine, vom reuși să stabilim o anumită armonie între noi.

— Prieteni... Prietenii nu se sărută în felul acesta, Jackson.

— Este adevărat. Dar putem încerca...

Gura lui mângâie pentru o ultimă oară buzele Sandrei, ca un suspin.

— Vei pleca în curând.

Sandra încuviință cu un semn din cap.

— În ceea ce mă privește, nu știu ce voi face. Poate că voi pleca și eu.

— Unde?

— N-are importanță unde, răspunse Jackson ridicând din umeri. Oricum, eu nu sunt genul care să se stabilească undeva. Pe mine nu mă leagă nimic, în vreme ce tu...

— Pentru mine, numai cariera contează, știu. În definitiv, ai dreptate, Jackson. Nu suntem făcuți unul pentru altul.

*

* *

Înainte de a pleca, Jackson veni s-o salute pe Honey Bee. O privire aruncată figurii descompuse a Sandrei i-a fost de-ajuns bătrânei doamne ca să-și dea seama că nu trebuia să-și reînnoiască invitația la masă.

– Înțeleg că trebuie să vă întoarceți acasă ca să vă hrăniți bebelușul, domnule Coventry. Faceți-mi cel puțin plăcerea de a accepta o farfurie din excelenta ciorbă de pește pregătită de menajera mea. Nu veți regreta, veți vedea. Și duceți-i lui Charlie să guste. Sunt sigură că o să-i placă.

– Cu siguranță, doamnă Carter. Este la fel de plictisit de mâncarea gătită de mine cum sunt eu însumi.

– Aveți un fiu numit Charlie? interveni Rose.

– Un pui de focă, doamnă.

– O focă? repetă Rose, fără să-și ascundă ironia din voce. Vreți să spuneți unul din acele fermecătoare mici animale din care se fac atât de frumoasele mantouri de blană?

Jackson îi aruncă Rosei o privire de o răceală îngrozitoare.

– Exact, doamnă. Cu deosebirea că pot să vă asigur că Charlie nu va sfârși niciodată, cât trăiesc eu, pe spatele unei femei, oricât de bogată ar fi ea.

Tonul lui era la limita insolenței. Rose nu-și dădu seama, sau se încăpățână să aibă ultimul cuvânt.

– Și intenționați să risipiți ciorba de pește a bunicii mele pentru acest animal?

– Mamă! interveni Sandra.

Jackson îi făcu semn, din priviri, să-l lase să pună capăt singur diferendului cu mama ei.

– Animalele, doamnă, valorează uneori mai mult decât unii oameni.

Cu un zâmbet ironic pe buze, Rose își trecu o privire superioară peste Jackson, măsurându-l din cap până-n picioare.

– Într-adevăr, domnule, unele au o înfățișare mai bună...

– Rose!

Honey Bee sări în picioare, furioasă.

– Domnul Coventry este invitatul meu. Te rog să-l tratezi cum se cuvine.

Acceptă apoi brațul pe care i-l oferea Jackson și-i adresă un zâmbet fermecător, ca pentru a scuza impolitețea nepoatei sale.

– Veniți, domnule Coventry, vom trece pe la bucătărie. Am să v-o prezint pe Wanda, menajera mea. Numai să nu vă imaginați că ciorba de pește de astăzi vă scutește să veniți să cinați la mine. Contez foarte curând pe dumneavoastră.

Îndată ce Jackson și Honey Bee se îndepărtară și n-o mai puteau auzi, Rose începu s-o chestioneze pe Sandra. Se ridică în șezlongul ei, cu figura marcată de curiozitate.

– Unde ai putut să-l găsești pe mojikul acesta?

– Pe plajă, mamă. Asta nu l-a împiedicat ca, așa primitiv cum este pentru tine, să-ți țină piept.

Ca de fiecare dată când Sandra avea câștig de cauză într-o discuție, Rose ataca pe un alt front.

– Rujul tău de buze s-a șters. Ai crezut că sărutându-l, vei schimba animalul în Făt-Frumos?

– Nu spune prostii!

Rose izbucni într-un râs ascuțit.

– De ce roșești, dacă spun prostii?

Sandra șovăi între mai multe atitudini de adoptat, de la furia pe care o simțea urcând în ea până la o ieșire demnă și indiferentă. În cele din urmă, tăcerea i se păru cea mai bună soluție. Rose va sfârși prin a renunța. Himeră... Sandra nu cunoștea resursele inepuizabile ale mamei sale, când era vorba de a critica și a ponegri.

– Este adevărat, reluă Rose, că este destul de bine făcut. Puțin prea musculos, poate. Dar asta înseamnă că-i schimbi pe artiștii și pe intelectualii tăi... Și apoi, viața asta de pustnic cu o focă drept singură companie, trebuie să-ți pară fascinantă, presupun.

– Nu toată lumea poate să aibă gusturile tale pentru lux, mamă. O viață simplă nu are nimic anormal.

– Ceea ce este anormal, în orice caz, este că ai devenit naivă. Să nu-mi spui că nu vezi că bărbatul acesta ascunde ceva. Nu-mi închipuiam că poți fi atât de oarbă...

Cel mai greu pentru Sandra nu era să audă adevărul, ci să-l audă de la mama ei.

*

* *

Rose plecă două zile mai târziu. A fost o ușurare pentru Sandra. Va încerca să vadă lucrurile mai clar, în liniște și cu calm. Știa că se poate bizui pe discreția lui Honey Bee când avea nevoie de singurătate și de reculegere.

Prin urmare, Sandra încercă, timp de trei zile, să-și împace inima cu rațiunea. În zadar își repeta că Jackson și cu ea nu erau potriviți, că nu aparțineau aceluiasi mediu social, inima ei refuza să admită. Se încăpățâna să bată mai tare de fiecare dată când se gândea la el.

Și era cu atât mai ridicol cu cât nu putea fi vorba, în momentul acesta, să se arunce în ceva cât de cât serios cu Jackson, presupunând, împotriva oricărei evidențe, că ar fi dorit-o el însuși. Imediat ce se va întoarce în oraș, nu va mai avea un minut al ei, cu expoziția aceea.

Și apoi, această atracție pe care o încercau unul pentru celălalt nu putea duce la ceva durabil. Va trece o dată cu vara. Nu se întemeia pe nimic comun, nimic solid. Asta nu era dragoste.

Nici nu se cunoșteau măcar și nu se înțelegeau. Acesta era punctul cel mai sensibil al Sandrei: nu știa nimic despre Jackson...

Rose nu se înșelase în această privință. Exista ceva la acest bărbat care suna fals, incoerențe care lăsau să se creadă că nu era cel care pretindea a fi.

Cărțile și hârtiile acelea de pe masa lui din cabană, ochelarii lui cu rame de aur, cămașa pe care o îmbrăcase ca să vină la Honey Bee... Toate astea contraziceau complet imaginea de singuratic mizantrop și necioplit pe care voia s-o dea despre el.

Și mai tulburătoare era tăcerea lui despre el însuși. Pentru că se voia un bărbat fără trecut și nici viitor, stârnea în Sandra, de obicei atât de rezervată, dorința de a afla mai mult, de a pune întrebări.

Tocmai această curiozitate fu aceea care, în cele din urmă, o incită pe Sandra să accepte propunerea făcută de Jackson în seră. Ești mai comunicativ între prieteni. Și, cine știe, când îl va cunoaște mai bine, poate se va simți mai puțin atrasă de el...

A doua zi dimineța, pe o temperatură caniculară, începu să coboare poteca ce ducea în golf. La jumătatea drumului se opri și cercetă plaja cu privirea.

El se afla acolo, cu picioarele goale, la marginea apei. Ar fi trebuit să se întoarcă și să fugă. Toate promisiunile pe care și le făcuse se prăbușiră ca un castel din cărți de joc la vederea acestei siluete armonioase în costum de baie. El își ridică în clipa aceea capul și o zări.

— Salut, îi aruncă el vesel. Ai venit la timp. Charlie își face prima lui baie în ocean. Vino să vezi, este fantastic!

El se apropie de baza falezei ca s-o aștepte. Dacă Sandra își închipuise că o săptămână fără să-l vadă pe Jackson îi va permite să-i reziste farmecului, se înșelase amarnic. Cerul i se păru banal, în comparație cu albastrul ochilor lui, soarele fără strălucire, alături de reflexele părului lui auriu.

Îi întinse mâna, ca s-o ajute să sară ultima treaptă.

— Ce faci, vii?

O voce mică, în sinea ei, îi șopti să refuze...

Privi mâna aceea frumoasă, deschisă și îmbietoare. Dacă atingea palma aceea, știa că este pierdută.

— Ei bine, Sandra, ce-i cu tine?

Atrasă parcă de o forță magnetică irezistibilă, Sandra întinse mâna și o puse în palma lui Jackson...

Capitolul 5

Charlie se zbenguia într-o groapă cu apă dintre stânci, unde valurile ajungeau să clipească încet. Crescuse, se îngroșase, spatele îi lucea în soare și ochii îi străluceau de plăcere.

Sandra își eliberă mâna din cea a lui Jackson și se aplecă să mângâie capul catifelat al micului animal.

— Ce frumos este!

Ca și cum înțelesese complimentul care i se făcuse, începu să execute un fel de balet acvatic, înmulțindu-și salturile și alunecările pline de grație.

Jackson se lăsă pe vine lângă Sandra. Radia de mândrie, bucuria se citea în ochii lui rătători.

— Acum este prea mare ca să se joace în dușul meu. A venit timpul să cunoască lumea mare.

— Doar nu intenționezi să-l lași să plece?

— Încă nu. Este prea mic ca să se poată descurca singur.

Luând o găleată pusă pe o stâncă, Jackson scoase din ea un pește și-l aruncă în aer în direcția puiului de focă.

– Prinde, Charlie!

Charlie sări, dar nu reuși să prindă peștele. Deceționat, puiul de focă scânci ca un copil și-l privi pe Jackson cu ochi plini de tristețe.

– Vezi? Nu va putea să supraviețuiască, atâta timp cât nu va ști să-și vâneze hrana.

Sandra clătină din cap.

– Mă întreb cum vei putea, într-o zi, să ai curajul să-l vezi plecând. Eu, în locul tău, n-aș fi în stare.

– În cazul acesta, este o fericire că nu ești în locul meu.

Dintr-o dată, în vocea lui Jackson se simțeau accente de mânie. Figura lui se posomorî. Sandra îl privi, surprinsă de această schimbare bruscă de dispoziție.

– Are dreptul la libertate, reluă Jackson. Ar fi împotriva principiilor mele să-l rețin o zi mai mult decât este necesar. Nimeni n-ar trebui să-și permită genul acesta de atitudine față de oricine, fie că este vorba despre o ființă umană sau despre un animal.

– Dar, Jackson, există și alte soluții...

– Care, de exemplu? Un circ, unde să învețe să învâртеască o minge pe vârful nasului, ca să distreze copiii...

– Nu, bineînțeles. Mă gândeam mai curând la Acvariul din Vancouver. Acolo ar fi bine întrijit.

– Detest genul acesta de locuri.

– De ce? Ai fost mulțumit de ajutorul lor, în ziua când l-ai salvat pe Charlie și când nu știai ce să faci.

– Nu-i deloc același lucru! exclamă Jackson. Este datoria lor să îngrijească animalele bolnave. De aici, însă, până la a le ține închise...

– Nu-i nevoie să strigi, Jackson. Nu este vina mea dacă lumea nu e perfectă cum ai dori.

– Iartă-mă. Ce să mai spun de faptul că ne hotărâserăm să devenim prieteni... De ce oare ne este atât de greu să ne înțelegem?

– Nu știu care e motivul, dar știu că prietenii nu se înfurie așa, pentru un da sau pentru un nu. Dacă preferi, putem să ne întoarcem la condițiile precedente, tu într-o parte a plajei, iar eu în cealaltă.

Jackson reflectă o clipă înainte de a răspunde.

– Nu... nu.

– De ce această ezitare?

– Să uităm asta, Sandra. Uite, adăugă el aducând mai aproape găleata, aruncă-i un pește lui Charlie. Poate că va face mai mult efort pentru tine.

– M-ar mira. Tu ești profesorul lui.

– De acord, dar te găsește cu siguranță mai frumoasă.

– Lingușitorule!

Dar surâsul și buna dispoziție reapăruseră pe figura lui Jackson. Cât de fermecător putea să fie, când voia! De ce, atunci, în alte momente, acele schimbări bruște de dispoziție, acele accese de mizantropie? Hotărât lucru, Sandra nu ajunsese încă să-l cunoască și să-l înțeleagă...

– Deloc. Charlie știe să vadă, la fel de bine ca mine. Haide, încearcă. Ia peștele și aruncă-i-l, drept în față.

Sandra privi în fundul găleții și se strâmbă.

– Jackson, să nu-mi ceri să ating aceste lighioane.

Niciodată până acum Sandra nu-l auzise pe Jackson râzând cu un râs atât de limpede și de vesel, fără cea mai mică urmă de ironie sau de amărăciune.

– Sandra, dar heringii aceștia sunt morți! N-au să te muște.

– Sunt lipicioși...

Jackson râse și mai tare.

– Înseamnă că n-ai pescuit niciodată cu mâna în râuri și n-ai prins broaște, când ai fost mică! Trebuie să fi fost foarte cuminte.

– Tu, dimpotrivă...

– Oh! Pe mine, mama mă făcea răspunzător de fiecare fir de păr alb din capul ei. Îmi ura, când voi avea copii, să n-am decât băieți, pentru ca să înțeleg în sfârșit.

Prin fața ochilor Sandrei trecu o imagine: un copil cu păr blond ca grâul copt, cu ochi adânci ca un cer de vară, care alerga cu ardoare în întâmpinarea vieții, cu un câine topăind pe lângă el. Trebuie că se întorcea acasă murdar, cu hainele rupte și genunchii juliți, cu buzunarele pline cu tot felul de insecte și cu alte comori, mai mult sau mai puțin ispiti-toare...

– Este pentru prima oară, Jackson, că îmi vorbești despre tine, despre trecutul tău.

Prea târziu! El n-ar fi trebuit să meargă atât de departe, atât de repede... Trăsăturile lui Jackson se posomorâră din nou și privirea lui se pierdu în depărtare.

– Aș! bombăni el, nu trebuie să revii asupra trecutului.

– Foarte înțelept, comentă Sandra, forțându-se să râdă.

Își vârî mâna în găleată și scoase un pește. Era rece și cleios și Sandra nu-și putu stăpâni o strâmbătură. Îl aruncă foarte repede în apă. Charlie urmări curba argintie, se avântă la momentul potrivit și prinse heringul din zbor. Zvâcnind neastâmpărat, se întoarse spre Sandra cerând altul.

– Bravo! strigă Jackson.

Sandra se întreabă cui se adresau felicitările, lui Charlie pentru reușita lui, sau ei pentru efortul vrednic de laudă pe care-l făcuse.

– Aruncă-i din nou, Sandra, să vedem dacă reușești și a doua oară.

– Nu, eu nu joc decât dacă sunt sigură că am să câștig. Salut, Charlie, adăugă ea bătând ușor capul puiului de focă. Nu crește prea tare, ești prea drăguț așa.

Își spală degetele în apă și se ridică.

– Hei! îi aruncă Jackson, unde te duci?

„Să pun puțină distanță între noi“, fu ea tentată să răspundă. Dacă mai stătea câteva clipe atât de aproape de Jackson, corpurile lor aproape atingându-se, nu mai răspundea de ea însăși...

– Am adus cu mine o carte și vreau s-o termin.

– Poți să citești acasă! Ai tot timpul.

– Să nu crezi asta. Am atâtea de făcut, că abia pot citi ziarul.

Mințea, bineînțeles. În casa lui Honey Bee, zilele se scurgeau într-o lenevie plăcută, bogată desigur în conversații și distracții, dar care-i lăsau Sandrei tot răgazul să se destindă după bunul ei plac.

Se întoarce spre locul unde își lăsase geanta de plajă și-și dădu seama că Jackson o urma, cu Charlie târându-se în spatele lui.

– Ascultă, Sandra, dacă n-ai nevoie de prietenia mea, trebuie să mi-o spui. N-o să-ți impun prezența mea.

– Nu-i vorba de asta, Jackson.

Sandra era necăjită și nu știa cum să exprime ceea ce ei însăși îi era greu să-și explice.

– Atunci, ce este?

– Ei bine, mai întâi, faptul de a fi prieteni nu implică să fim mereu împreună. Și apoi...

– Da?

– Cred că nu vom reuși... să fim doar prieteni.

*

* *

Zilele următoare nu-i dădură dreptate Sandrei. Se întâlneau cu regularitate pe plajă și petrecură împreună momentele cele mai plăcute ale verii. Se jucau cu Charlie, discutau, se scăldau sau se bronzau la soare, fără nici o reținere, la fel de firesc precum niște prieteni din copilărie.

Și se produse miracolul... Reușiră să se cunoască mai bine.

La început, mai cu seamă Sandra era aceea care vorbea, iar Jackson asculta. Apoi, încetul cu încetul, el îi încredință câteva frânturi din trecutul lui.

Într-o zi, el ridică o parte mai importantă din vâl și Sandra își ținu respirația, pentru ca el să uite de prezența ei...

Erau așezați pe o stâncă, privind oceanul și urmărind un pachetot care aluneca maiestuos la orizont.

– Când eram mic, începu Jackson, cu o voce absentă, voiam să navighez pe toate oceanele și să cuceresc lumea.

Tăcu. Se va opri doar la atât?

– Crescând, am renunțat la acest vis. Voiam să fiu pilot de vânătoare. Numai că, la paisprezece ani, eram deja prea mare ca să stau în carlinga unui avion de genul acesta. Atunci, am vrut să urmez exemplul unchiului meu. Era idolul meu din cea mai fragedă copilărie, când mă ducea peste tot pe umerii lui.

De data aceasta, tăcerea se prelungi. Sandra riscă o întrebare:

– Ai reușit?

– Sper că nu!

Era o exclamație dureroasă, amară. Sandra nu se putu stăpâni:

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– A murit, și visele mele o dată cu el. Am învățat atunci că nimeni nu merită un pedestal...

După aceste cuvinte, Jackson rămase cu privirea ațintită asupra oceanului și nu și-o mai întoarse.

Sandra cunoștea bine aceste momente în care Jackson închidea cartea vieții sale. De aceea, îi revenea ei să reia firul

conversației. Începea să-i vorbească despre ea, despre galeria ei de artă, despre asocierea cu Archie și vânzările la licitație care o purtau în cele patru colțuri ale lumii. Îi povestea despre Europa, despre Orient, despre încântarea de a descoperi o operă de artă necunoscută, mândria de a o dezvălui publicului.

— Sandra, pe florile cearșafului tău de plajă se află o pasăre-muscă. Nu te mișca, altfel o să-și ia zborul.

Când Jackson o întrerupea în felul acesta ca să-i vorbească despre păsări sau despre viața care mișuna în scobiturile stâncilor, Sandra se întreba dacă o asculta. Dar, când se prezenta ocazia, Jackson făcea aluzie la un amănunt care dovedea nu numai că nu pierduse un cuvânt din relatarea ei, ci și că memoria lui o înregistrase perfect.

— Am adunat o găleată întregă de scoici comestibile, îi spuse el într-o după-amiază. Nu voi reuși niciodată să-i vin de hac de unul singur. Dacă ne-am întâlni diseară, când se va mai răcori puțin? Facem un picnic pe plajă.

Seara era feerică. Stelele se aprindeau una după alta, presărând cu diamante catifeaua liliachie a cerului. Nisipul, păstrând ceva din căldura soarelui de peste zi, strălucea ca niște perle la lumina lunii, iar oceanul, potolit, tremura și suspina înainte de a adormi.

— Nu voi uita niciodată golfulețul acesta, zise Jackson, reze-mat de un trunchi de copac aruncat de valuri pe plajă. Pentru mine, va fi întotdeauna locul unde am început să-mi regăsesc puțin liniștea.

Sandra se feri să ceară cea mai mică explicație referitor la secretul ascuns în spatele acestor cuvinte. Era mai bine să-i lase lui Jackson libertatea de a continua sau nu și, până atunci, să schimbe subiectul.

– Când eram mică, îmi petreceam aici toate vacanțele. Toate verile, precum și vacanțele de Crăciun. Exista adesea o bordură de gheață la malul apei și eu mă amuzam să-i urmez linia, în tot lungul plajei. În vârful falezei, vântul era uneori atât de puternic și de rece încât aveai impresia că te frânge în două. Golful de Argint, pentru mine, este toată viața mea. Aici am crescut, am descoperit viața, fericirea...

„Poate și dragostea“... adăugă ea în sinea ei, după care continuă:

– Aici am cunoscut de asemenea mari tristeți. Îmi aduc aminte că, în vara când împlinisem zece ani, am făcut cunoștință cu moartea. Honey Bee avea o cățelușă mică, Taffy. Era un cocker adorabil de culoarea mierii, de o drăgălășenie nespusă! Într-o dimineață, a fost găsită pe terasă, lângă o tufă de petunii. Frank a înmormântat-o sub cedrul mare din grădină și eu am plâns toată ziua. Seara, Honey Bee m-a dus pe faleză și mi-a arătat o stea unde toți câinii, după spusele ei, se duceau să locuiască atunci când își sfârșeau viața pe pământ. Mi-a explicat că Taffy era foarte fericită acolo, cu toți prietenii ei, și că putea să ne vadă de acolo, de sus.

Sandra își simți vocea pe punctul să i se frângă.

– Să vorbim despre altceva, altfel voi începe să plâng ca în ziua aceea.

Jackson își ridică ochii spre cer, apoi ridică un deget exact deasupra capetelor lor.

– Sirius... Câinele. O vezi? Este cea mai strălucitoare dintre toate stelele.

– Cum de știi toate astea?

– Oh, am cunoscut o perioadă, în viața mea, când aveam tot timpul să urmăresc cerul și stelele...

Mereu aceste aluzii enigmatice asupra unui trecut misterios. Însotite întotdeauna de aceeași amărăciune...

– Visam, atunci, să pot fugi de societatea oamenilor și să mă afl pe Sirius, singur în mijlocul universului, având drept companie mii de câini...

Ce-l putea oare face pe Jackson atât de deprimat? Sandra se gândi la oamenii pe care-i cunoștea, la Archie și la soția lui, Molly, la artiștii și scriitorii care o înconjurau, la cei cu care se întâlnea din când în când la vânzările la licitații sau la expoziții. Puteau să se arate oricât de bizari, de originali, nici unul nu-i provoca această aversiune pentru semenii pe care o simțea la Jackson.

– Nu-ți place nimeni, nu-i așa?

– Ba da. Îmi place mult străbunica ta, de asemenea Wanda, pentru că este o bucătăreasă foarte bună...

Jackson reflectă o clipă, cu un mic zâmbet pe buze, apoi adăugă:

– Și tu. Uneori...

– Dar tu n-ai nevoie de nimeni.

– Nu, într-adevăr. Nu trebuie niciodată să ai nevoie de cineva, Sandra. Singura persoană în care poți să te încrezi ești tu însăși. Ceilalți...

Jackson făcu un semn din mână care părea să respingă întreaga lume departe de el.

– N-ai iubit niciodată pe nimeni, Jackson? Părinții tăi, un frate, o soră... Nu ai prieteni pe care să te poți bizui?

– Sunt copil unic și părinții mei au murit. Da, i-am iubit, bineînțeles. Da, am unul sau doi prieteni la care țin. Dar n-am nevoie de ei, înțelegi? Nu le cer nimic, nu le impun să împartă cu mine nici bucuriile și nici necazurile mele.

„Dacă-i așa, se gândi Sandra ascultându-l pe Jackson, nu sunt prieteni adevărați“...

*

* *

Spre sfârșitul lunii august, Jackson îi făcu Sandrei o propunere neașteptată.

– Apa este foarte caldă astăzi. Ce-ai spune dacă ai face puțin înot submarin împreună cu mine, după-amiază?

– Oh, nu! răspunse foarte repede Sandra.

– De ce?

– Așa.

Sandra își răsucea curelele sandalelor și-și ținea cu încăpățănare ochii plecați, refuzând să-l privească pe Jackson. El se apropie de ea și, luându-i bărbia între degetul mare și arătător, îi întoarse fața spre el.

– „Așa“ nu este un răspuns, Sandra. Am spus ceva care te-a supărat?

– Nicidecum.

– Atunci, de ce acest refuz?

- Ei bine, mărturisi ea oftând, nu-mi place atât de mult apa.
- Cum? Te-am văzut înotând...
- Da, mă descurc, dar nu sunt foarte înzestrată pentru acrobații acvatice.
- Cine ți-a vorbit despre acrobații, sirenă mică?
- Tocmai, eu nu sunt o sirenă. Dacă vrei să știi totul, marea mă sperie, de când mă știu. Imensitatea aceasta este unul dintre cele mai frumoase lucruri din lume și totodată unul dintre cele mai înspăimântătoare.
- E normal, Sandra! Oceanul este într-adevăr ceva de temut și trebuie ca cineva să fie idiot sau inconștient ca să aibă încredere în el. Dar poți învăța să-l cunoști.
- N-are importanță, insistă Sandra, nu voi merge cu tine. Numai ideea de a avea o mască de cauciuc pe figură, să respir printr-un tub și să rămân cu capul sub apă mă îngrozește.
- Se înfioră.
- Sunt lucruri sub apă...
- Ce lucruri?
- Nu știu, alge, meduze, caracatițe.
- Sandra, îi explică răbdător Jackson, o caracatiță nu este un rechin. Fuge dacă se apropie cineva de ea. Oricum, ar trebui să cobori la cel puțin zece metri ca să vezi una, și eu nu-ți propun așa ceva. Asta presupune un antrenament pe care nu-l ai. Nu, rămânem aproape de suprafață, te asigur.
- Nu am echipament.
- Am eu unul să-ți împrumut. Haide, încearcă. Este extraordinar ce poți descoperi sub apă, vei vedea. N-o să regreti.

Tentația de a împărtăși o nouă experiență cu Jackson era mare pentru Sandra, dar încă șovăia. Nu scapi atât de ușor de vechile temeri...

– Oceanul este foarte liniștit astăzi. Nu există curenți și vom beneficia după-amiază de creșterea mareei. Prin urmare, tot ce riști va fi să eșuezi pe plajă.

Jackson îi luă mâna și i-o strânse între ale lui.

– Nu există nici un pericol, Sandra. Ai încredere în mine.

Oh! Albastrul acestor ochi cufundându-se în cei ai Sandrei! Surâsul acesta irezistibil... Atingerea aceasta fierbinte a degetelor lui...

– Până unde vom merge?

Jackson cercetă golful.

– Până aproape de jumătatea promontoriului. Ce spui?

Sandra sfârși prin a ceda. Va fi o amintire în plus a acestor momente prețioase petrecute cu Jackson...

*

* *

– Sandra, o imploră Jackson, respiră liniștit și nu-ți pierde capul. Erau la a treia încercare. Apa intra în tub, Sandra se înăbușea, se îneca. Ieși din apă și-și scoase masca. Sarea îi înțepa nările și o făcea să lăcrimeze.

– Nu voi reuși.

– Ba da, vei reuși. Toată lumea poate s-o facă. De ce tu n-ai putea?

– Ușor de spus...

Jackson își trecu o mână sub bărbia Sandrei și pe cealaltă o puse pe ceafa ei. Continuă să-i vorbească pe un ton liniștitor.

– Lasă-te să plutești liniștit, Sandra. Nu-ți înfunda prea mult capul. Doar la suprafață, iată, pentru ca tubul să depășească nivelul apei. Respiră normal. Sunt foarte aproape de tine.

Sandra făcu o nouă încercare. Timp de câteva secunde, reuși să rămână cu capul în apa verde-albăstrie și tăcută, fără să se sufoc.

– Nu-i nimic de văzut aici, zise ea bolborosind în tub.

– Încă o dată, Sandra, ca să-mi faci plăcere. Și, dacă nu reușești, n-am să mai insist.

– De acord, dar numai ca să-ți fac ție plăcere.

Își potrivi masca, tubul și numără până la trei...

Apa rece o învălui, plăcută și mângâietoare. Ca prin minune, aerul îi intră în plămâni. O lumină de culoarea smaraldului făcu să danseze prisme strălucitoare în jurul ei.

În fața ei apăru Jackson, părul lui blond plutind ca un voal în jurul feței. În spatele măștii, Sandra îi văzu ochii albaștri râzând de bucurie. Îi făcu cu mâna un semn de victorie, apoi se plasă puțin mai în față, conducând-o pe urmele lui.

Nisipul auriu aluneca pe sub ei. Din când în când țâșnea un pește, iute ca un fulger argintiu. Sandra începea să capete încredere. Mâna lui Jackson într-a ei o liniștea, iar soarele care-i încălzea spatele îi amintea prezența foarte apropiată a lumii terestre.

Deodată, umbra lor deranjă un banc de pești mici și roșii. Uimită, Sandra privi acest val de culori brăzdând adâncimile verzi și dispărând printre alge care se unduiau.

Jackson îi făcu semn să se întoarcă spre stânga. Se apropiară de niște stânci întunecate pe care leneveau enorme stele de mare de culoare portocalie. Alături, anemone de mare albe și roșii lăsau lungile lor antene să plutească în voia valurilor. Arici de mare și tot soiul de cochilii se agătau de asperitățile stâncii, în timp ce un calcan își desfășura aripile și se grăbea să se înfunde în nisip.

În fața frumuseții acestui univers submarin, Sandra uitase de timp. Nu obosea să privească, arătând cu degetul fiecare descoperire fascinantă, asociindu-l pe Jackson uimirii ei nemărginite. În definitiv, fără el, n-ar fi bănuیت niciodată existența acestei feerii.

– Așadar? întrebă el când reveniră la suprafață. Merita oste-neala?

– Fantastic! exclamă Sandra.

Se agăță de umărul lui în timp ce-și scotea masca.

– Sper că ești mândru de mine, adăugă ea râzând.

– Ah, asta da, sirenă mică, sunt mândru de tine...

Ochii lui Jackson nu i se păruseră niciodată atât de albaștri și de adânci. Lipsită de orice rezistență, Sandra se lăsă înecată în profunzimea lor.

Un șoim plana foarte sus, formă neagră, nemișcată, pe albastrul cerului. Timpul se opri, universul se scălda într-o armonie perfectă.

Capitolul 6

Jackson își trecu un braț în jurul mijlocului Sandrei și-și strecură cealaltă mână sub părul ei, pe ceafă. Sandra se simți purtată de el și, sub apă, picioarele lor se mișcau la unison ca să le mențină corpurile la suprafață.

Buzele li se atingeau ușor, fără să se unească. Jackson cerceta cu privirea fiecare trăsătură a chipului Sandrei, stârnindu-i focul pe care ea încerca să-l înăbușe. Brațele ei trecură în jurul gâtului lui Jackson, iar picioarele în jurul mijlocului lui.

– Oh! Jackson...

Era o rugămintă, o invitație.

El își aplecă și mai mult capul și genele lui lungi atinseră pleoapele Sandrei. Gura lui ezită o secundă – care ei i se păru o eternitate – apoi puse stăpânire pe buzele Sandrei.

Cerul se răsturnă deasupra capetelor lor, oceanul se învolbură în jur, luându-i cu el în frenezia dorinței lor împărtășite. Trecând prin țesătura costumelor lor de baie, un foc devorator le încălzea trupurile.

Sandra îl auzi pe Jackson gemând. Îi simți mâinile trecând sub costumul ei de baie, îmbrățișându-i corpul și mângâindu-l, buzele lui aprinzând în ea un foc de artificii. Atunci, dar el n-o auzea, ea îi strigă ce mult îl iubea, cât de mult îl dorea. Îl imploră să continue, să facă dragoste cu ea...

Numai Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă un val, mai mare și mai puternic decât celelalte, nu i-ar fi acoperit pe neașteptate. Îmbrățișați, înlănțuiți unul de altul, se treziră aruncați de maree pe nisip... Rămaseră un timp lungiți acolo, lipsiți de putere.

– Sandra...

El era puțin depărtat de ea, dar mâna lui continua să se așeze pe pielea catifelată a tinerei femei.

– Nu voiam, Sandra, crede-mă.

– Cum să te cred, de vreme ce o voiam atât de mult amândoi? N-ai auzit trupurile noastre strigând? Jackson, unde este răul?

– Prin urmare, nu înțelegi?

– Nu, Jackson, nu. Nu pot să înțeleg.

– Sandra, răul este în mine. Atâta timp cât nu vei accepta asta, nimic nu va fi posibil pentru noi.

El se ridică și oftă.

– Să uităm toate astea. Aveai dreptate. Ne va fi greu să fim prieteni și, dacă insistăm pe calea asta, vom deveni foarte repede dușmani. Atunci, înainte de a ne sfâșia...

Se îndepărtă, lovind nisipul cu piciorul, într-un gest de furie. Nu mai voia să vadă ochii verzi plini de lacrimi, tremurul bărbiei luptând cu suspinele. Gura cu un rictus dureros... Era destul de îngrozitor să știe că va păstra pentru totdeauna gustul ei pe buzele lui...

– Lasă-mă, te implor, îi aruncă el fără să se întoarcă. Uită ce s-a întâmplat adineauri. Uită de mine...

*

* *

Deoarece nu exista nici o ieșire din această situație... Sandra se resemnă. Făcu ceea ce-i ceruse el și nu mai încercă să-l revadă. Cât despre a-l uita, era peste puterile ei.

Zilele următoare au fost cumplite. Sandra suferea, își ascundea durerea, știind totuși că asta nu făcea decât să fie și mai vizibilă.

Se simți tentată să-și scurteze vacanța. Într-o zi, riscă o vagă aluzie referitoare la o asemenea eventualitate. Citi atâta tristețe în ochii lui Honey Bee încât renunță la intenția ei. Oricum, nu era genul de femeie care să fugă din fața dificultăților.

Pentru a evita să-l întâlnească pe Jackson, se duse de acum înainte să se scalde în golful vecin, aflat de partea cealaltă a promontoriului. Când era mică, îi plăcea să se joace aici. Locul era mai stâncos și oferea mai multă aventură.

Pentru a-și trece timpul, Sandra se amuza, din când în când, să practice înotul subacvatic, în care o inițiasă Jackson. La retragerea mării, golful se diviza, între stânci, într-o serie de lagune limpezi în care apa era nemaipomenit de plăcută la acest sfârșit de august însorit. Lăsându-se plutind leneș, tânăra femeie își uita pentru o clipă tristețea în fața magiei spectacolului care se desfășura dedesubtul ei.

Într-o după-amiază, se aventură puțin mai departe decât de obicei, până la un loc unde apa era mai adâncă.

Un banc de scoici o întinseră într-un nor de nisip, propulsate de mișcarea de castaniete a valvelor lor de culoare roz. Sandra se distra să le urmărească. Prinsă în joc, nu-și dădu seama că se îndrepta spre adâncimi mai mari.

Dintr-o dată, apa de sub ea deveni neagră ca cerneala. Sandra simți pe corpul ei atingerea lipicioasă și însuflețită a unor tentacule lungi care-i făceau prizoniere picioarele.

Alge... La acest contact, toate vechile spaime ale Sandrei se treziră. Nu numai că senzația era neplăcută, dar își închipuia colonii de bestii respingătoare mișunând în ierburile acelea, gata să se repeadă asupra ei și s-o tragă în adâncuri.

Încercă să se degajeze cât mai repede cu o bătaie violentă a picioarelor. Unul din picioare izbi o stâncă plină, se pare, de asperități tăioase. Simți o durere vie la nivelul degetului mare, ca sub efectul unei lame de ras. În câteva secunde, apa din jurul ei deveni stacojie.

Reuși cu mare greutate să ajungă la plajă. Rana sângera abundant și o făcea să sufere și mai mult. Își confecționează un fel de pansament din prosopul de baie, care făcea și mai viu efectul sării pe rană, dar avea meritul că o apăra de nisip.

Se afla la mai mult de un kilometru de golf și de orice ajutor, și n-avea altă soluție decât să urce de bine-de rău poteca abruptă care ducea în partea de sus a falezei. A fost o încercare îngrozitoare. Să sară într-un picior o epuiza și să pună piciorul bolnav pe pământ îi smulgea de fiecare dată un țipăt. Aluneca, era gata să cadă la fiecare pas, se agăța de rădăcini și de mărăcini.

Când ajunse sus, bandajul nu mai ținea decât pe jumătate, piciorul o înjunghia, și simțea că este pe punctul să leșine. Se

prăbuși la rădăcina unui arbust plin cu fructe de culoare roșu-aprins, incapabilă să mai facă un pas. Ori, printr-o minune, va trece cineva pe acolo, ori... Cu atât mai rău. Nu mai voia să se gândească, nici să se miște.

– Sandra! Ce-ai pățit?

La vederea prosopului roșu de sânge, Jackson lăsa jos pachetele și se repezi spre ea.

– S-ar spune că ai alergat în picioarele goale peste bancuri de stridii, zise el examinând rana. Sper că n-ai făcut așa ceva?

– Ascultă, Jackson, nu sunt dispusă să ascult genul acesta de glumă. Dacă pentru asta te-ai oprit, n-ai decât să-ți continui drumul și să mă lași în pace!

– Bineînțeles... Contează pe mine să te las să-ți pierzi sângele, singură pe o plajă pustie!

În timp ce vorbea, pipăia cu degetul în jurul rănii și-i mișca degetul mare.

– Au! Mă doare.

– N-ai nimic rupt, dar tăietura merge până la os. Ai avut noroc. Poți să mergi?

– Numai într-un picior.

El își adună pachetele sub un braț și-l întinse pe celălalt Sandrei.

– Agată-te de mine!

O ridică de la pământ ca și cum nu cântărea mai mult ca un copil și o răsturnă pe umăr.

– Merge? Nu stai prea rău?

Porni la drum, fără să-i aștepte răspunsul. Oricum, ce putea să spună? Cu nasul legănându-se la spatele lui musculos, Sandra visa la o salvare mai romantică în brațele lui Jackson, cu capul pus languros pe umărul lui.

– Te duc acasă la tine.

– Așa?

– Ai o altă idee?

– Nu stau foarte confortabil.

El o ridică puțin și o ținu mai ferm la nivelul genunchilor.

– Este mai bine așa? Sper că Frank va putea să te ducă imediat în oraș, la spital. Ai nevoie de puncte de sutură și, probabil, de o injecție antitetanos.

– Din nenorocire, Frank a plecat cu jeepul la garaj pentru o revizie și Honey Bee nu mai conduce.

Jackson blestemă printre dinți.

– În concluzie, va trebui să te duc eu însumi.

Pentru un cavaler salvând eroina luând-o pe calul lui de luptă, îi lipsea cu siguranță poezia... Sandra strânse din dinți. De mânie, dar și pentru că un hop al drumului făcuse ca piciorul să i se lovească de catarama centurii lui Jackson.

– Jackson, să știi că n-am făcut-o intenționat ca să-ți stric ziua.

– A trecut atât de mult timp, păpușico, de când îmi strici zilele, fără să mai vorbesc de nopțile mele... încât încep să mă obișnuiesc.

Puțin cam dezagreabilă, ca expresie, dar la urma urmei destul de plăcută de ascultat... În ciuda durerii provocate de o nouă scuturătură, Sandra surâse de satisfacție.

– Sper că n-o să mă cari în spate ca pe un sac, cale de douăzeci de kilometri? Altfel, prefer să aștept doctorul acasă.

– O să luăm motocicletă.

– Motocicleta? Care motocicletă?

– A mea.

Ajuns în fața cabanei, Jackson își depuse povara pe ultima treaptă a scării și intră în casă.

– Așteaptă-mă acolo și nu pune piciorul jos! îi strigă el dinăuntru. Am să-ți fac un alt pansament.

– Nu știam că ai o motocicletă.

– Și cum credeai că-mi fac cumpărăturile? Doar nu-ți imaginați că-mi sunt livrate la domiciliu.

– Nu-mi imaginez nimic. Și unde este oare... motocicleta?

– Sub șopron, în spatele cabanei. Să nu-mi spui că n-ai observat-o în cursul investigațiilor tale.

Jackson își făcu din nou apariția cu un bol de apă caldă mirosind a dezinfectant într-o mână, iar în cealaltă cu o trusă de urgență. Îngenunche lângă Sandra și începu să curețe rana de sângele și nisipul care o acopereau.

– Nu este foarte frumoasă la vedere... Ar fi preferabil să nu-i spui nimic străbunicii tale înainte de a fi îngrijită. Altfel, riscă să se neliniștească. E în ordine?

– Mi-e frig.

Într-adevăr, Sandra tremura.

– Din cauza șocului. Așteaptă.

El dispăru din nou în cabană și se întoarse cu un jersey gros pe care Sandra îl îmbracă. Îi ajungea aproape până la genunchi.

Cu o dexteritate neașteptată, Jackson termină pansamentul Sandrei.

– Ești foarte priceput! exclamă ea. Nu cumva ești medic, din întâmplare?

– Nicidecum, răspunse tăios Jackson. Te doare?

– Nu mă mai doare. Este mai curând amorțit.

– Din nenorocire, situația asta nu va dura mult. Plimbarea pe motocicletă n-o să-ți facă bine.

Sandra trebuia să fie într-adevăr în stare de șoc, deoarece acum nimic n-o mai interesa, decât să rămână cu Jackson, să-i audă vocea, să-i simtă blândețea mâinilor puse pe ea.

– Prinde-te cu brațele de mijlocul meu, păpușico, și ține-te strâns. Drumul este prost.

Motocicleta porni în goană, într-un vârtej de pământ și de nisip. Adăpostită în spatele umerilor largi și apărată de jersey, Sandra nu prea simțea vântul. În schimb, în ciuda tuturor eforturilor lui Jackson de a evita gropile, salturile bruște ale motocicletei trimiteau ace de foc în piciorul rănit. Din cauza durerii, Sandra avea o senzație de greață când ajunseră la spital.

Jackson își dădu seama cum stau lucrurile. Fără să rostească un cuvânt, se așează lângă ea în sala de așteptare și o luă de mână. Sandra îi privi mâinile mari bronzate, profilul frumos, și se simți adânc tulburată. Măcar dacă ar putea fi mereu totul astfel între ei! I-ar încredința întreaga ei viață, fără cea mai mică ezitare...

Era un vis absurd. El nu putea niciodată deveni realitate. Nu cu Jackson... Doborâtă de șoc și de emoție, Sandra izbucni brusc în hohote de plâns imposibil de stăpânit.

– Ce s-a întâmplat, Sandra?

Vorbea încet, cu o voce aproape tandră. În același timp, luă câteva batiste de hârtie dintr-o cutie aflată pe masa vecină și șterse stângaci cu ele ochii Sandrei.

– Te doare?

Sandra scutură din cap.

– Atunci, ce? Ți-e frică de injecții, așa-i?

– Oh, Jackson! hohoti Sandra.

– Voi rămâne lângă tine și te voi ține de mână. Poți să-ți înfigi unghiile în mâna mea, dacă vrei, asta te va ajuta. Știi, eu mă tem și mai tare decât tine. În cele din urmă, bărbații sunt mult mai puțin curajoși decât femeile în fața sângelui și a suferinței. Probabil că acesta este motivul pentru care nu ni se încredințează sarcina de a aduce copii pe lume.

Sandra se simțea gata să aducă duzini de copii pe lume dacă Jackson ar fi tatăl lor și dacă ar vrea să rămână lângă ea pentru totdeauna. „Hotărât lucru, își zise ea, lucrurile nu merg bine deloc, micuțo...”

– De aceea refuzi să mă iubești, Jackson? Pentru că ți-e teamă?

El nu răspunse nimic și nu-și retrase mâna. Doar se încordă brusc. Sandra revăzu cu ochii minții splendidul armăsar negru pe care vrusese să-l mângâie, într-o zi, în ranchul unor prieteni care o invitaseră pentru un weekend. El se încordase sub mâna ei, ca pentru a-i face cunoscut să nu se aventureze prea mult în intimitate cu el.

– N-ar fi trebuit să... Iartă-mă. Asta nu mă privește.

– De ce plângeai? întrebă Jackson după o pauză.

– Oh!

Sandra șovăi, în căutarea unui motiv plauzibil pe care nu reușea să-l găsească.

– Voiam să adun scoici comestibile ca să le duc lui Honey Bee. Îi plac atât de mult!

Jackson izbucni într-un râs amuzat.

– N-o să mă faci să cred...

– Petrecusem o după-amiază minunată, înțelegi? Și apoi, totul a luat o întorsătură proastă. M-am speriat.

Era pe punctul să înceapă din nou să plângă... Își aruncă pe spate părul întărit de sare și-și șterse fața.

– Probabil că semăn cu un monstru...

– Aproape, zise Jackson prinzând-o de umeri.

Din fericire, fu chemată chiar în momentul acela. Când reveni la Jackson, o jumătate de oră mai târziu, era liniștită și zâmbitoare.

– Iată, s-a terminat. N-am simțit nimic. Nu mai am decât să mă programez pentru marțea viitoare, ca să mi se scoată firele, și putem pleca.

Se făcuse noapte. Aerul era înmiresmat și pe cer se aprindeau primele stele. Pe drumul de întoarcere, Sandra se strânse și mai tare lângă Jackson, cu capul pus pe umărul lui, ca pentru a-și grava în memorie fiecare linie a corpului lui. Curând, amintirile vor fi singurul lucru care-i va rămâne ca s-o ajute să trăiască lunga iarnă care o aștepta fără el...

Va trebui să supraviețuiască, totuși. Își va regăsi viața elegantă și de succes, își va relua imaginea pe care lumea i-o cunoștea. Nimeni nu va trebui să știe vreodată ce suferință cumplită ascundea această mască de femeie satisfăcută. Cu timpul, poate că va reuși să uite, într-o zi, rana deschisă în adâncul inimii ei de o întâlnire de vacanță...

*

* *

Piciorul rănit se vindeca foarte bine. Și mult mai repede ca sentimentele rănite ale Sandrei, cum putu să constate marțea următoare.

La cină, Wanda le servi scoici minunat pregătite. În fața surprizei Sandrei, ea o informă despre vizita lui Jackson în cursul după-amiezii, în timp ce ea era la spital pentru scoaterea firelor.

– Ce băiat fermecător! Și atât de atent, comentă Honey Bee.

Sandra era departe de a împărtăși părerea străbunicii sale. Cum! Toată săptămâna, nu găsisese de cuviință o singură dată să treacă s-o vadă sau, cel puțin, să ceară vești despre ea prin telefon. Și alesese tocmai ziua în care o știa plecată la spital ca să vină acasă la Honey Bee. Cu toate acestea, simțind privirea scrutătoare a străbunicii, Sandra bolborosi pe un ton indiferent câteva cuvinte despre buna creștere a domnului Coventry.

Mai târziu în cursul serii, Honey Bee orientă din nou conversația asupra lui.

– Se pare că te înțelegi bine cu domnul Coventry, draga mea.

Fără să-și ridice ochii de la cuvintele încrucișate pe care le dezlega, Sandra mormăi ceva ce semăna vag cu un da. Cel puțin dacă Honey Bee, cu tactul ei obișnuit, ar putea înțelege și să schimbe subiectul!

– Cu atât mai bine, deoarece l-am invitat sâmbătă la cină.

– Sâmbătă? repetă mașinal Sandra.

Puse creionul jos și o privi pe Honey Bee cu un aer buimăcit, dar își reveni foarte repede și adăugă, cu o indiferență perfectă:

– Ah, da? Nu știam că l-ai întâlnit de curând.

– Nu ți-am spus?

Honey Bee își întrerupse lucrul la broderie și o privi pe Sandra pe deasupra ochelarilor.

– Treceam prin fața bucătăriei în momentul când îi adusesese scoicile Wandei. Atunci, l-am luat cu mine în grădină și am stat puțin de vorbă.

– Nu, nu mi-ai spus nimic.

Sandrei nu-i plăcea deloc genul acesta de complicitate care simțea că se stabilește între Jackson și străbunica ei. Oare ce urmăreau, amândoi? Honey Bee mai ales. După privirea ei, Sandra ghicea cu certitudine că bătrâna doamnă avea o idee la care ținea.

– L-ai invitat la cină și a acceptat fără să obiecteze? De necrezut...

– L-am prevenit că nu voi admite un nou refuz din partea lui și el este mult prea bine crescut ca să supere o femeie, mai ales de vârsta mea. Dar spune-mi, ești sigură că această invitație nu te deranjează? Pari supărată.

– Ce te face să spui așa ceva? Nu, bineînțeles, nu mă deranjează deloc.

Sandra susținu o clipă privirea lui Honey Bee, forțându-se să scoată un mic hohot de râs, care sună însă îngrozitor de fals. Apoi se întoarse la cuvintele ei încrucișate.

– Bunico, un cuvânt din șase litere pentru „minciuni față de propria persoană”, la plural? A patra literă, un „z”.

– Iluzii, draga mea. Mă mir că nu l-ai găsit singură...

*

* *

Honey Bee lăsa întotdeauna invitațiilor ei libertatea de a trăi după placul lor și potrivit ritmului lor, mai cu seamă Sandrei, și mai ales în timpul verii. Se putea dormi târziu dimineța, te puteai culca la ora la care doreai, puteai mânca de fiecare dată când îți era foame. Dar rămânea intransigentă cu privire la un principiu: să te îmbraci pentru cină. Oh, nu neapărat în smoching sau în rochie de seară, în afară de o ocazie deosebită, dar șortul, tricoul și blugii erau excluși.

Sandra adora aceste momente petrecute la masa elegantă și rafinată a lui Honey Bee. La fel cum în timpul zilei nu știa să poarte decât veșminte sport, tot atât de bine, seara, simțea o reală plăcere să îmbrace o rochie frumoasă, vara, sau un elegant costum fustă-taior, iarna.

În această seară de sâmbătă, alege cu și mai multă grijă ținuta pe care să și-o pună pentru Jackson.

După multe ezitări și încercări în fața oglinzii, alege o fustă amplă, neagră, care-i ajungea până la glezne și o bluză de mătase de culoarea fildeșului, al cărei decolteu discret îi pune perfect în valoare gâtul și umerii.

Își lăsa părul să-i cadă liber; soarele îi dăduse minunate reflexe de aramă. La încheietura mâinii delicat bronzate își puse o brățară de aur. O umbră de rimel vernil pe pleoape pentru a-i evidenția verdele profund al ochilor, o tușă de fond de ten pe obraji ca să le accentueze liniile, era perfect...

Pendula cu picior de pe palier sună sfertul de oră după ora șapte, când Sandra coborî să-l întâmpine pe invitatul lui Honey Bee.

Capitolul 7

Jackson sosi la ora șapte și jumătate fix. Primul lucru pe care-l observă Sandra fu părul lui. El nu mai cobora pe gât în plete neglijente, ci forma o linie perfectă chiar la limita gulerului.

Purta o cămașă albă de mătase și pantaloni negri vizibil croiți pe măsură. Părea și mai zvelt și totodată mai înalt, și Sandra își spuse că numai un croitor londonez sau parizian se pricepea să îmbrace un bărbat cu o asemenea eleganță.

În buzunarul cămășii se ghicea rama de aur a ochelarilor și, pentru prima dată de la începutul verii, Jackson purta un ceas la încheietura mâinii. Sandra nu și-l imaginase niciodată trăind în ritmul acelor de pe cadranul unui ceas. Pentru ea, Jackson făcea parte dintre acei oameni aflați în armonie perfectă cu natura, aceasta singură marcându-le cadența vieții.

Fascinată de frumusețea lui Jackson, Sandra nu-și dădu seama că-l privea insistent de prea mult timp.

– Hm!

Honey Bee tuși discret ca s-o trezească pe Sandra la realitate și să-i reamintească obligațiile de politețe față de invitat.

– Bună seara, Jackson.

Sandra nu găsisese ceva mai original de spus. Honey Bee îi sări în ajutor.

– Domnule Coventry, vreți să aveți amabilitatea să ne serviți un pahar?

– Cu mare plăcere, doamnă Carter, dar cu o condiție: vă rog să-mi faceți plăcerea să-mi spuneți Jackson.

– Eu voi lua puțin vin de Xeres. Aduceți platoul în grădină, vă rog... Jackson. Seara este prea frumoasă ca să rămânem înăuntru.

– Sandra?

Când Jackson se întoarse spre ea, Sandra se întrebă cum se va putea stăpâni toată seara. Nu va reuși niciodată să reziste profunzimii ochilor lui, muzicii fermecătoare a vocii lui, farmecului captivant care emana din toată ființa lui. Va leșina cu siguranță, înghițită de un vârtej din care nu știa cum va scăpa...

– Puțin vin de Xeres, și eu.

Jackson își făcu puțin de lucru în fața barului. Mișcările lui erau precise și totodată elegante. Sandra nu-și putea desprinde privirea de la frumoasele lui mâini bronzate, de la umerii lui. O cuprinsese o dorință nestăpânită de a-și pune buzele pe gâtul lui, de unde ajungeau până la ea efluvii parfumate.

– Scuză-mă, aş vrea să trec.

Cu platoul în mâini, Jackson aşteptă ca Sandra să-i facă loc, apoi trecu prin faţa ei mormăind o scurtă mulţumire.

Honey Bee îi aştepta în grădină. Luară loc de fiecare parte a ei, ceea ce-i plasa pe Jackson şi pe Sandra faţă în faţă. Politicos, Jackson se interesă mai întâi de starea piciorului bolnav, apoi se lansă într-o discuţie însufleţită cu Honey Bee, ca şi cum Sandra nu mai exista. Au fost abordate tot felul de subiecte, de la protecţia puilor de focă la Bursă, trecând prin situaţia internaţională.

Dialogul dintre bătrâna doamnă şi Jackson continuă o bună parte din timpul cinei, în sufrageria mare cu geamuri imense care dădeau spre ocean. Sandra asculta, încântată că nu trebuia să intervină. I-ar fi fost greu să-şi ascundă emoţia care n-ar fi întârziat să se simtă în vocea ei. Şi apoi, avea astfel tot răgazul să-l urmărească pe îndelete pe Jackson.

Din ceea ce cunoştea despre el, n-ar fi bănuit niciodată atâta dezinvoltură, firesc şi rafinament în comportarea în societate.

„În fond, îşi spuse ea, nu sunt decât o snoabă“... Îi veni brusc dorinţa ca seara să se termine.

Honey Bee, în schimb, vizibil încântată de invitatul ei, n-avea nici o intenţie de a scurta seara.

– Fumezi, Jackson?

Se aflau în curtea interioară care despărţea salonul de grădină. Lumina tremurătoare a lumânărilor închise în globuri

mari de sticlă cu bule dădea decorului un aspect ireal. Pe o măsuță din abanos cu incrustații de sidex, cafeaua răspândea o aromă delicioasă. Sandra se ridică de pe scaun ca să-i servească.

— Nu, doamnă, răspunse Jackson aruncându-i o privire complice Sandrei. Ca să fiu mai exact, nu mai fumez de câteva săptămâni. Am fost convins să renunț la acest obicei detestabil.

Un surâs fugar trecu peste buzele lui Honey Bee.

— Și muzica? Ți place muzica?

— Foarte mult, doamnă. Fără ea, cred că aș fi înnebunit, în anumite perioade din viața mea.

Sandra nu-și revenea din uimire. Cum naiba făcea Honey Bee ca să obțină de la Jackson, în numai două ore, confidențe pe care ea nu reușise să i le smulgă în două luni?

— Am o colecție destul de frumoasă a unor vechi succese din anii treizeci. Le-am copiat după aceea pe aceste minunate compact-discuri care au fost inventate de curând, pentru a putea fi apreciate mai bine. Aruncă-te rog o privire peste ele și alege ceva.

— Bunico, zise Sandra cu voce scăzută, când Jackson dispăru în salon, dacă nu te superi, am să vă las pe amândoi și mă duc la culcare. Sunt puțin...

— Nici nu se pune problema, draga mea. Mai întâi, n-ar fi prea politicos față de oaspetele nostru, și dacă cineva trebuie să se retragă, aceea voi fi eu. Vârsta îmi conferă acest privilegiu. Vârsta ta, din nefericire, ți-o interzice.

Se auziră primele note ale unui tangou. Jackson apăru în pragul ușii cu geamuri. Flacăra lumânărilor dansă o clipă în ochelarii lui pe care și-i scoase imediat și veni să-i pună pe măsută.

– Foarte bună alegere, Jackson, remarcă Honey Bee. Am dansat adeseori, soțul meu și cu mine, pe muzica aceasta, chiar aici, în seri identice cu cea de acum.

Jackson înaintă spre Honey Bee și se înclină în fața ei, cu o mână pe inimă.

– Doamnă Carter, probabil că nu dansez la fel de bine ca soțul dumneavoastră, dar vreți să-mi faceți onoarea să dansați cu mine?

„Are optzeci și nouă de ani! protestă Sandra în sinea ei. O să cadă și o să-și rupă ceva, și din vina cui?...“

Cu o grație nesfârșită, Honey Bee își puse o mână în cea întinsă de Jackson, iar pe cealaltă pe umărul lui. Ea începu să danseze cu ușurința și suplețea unei femei tinere. Slabă și fragilă în brațele lui Jackson, părea să se abandoneze complet protecției lui, în timp ce el o făcea să se rotească încet pe par-doseala de marmură.

Încremenită de admirație, Sandra privea lung acest cuplu atât de diferit și în același timp atât de armonios. Honey Bee ridica spre cavalerul ei ochii plini de încântare și de gratitudine pentru aceste momente de fericire. El o fixa cu un surâs emoționat și cu o privire afectuoasă.

Din pieptul Sandrei urcă un suspin. Ar fi vrut atât de mult să fie în locul bunicii ei! Pentru ca Jackson s-o țină, așa strâns, în brațele lui, ca s-o privească, *pe ea*, cu asemenea ochi, să-i zâmbească *ei*, în felul acesta...

Se întoarse spre grădină, unde ultimele forme dispăreau în întuneric. Nu mai putea avea nici cea mai mică îndoială: era îndrăgostită de Jackson... totul o dovedea. Mai cu seamă, poate, această mică înțepătură de gelozie pe care o încerca față de atenția acordată de el străbunicii și care ei i-o refuza.

Tresări când el îi puse mâna pe umăr.

– Vino să dansăm.

– Nu, răspunse ea pe un ton tăios. Mă doare piciorul.

– Piciorul tău s-a vindecat.

– Nu complet. Doctorul a spus...

Jackson se aplecă la urechea Sandrei.

– Că va fi obligat să-ți scurteze nasul, păpușico, din cauza minciunilor tale.

– Nu este o minciună. N-am să dansez, astă-seară.

– Ba da. Mai întâi, pentru că-ți promit să nu te calc pe picioare.

O luă de mână și o făcu să se ridice.

– Apoi, pentru că o să-i facă plăcere străbunicii tale să vadă că te distrezi în loc să stai îmbufnată în colțul tău.

– În cazul acesta, oftă Sandra, n-am de ales. Dar numai pentru ea...

Din salon se auzea acum un slow languros. Jackson își petrecu un braț în jurul mijlocului ei. Se înfioră când simți căldura mâinii lui pe talia ei.

Privirea albastră se cufundă în adâncul ochilor Sandrei, cu o intensitate aproape înspăimântătoare. Un foc se aprinse la contactul corpurilor lor alipite. Sub lună, cu murmurul

oceanului acompaniind muzica, Jackson simboliza tot ce Sandra așteptase atât de mult timp, fără s-o știe. Frumusețea, farmecul, misterul. Dragostea....

– Închide ochii, murmură el.

Își puse obrazul pe părul Sandrei și o strânse în brațe cu mai multă putere. Sandra simți sub picioare iarba luând locul marmurei din curtea interioară. O antrena în întunericul grădinii... Ea își scoase pantofii și se lăsă în voia lui. Cu atât mai rău dacă Honey Bee îi vedea...

Melodiile romantice urmau una după alta. Știa ce făceau, compozitorii de pe vremuri. Cunoșteau dragostea și tainele ei...

Jackson n-avea nevoie s-o conducă pe Sandra. Dansau pentru prima oară împreună și păreau că făcuseră asta toată viața lor. Corpurile li se mișcau în același ritm, formând o singură ființă, legați într-o armonie deplină. Între ei nu mai exista reținere, neînțelegere, luptă.

Ea știa că el urma s-o sărute. Mâna lui Jackson urcă spre gâtul Sandrei, iar gura lui rătăci pe fața ei ușor ca zborul unui fluture. Cu buzele întredeschise de dorință, Sandra așteptă momentul când Jackson va pune stăpânire pe ele.

O făcu peste o clipă, cu înflăcărare. O pasiune devastatoare îi cuprinse brusc, amenințând să-i mistuie și să-i distrugă pe loc. Pe punctul să cadă, se agățară unul de celălalt. Îmbrățișați în noapte, corpurile lor încetară să urmeze muzica, legănându-se și unduindu-se în ritmul dorinței lor de nepotolit.

Ca o floare la soare, Sandra se deschidea întreagă lui Jackson, parfumului, gustului, căldurii pielii lui. Se topea în el.

– Ascultă! murmură el brusc.

Sandra caută gura lui Jackson și-și lipi de ea buzele în flăcări.

– Ce? Nu aud nimic.

– Tocmai. Muzica s-a oprit.

– Nu contează. Oh! Jackson...

– Nu, Sandra. Am multe defecte, dar n-am să abuzez de ospitalitatea gazdei mele ca să-i seduc strănepoata în tufișuri.

El distrugea din nou vraja momentului, cu scrupulele lui. Ce ascundeau oare toate astea?

– Honey Bee s-a dus la culcare, sfârși prin a admite Sandra, și am să fac și eu la fel.

– Sandra, aș vrea să înțelegi. Pentru mine, nu este momentul favorabil să...

– A fost vreodată, Jackson? îl întrerupse Sandra cu amărăciune.

– Cu siguranță, dar demult.

Jackson mângâie obrazul Sandrei, cu ochii plini de o tristețe nesfârșită. Și Sandra înțelese. Se îndepărtă de Jackson, îngrozită.

– Ești căsătorit, nu-i așa?

– Doamne-Dumnezeule, nu! Măcar dacă ar fi atât de simplu.

Până acum, Sandra criticase întotdeauna femeile care întrețineau o legătură cu un bărbat căsătorit și se plâneau

după aceea că se găsesc într-o situație neplăcută. A se îndrăgosti de un bărbat inaccesibil însemna, pentru ea, a împinge o licitație dincolo de posibilitățile ei. Considera această opțiune de viață nesăbuită și complet nepotrivită. Astăzi crezuse, timp de câteva secunde, că trăiește ea însăși această tragedie...

Ușurată să se vadă scutită cel puțin de această suferință, se întoarse spre Jackson.

– Pentru mine este totuși foarte simplu. Era singurul lucru care risca să schimbe sentimentele mele față de tine.

– Sandra! Nu spune asta...

În ciuda întunericii, Sandra citea o imensă disperare în ochii lui Jackson. Figura lui părea chinată de o luptă interioară necruțătoare. Avea fără îndoială nevoie de timp ca să accepte ceea ce li se întâmpla, miracolul care se producea între ei, fără să se fi așteptat la așa ceva. El nu era pregătit să dea și să primească atâta dragoste.

Trăgând fața lui Jackson spre a ei, Sandra depuse un sărut tandru pe buzele lui, apoi îi dădu drumul, încet.

– De acord, Jackson. Să ne oferim puțin răgaz. Nici eu nu știu foarte bine ce se întâmplă cu mine.

El se îndreptă spre drumul care ducea la faleză apoi se opri, ca și cum nu se putea resemna să plece.

– Mulțumește-i străbunicii tale pentru mine, Sandra. Regret că n-am putut s-o salut personal.

– Va înțelege. Noapte bună, Jackson.

El dispăru grăbit în noapte.

Ajungând în camera ei, Sandra nu încerca nici o tristețe. Această seară, cu toată încheierea ei dezamăgitoare, îi adusesese promisiunea unui viitor posibil de împărtășit cu Jackson.

*

* *

Duminică dimineața Sandra se trezi plină de speranță. Era timp frumos, păsările cântau, oceanul era albastru. Albastru ca ochii lui Jackson.

Se alătură, bucuroasă, străbunicii sale în grădină, pentru micul dejun.

– Ei bine, draga mea, o întâmpină Honey Bee văzând-o apropiindu-se, s-ar spune că mica mea cină n-a fost prea plictisitoare, în cele din urmă.

– Dimpotrivă, bunico. A fost o idee genială.

– Trebuie să înțeleg din asta că și Jackson a găsit seara agreabilă?

– Oh, cu siguranță. De altfel, mi-a cerut să-ți mulțumesc. Ar fi dorit s-o facă el însuși, dar n-a observat când te-ai retras.

– Putea să fie și un cutremur și n-ați fi observat nici unul, nici celălalt.

Ochii lui Honey Bee râdeau cu malițiozitate.

– Ia puțin din compotul acesta de piersici cu ghimbir, draga mea, cu brișă ta. Este o nouă rețetă a Wandei, absolut delicioasă.

– Așadar, bunico, știai de Jackson și de mine? Probabil că înainte ca eu însămi să-mi dau seama, nu?

– Știi, Sandra, când un bărbat și o femeie își dau silința să fie atât de dezagreabili unul față de celălalt, nu trebuie căutat prea departe ca să înțelegi ce se întâmplă între ei.

– Oh, bunico! exclamă Sandra, veselă. O să încep să cred în miracole. Trebuie să mă consideri foarte naivă, nu-i așa?

– Absolut deloc. Și Jackson? Simte același lucru ca tine?

– Sper. Oh, nu sunt sigură...

Dar, pe măsură ce ziua înainta, Sandra începu să-și pună întrebări. Spera să primească un semn de la Jackson, orice susceptibil să-i confirme ceea ce spuneau sărutările lui. Încetul cu încetul, această așteptare se schimbă în nerăbdare, apoi în îngrijorare și în neliniște. Nici vizită, nici telefon. Și nici în golf nu era.

După masa de prânz, Sandra porni în recunoaștere spre cabană. Nimeni. Moțâind la umbra verandei, Charlie păzea casa. Sandra trase din asta concluzia că Jackson trebuia să se fi dus în oraș pentru un motiv urgent. Asta explica absența lui și faptul că nu avusese timp s-o contacteze înainte de a pleca.

După-amiaza trecu greu, pe o căldură grea și umedă care făcea situația și mai penibilă.

Honey Bee respectă tăcerea și tristețea Sandrei. La sfârșitul zilei, veni să-i spună bună seara, fără să-i pună cea mai mică întrebare.

– Te rog să mă scuzi, draga mea, deoarece nu voi cina, astăzi-seară. Cu căldura asta, o să iau doar ceva ușor în camera mea.

Singurătatea adăugându-se nesiguranței, Sandra începu să rățăcească asemenea unui suflet chinuit prin casă. După toate aparențele, Jackson nu va mai da vreun semn de viață, astăzi.

Că își făcuse iluzii, era sigur. Văzuse în cuvintele, mângâierile și sărutările lui mai mult decât spuneau ele. Aceste momente, de o importanță esențială pentru ea, nu însemnau nimic pentru el...

Sandra constată cu durere că se afla în situația unora dintre prietenele ei, pândind soneria de la intrare sau pe aceea a telefonului, numai din cauza unei priviri interpretate greșit. Se întrebase întotdeauna cum putea o femeie să fie atât de oarbă ca să ajungă aici. Acum, știa.

– Nici mie nu prea mi-e foame, îi spuse ea Wandei, la ora cinei.

– Sper că nu sunteți bolnavă! exclamă menajera.

Ba da. Sandra era bolnavă din dragoste...

– Nu, Wanda. Căldura este de vină.

– Mă duc să vă aduc somon afumat și o salată de castraveți.

– Nimic, Wanda, mulțumesc.

– Dar își va pierde prospețimea. Oh, apropo, domnișoară Sandra, era să uit din nou!

– Wanda își vârî mâna în buzunarul șorțului.

– Domnul a uitatăștia, aseară.

Ochelarii lui Jackson! Scuza gata pregătită pe care Sandra o căuta de ore întregi ca să se ducă să bată la ușa lui...

– I-am găsit pe măsuța din curtea interioară, în această dimineață. Uitasem complet să vă spun despre ei. Sper că nu i-au lipsit prea mult.

– Nu te neliniști, Wanda. Mă voi duce îndată să-i duc. În cele din urmă, mă simt mai bine. Cred că am să mănânc puțin din somonul dumitale.

Capitolul 8

Sandra așteaptă apusul soarelui ca să pornească la drum. Cu toate că venise seara, aerul era încă înăbușitor. Tânăra femeie îmbrăcase rochia ei cea mai ușoară, din bumbac răcoros galben pai presărat cu flori delicate de nu-mă-uita și cu margarete mari, albe.

Note de chitară pluteau în aerul din împrejurimile cabanei. Jackson era acolo... Recunoscând melodia, Sandra simți cum se risipesc toate îndoielile, toate neliniștile ei.

Jackson era așezat pe ultima treaptă a scării ce ducea la verandă, rezemat cu spatele de unul din stâlpii acesteia. Purta o pereche de blugi și un tricou de culoarea levănțicii. Cu capul aplecat peste chitara pusă pe genunchi, cânta primul slow pe care-l dansaseră împreună în ajun, „Mi-ai intrat în suflet“. Melodia răsunase toată ziua în mintea Sandrei. El o cânta într-un fel și mai melodios, aproape trist.

Fermecată, Sandra se opri în spatele unui brad. După câteva secunde, degetele lungi încetară să mângâie corzile chitarei

și ultimele note se stinseră în lumina crepusculului. Cu mâna rămasă pe lemnul roșcat al instrumentului, Jackson fixa oceanul care avea acum culoarea indigoului.

— Știam că vei veni. Încă n-ai înțeles că trebuie să stai departe de mine și să mă lași în pace?

Sandra rămase încă o dată uluită în fața acestui fel de al șaselea simț pe care-l poseda Jackson. Asemenea unui animal sălbatic, detecta o prezență periculoasă pentru el, ca și cum instinctul lui de conservare era permanent în alertă. Trebuie să fi fost greu de împlânzit...

Ieși din ascunzătoarea ei, și înaintă spre el.

— Ai prefera să plec, Jackson?

— S-ar schimba ceva, dacă ți-aș răspunde da?

Era atâta emoție înăbușită în vocea lui Jackson! Sandra știu atunci că inima n-o înșela. De aceea, prinse curaj.

— Crezi într-adevăr că, dacă mă respingi, asta mă va face să uit felul în care m-ai sărutat ieri seară? Îți închipui că eu n-am simțit în tine o dorință egală cu a mea?

Cum el nu-i răspundea, ea urcă treptele și-și puse mâna pe părul lui ciufulit.

— Nu s-ar fi putut strecura nici o foiță de țigară între noi, atât de strâns mă țineai în brațe. Știu că mă doreai, Jackson. Și știi foarte bine că și eu te doream...

— Taci, Sandra!

Cu un gest brusc, el își puse chitara în picioare, rezemată de balustrada verandei. Coardele gemură. Sandra observă că mâinile lui Jackson tremurau ușor.

— Nu știi ce vorbești. Ești pe punctul să te joci cu focul. Să te dăruiești unui bărbat ca mine, Sandra, înseamnă să fii în mare pericol.

– În orice caz, știu că ceea ce se întâmplă între noi este mult mai mult decât o atracție fizică.

Jackson își scutură capul ca să se elibereze de contactul cu Sandra.

– O să mă ascuți, Sandra!

– Nu, Jackson, tu o să mă ascuți.

Ea îi luă mâna și-l obligă să și-o pună pe pieptul ei, ca să-i simtă bătaile inimii.

– Iată singurul lucru care are importanță, Jackson!

Trăsăturile lui trădau chinul prin care trecea. Dar el nu-și retrase mâna. Dimpotrivă, îi atinse ușor, cu vârful degetelor, linia sânilor, timid, cu tandrețe.

Sandra nu mai putu să se stăpânească. Își puse mâna peste cea a lui Jackson, apăsând-o cu toată puterea pe pieptul ei. Dorința izbucni în ea, violentă, de nestăpânit. Îi scăpă un geamăt, la care Jackson îi răspunse cu un suspin dureros, din adâncul ființei lui. Sandra își puse obrazul pe părul lui blond.

– Te iubesc, murmură ea.

Drept răspuns, Jackson își puse mâna liberă pe genunchiul Sandrei și urcă încet de-a lungul coapsei, alunecând imperceptibil pe pielea ei catifelată.

Sandrei i se tăie respirația. Nici un bărbat n-o mângâiasse vreodată în felul acesta, atât de reținut și totodată atât de senzual.

Jackson se ridică foarte încet, dar când strivi corpul Sandrei de al lui, o făcu cu un fel de furie care contrasta în mod straniu cu blândețea mângâierilor lui.

– Vrei cu adevărat, Sandra?

Gura lui atinse ușor buzele Sandrei până când acestea se întredeschiseră și acceptară sărutul lui mistuitor.

Da, îl voia, fără întârziere, în carnea ei, în sufletul ei. N-avea nevoie să răspundă. O făcea corpul ei, dăruindu-se, oferindu-se în întregime.

Atunci, Jackson o ridică pe Sandra în brațe, intră în cabană și închise ușa cu piciorul.

O întinse cu precauție pe pat, acoperindu-i fața, gâtul, umerii cu mângâieri și sărutări. Făcând să-i alunece bretelele subțiri de pe umeri, îi scoase rochia. Sandra tremura de surescitare sub degetele lui, de groaza să nu se oprească, de dorința amânată. În întunericul serii, pielea ei goală se înfiora de nerăbdare și de așteptarea plăcerii.

Timp de câteva secunde, văzu umbra lui Jackson deasupra ei, imensă, smulgându-și hainele cu gesturi înnebunite. Apoi, simți pe ea căldura pielii lui.

Îl cuprinse cu brațele și cu picioarele, strângându-l cu putere, ca să-i simtă fiecare centimetru al trupului. Mâinile lor găseau cu promptitudine punctele sensibile care la cea mai mică atingere îi făceau să tremure ca iarba la adierea brizei. Trupurile lor se unduiau în ritmul dorinței împărtășite, în cântecul gemetelor de plăcere. Cum putea exista oare o asemenea armonie între două ființe?

În înflăcărarea care-i purta dincolo de timp și de spațiu, îmbrățișarea lor fu scurtă, dar de o intensitate care le smulse un țipăt sălbatic. Rămaseră un timp strânși unul în altul, gâfâind de plăcere, beți de fericire. Tresăreau din când în când, ca o reizbucnire de voluptate satisfăcută.

Apoi, corpurile lor se despărțiră. Sandra îl auzi pe Jackson căutând ceva pe noptiera de lângă el. Flacăra unui băț de chibrit izbucni în întuneric și încăperea recăpătă viață la lumina unei lămpi cu petrol.

Sandra închise ochi. Nu dorea să reia legătura cu realitatea, să regăsească formele și umbrele familiare. Voia să păstreze în spatele pleoapelor privirea lui Jackson împlântată în ochii ei în clipa extazului suprem. Lumea nu mai exista pentru ea. Acum nu avea importanță decât această posesiune reciprocă ce-i lega pentru totdeauna.

— Nu ai prea multă experiență în dragoste, nu-i așa, Sandra?

Vocea lui Jackson răsună ca un tunet în liniștea nopții. Mai puțin prin profunzimea ei, cât mai ales prin ceea ce spunea.

Sandra deschise ochii. Așezat pe marginea patului, întors cu spatele și departe de ea, Jackson se îmbrăca. Îi puse mâna pe umăr și el tresări.

Pe neașteptate, pe Sandra o străbătu un fior. Nu de plăcere, ci de frig, ca și cum imenși nori negri ascundeau soarele, îndepărtând toată căldura din corpul ei. Se simți dintr-o dată singură, tristă, dezamăgită. Nimic nu mai avea culoare.

— Presupun că regreti...

El nu răspunse și se mulțumi să-și întoarcă încet capul spre Sandra. Privirea lui era sumbră, de nepătruns. Unde erau oare acele momente de tandrețe, de înțelegere după dragoste, pentru ea la fel de prețioasă ca însăși îmbrățișarea?

Era adevărat, nu cunoscuse mulți bărbați înainte de Jackson. De ce-l deranja asta? De ce se temea? Că o lega prea repede de el, că o lipsea de libertatea de alegere?

— Jackson, n-ai nimic să-ți reproșezi. Ceea ce s-a petrecut între noi, eu am vrut. În întregime... Am ales să vin să te întâlnesc în seara asta, și să rămân.

Brusc, Jackson dădu frâu liber furiei.

– Ei bine, iată alegerea mea: am să cobor pentru puțin timp în golf. Când mă voi întoarce, vreau să nu te mai găsesc aici. Vreau să ieși din casa și din viața mea. O să înțelegi în sfârșit, Sandra?

Trânti ușa cu o asemenea violență încât pereții bătrânei cabane tremurară. Sandra se îmbrăcă în grabă și se repezi pe urmele lui Jackson.

Îl găsi așezat pe o stâncă, adus de spate, cu privirea tristă pierdută pe oceanul sclipind la razele lunii. În lumina aceea ștearsă, fața lui era lividă. Din pieptul lui ieșeau suspine dureroase, care se confundau cu murmurul tânguitor al apei.

Când Sandra se așeză lângă el, Jackson nu se mișcă.

– Iată, încep ea cu voce scăzută, am făcut ce mi-ai cerut în ceea ce privește casa ta. Dar, înainte de a ieși din viața ta, vreau să-ți spun două sau trei lucruri. În primul rând, sunt destul de mare ca să-mi asum răspunderea faptelor mele. Dacă mi se întâmplă să le regret mai târziu, este problema mea și a nimănui altcuiva. Mă miră că la vârsta ta nu ai aceeași maturitate și nu înțeleg accesele tale de proastă dispoziție.

– Pentru numele lui Dumnezeu, scutește-mă de lecția ta de morală, mormăi Jackson.

– În plus, continuă Sandra ca și cum nu-l auzise, credeam că a fi unul dintre primii în viața unei femei este mai curând măgulitor pentru un bărbat. Gusturile tale par diferite în această privință...

Îl auzi înjurând printre dinți. Pe Sandra o cuprinse brusc o furie surdă.

– Nimic nu te obliga, Jackson, să... La urma urmei, nu te-ai lăsat rugat să mă iei în brațele tale, după câte știi!

- A fost cu atât mai stupid din partea mea.
- Îmi pare rău că te-am decepționat atât de mult.

Sandra își simți bărbia tremurând. Reflexele razelor lunii pe părul lui Jackson se deformară sub vălul de lacrimi imposibil de stăpânit. Sări în picioare. Mai curând să moară decât să-l lase să ghicească suferința pe care i-o provoca. Jackson o prinse de încheietura mâinii.

- N-am spus niciodată că am fost decepționat.
- Nu era nevoie s-o spui. Era suficient de limpede așa.
- Dacă tu crezi asta, Sandra Mitchell, ești și mai neexperimentată în dragoste decât credeam.

Oh! Strânsoarea degetelor lui pe pielea ei... Atât de puternică, atât de dureroasă în clipa asta.

- Dă-mi drumul, Jackson.
- De acord, răspunse el fără să-și miște mâna, dar cu o condiție: să accepți să uiți pentru totdeauna până și de existența mea.

Trebuia să-i dea ascultare, știa. Era cel puțin a treia oară când i-o cerea. Rațiunea îi dicta să fugă, atâta timp cât își mai putea păstra iluziile în privința lui. La ce bun să vrea cu orice preț să deschidă cutia Pandorei pentru a scormoni în acel trecut pe care Jackson îl păstra cu atâta încăpățănare secret?

A asculta însă de rațiune, pentru Sandra aparținea trecutului, unui timp când nu-l cunoștea încă pe Jackson, când nu descoperise dragostea.

- Și dacă am să-ți spun, Jackson, că nu pot să te uit, că nu vreau să te uit?

El îi dădu drumul mâinii și rosti cu o voce descurajată:

– Atunci, am să te oblig.

Totuși, era adevărat ce-i spusese: nu va putea șterge nicio dată noaptea aceasta din memoria ei, din viața ei. Nu mai era aceeași Sandra Mitchell care se trezise în dimineața aceea, și nu va mai fi niciodată aceeași.

– Este prea târziu, Jackson, nici tu și nici eu nu mai putem face nimic. Și este prea târziu, pentru că...

Știa că dacă i-o spunea, îi va stârni din nou furia, dar nu avea altă soluție. Se afla la marginea unui torent care o va duce cu el, cu foarte puține șanse de a scăpa. Numai că, în spatele ei, o pădure în flăcări îi lăsa și mai puține posibilități de supraviețuire.

– Pentru că te iubesc, Jackson.

– Nu! Nu, Sandra! Asta nu...

Era un țipăt sfâșietor. Acela al unui animal rănit, implorând îndurare.

– Nu poți schimba nimic, Jackson.

El se ridică și, strângând-o pe Sandra cu brațele lui puternice, o trase cu bruschete spre sine. Albastrul ochilor lui devenise aproape negru, iar privirea îi ardea de furie.

– Oh! Ba da, Sandra, pot. Pot să-ți spun despre acest bărbat pe care spui că-l iubești niște lucruri care te vor face să fugi mâncând pământul. Vei alerga să te refugiezi în mica ta lume delicată, fără să-ți iei rămas-bun, crede-mă.

– Tot ce ai putea să-mi spui nu va schimba nimic pentru mine, Jackson.

– Crezi?

Vocea lui era blândă, în ciuda amenințării care o făcuse pe Sandra să se înfioare.

– Chiar dacă îți spun că bărbatul pe care ești atât de sigură că-l iubești a făcut închisoare?

În liniștea nopții, cuvântul îi păru Sandrei complet lipsit de sens, ca și cum fusese rostit de o ființă venită de pe altă lume.

– Închisoare? repetă ea ca o somnambulă.

– Da, Sandra, închisoare. Clădirea aceea cu gratii la ferestre unde sunt duși oamenii care au comis crime împotriva societății, furturi, omoruri. Știi bine, locul acela unde gardieni înarmați supraveghează omul zi și noapte, când mănâncă, doarme, face duș. Da, ai auzit bine, Sandra, închisoare, acolo unde omul nu mai este om, ci devine un animal hăituit, zdrobit, distrus pentru restul zilelor lui.

În timp ce vorbea, Jackson atinge ușor cu buzele pleoapele și obrații Sandrei. De atât de aproape, ea îi distinge fiecare linie a feței chinuite, pe care razele de lună accentuau și mai mult duritatea trăsăturilor. Luând fața Sandrei în palmele lui, Jackson își cufundă privirea în ochii ei.

– Mai vrei să mă săruți, Sandra? Mai vrei să te dăruiești unui fost deținut?

Capitolul 9

Sandra scutură din cap cu încăpățănare.

– Nu te cred. Spui asta ca să mă îndepărtezi de tine. Inventezi... Nu există nici un cuvânt adevărat în povestea ta. Te cunosc, Jackson, eu...

Jackson mângâie cu blândețe fața Sandrei.

– Liniștește-te, Sandra. Nu, nu mă cunoști. Ce știi despre mine, exact?

„Că mă pierd de fiecare dată când mă scufund în oceanul ochilor tăi. Că aerul vibrează de o vrajă supranaturală când mă apropii de tine. Că te-am recunoscut de la prima noastră întâlnire. Că aparținem unul altuia. Că vreau să îmbătrânesc alături de tine, pentru că mă faci să cred în viață și în fericire...”

Sandra știa că unul singur dintre cuvintele acestea l-ar fi făcut pe Jackson să râdă în hohote.

– Ce știi, Jackson? Știu că ești bun și blând, sub carapacea ta de oțel. Ți-ai riscat viața ca să-l salvezi pe Charlie. M-ai învățat să înot sub apă, m-ai ajutat când mi-am rănit piciorul.

Ai adus scoici comestibile unei bătrâne doamne de optzeci și nouă de ani căreia îi plac la nebunie. Lui Honey Bee îi plăci și are încredere în tine, iar Honey Bee nu se înșală niciodată în privința cuiva. Tu... Și apoi, la naiba! Știu că soarele va răsări mâine, că după iarnă va veni primăvara, și nu mă întreb nici de ce și cum de știu. O știu, și asta îmi este de-ajuns. Acum, dă-mi drumul.

Îndepărtându-și brațele, Jackson le lăsa stângaci pe lângă corp.

– Ești liberă, Sandra. Să vedem, unde rămăseserăm? Ah, da, la lista calităților mele. Nu este prea lungă, nu? Nici foarte convingătoare.

– Nu-i deloc uimitor, cu o persoană atât de ascunsă! Asta nu schimbă nimic pentru mine. Oh, recunosc, la început am crezut că nu este decât o atracție fizică...

– Ar fi trebuit să rămâi la asta!

– Nu, Jackson, murmură Sandra mângâindu-i pieptul. Am descoperit repede toată bogăția ascunsă în tine. Cu cât făceai eforturi mai mari să pari singuratic și necioplit, cu atât mai repede îți ghiceam adevărata personalitate. Comportarea ta nu este aceea a unui om trăit în pădure, nici ideile și cultura ta. Oh, Jackson, umărești să creezi un personaj dezagreabil ca să mă îndepărtezi de tine, dar dacă vrei, măcar pentru o secundă, să fii cinstit cu tine însuși, trebuie să recunoști că tu și cu mine aparținem aceleiași lumi.

Jackson păstra o tăcere încăpățânată, ca și cum aștepta cu răbdare sfârșitul unei tirade care-l agasa. Sandra își retrase mâna.

– Am încercat să mă opun să ajung aici, Jackson. Mi-am repetat că nu erai făcut pentru mine și că, dacă mă îndrăgosteam de tine, mă aruncam cu capul înainte în dificultăți insurmontabile. N-a folosit la nimic...

– Nu, Sandra, o întrerupse el. Să înlocuiești tăcerile și secretele cu visuri romantice, asta nu este dragoste. N-o să mă faci să cred că nu te întrebi niciodată de ce am ales felul acesta de viață.

Cu un gest larg al brațului, Jackson cuprinse oceanul, faleza, noaptea pustie și mută.

– Când cineva, la vârsta mea, renunță la societate, își pierde interesul pentru tot ce motivează oamenii în viață, ambiția, succesul, banii, înseamnă că se petrece ceva anormal.

Se străduia s-o sperie, obligând-o să-și pună întrebări pe care ea le respingea, pentru că răspunsul era de negăsit sau tulburător.

– În zilele noastre, mulți oameni sunt dezgustați de viață și se retrag din societate.

– Poate, Sandra, dar câți dintre prietenii tăi s-au făcut pustnici?

– Nici unul, este adevărat. Dar, în schimb, nici unul dintre acești bărbați bine adaptați cu societatea care mă înconjoară nu mă atrage suficient ca să mă îndrăgostesc de el. Din păcate pentru tine, Jackson. Te-ar fi scutit de multe neplăceri, mai cu seamă în seara asta...

În fața suferinței pe care o citea în ochii lui albaștri, Sandra se împlânzi. Își puse mâna pe obrazul lui Jackson.

– Vrei să mă faci să cred că nu ești făcut pentru mine pentru că n-ai o mașină frumoasă, costume scumpe. Să știi că toate astea nu mă impresionează. Ceea ce are importanță, este bărbatul care ești de fapt.

– Tocmai, acesta este bărbatul pe care judecătorii l-au trimis la închisoare. Sandra, trezește-te, pentru numele lui Dumnezeu! E timpul să ieși din visul tău și să încetezi să crezi în basme. Eu nu sunt un erou.

– Pentru mine, da.

Da. Era un prinț ascuns sub trăsăturile unui pustnic. Nu din cauza frumuseții lui și a forței lui fizice. Din cauza acestei lumini interioare care emana din el, a curajului său în fața vieții. Jackson putea să sufere, el nu se va lăsa niciodată doborât. Da, era din rasa eroilor.

Asemenea unui înger izgonit din paradis, dar nu înfrânt, Jackson se ridică în fața Sandrei, drept, neclintit, inflexibil.

– Nu, Sandra. Încetează să te mai amăgești cu tot felul de povești și înțelege în sfârșit ce-ți spun. Am făcut închisoare, înțelegi? Am ieșit în martie trecut.

Era imposibil. Nu el... Vocea Sandrei deveni rugătoare.

– Nu, te rog!

– Ba da, Sandra. Vezi, nu suntem făcuți unul pentru altul. Ai în tine o inocență pe care eu am pierdut-o. N-aș fi vrut să te murdăresc. Meriți tot ce este mai bun pe lume și eu nu pot să-ți dau.

Sandra era distrusă. Își încredințase inima unui fost deținut! Unui bărbat pe care societatea îl închisese în spatele gratiilor, pentru că nu trebuia să i se mai acorde încredere...

Jackson îi luă mâinile între ale lui și le strânse cu putere.

– Iată, Sandra, asta-i situația. Uită-mă, întoarce-te la oraș, reia-ți viața plină și fericită, asta-i tot ce ai mai bun de făcut.

– Viața mea... Va fi goală și monotună acum, fără tine, Jackson.

– Nu, dacă n-o vrei, Sandra.

– Cum poți uita pe cineva pe care l-ai iubit, Jackson?

– N-a fost dragoste, Sandra, și-ți vei da seama repede de asta dacă te vei gândi la altceva.

Jackson făcu un pas înapoi. Dacă Sandra îl lăsa să se îndepărteze, nu-i va mai despărți un pas, ci kilometri și ani, fără speranță de întoarcere. Ea se agăță de visul ei, înainte ca el să dispară.

– Am cunoscut momente fericite, Jackson!

– Uită-le și pe ele, Sandra. Când ți le vei aminti, alungă-le din mintea ta gândindu-te că sunt un fost deținut. Nu primesc dragostea ta, Sandra, adăugă el cu o voce ciudat de blândă.

Pentru că o respingea fără furie sau violență, Sandra se agăță de o ultimă speranță.

– Jackson, dacă îți spun că te poți adapta foarte bine lumii în care trăiesc, în pofida a tot ce ți s-a întâmplat, o să mă crezi?

De data aceasta o notă de furie străbătu în vocea lui Jackson, distrugând ultimele iluzii ale Sandrei.

– Nu vreau să mă adaptez. Urăsc tot ce reprezintă societatea care te înconjoară, legile ei, ipocrizia ei, întregul sistem!

– Nu te cred!

– De ce? Pentru că te șochează de a te fi culcat cu un bărbat care disprețuiește mica lume rafinată din micul tău oraș? Pentru că oamenilor li s-ar face milă de tine dacă vor descoperi adevărul?

– Nimeni nu va afla vreodată adevărul.

– Ah! Crezi? Haide, păpușico, nu te prefacă. Mai devreme sau mai târziu, se va afla totul și ce vei face, atunci? Vei fi obligată să mă aperi în fața prietenilor tăi pentru ca ei să continue să mă accepte. Va trebui să-i explici lui Honey Bee și mamei tale că nu trăiești cu un răufăcător, că mi-am ispășit greșelile și că societatea m-a iertat.

– De ce nu, dacă acesta este adevărul?

– Am să-ți spun de ce: pentru că închisoarea îl schimbă pe om și omul acesta nu mai poate, după aceea, să mai fie niciodată același. Chiar dacă vrea să-și uite trecutul, societatea nu-l lasă s-o facă. Închisoarea îl înseamnă cu fierul roșu și stigmatul acesta i se lipește de piele, fie că o merită sau nu.

– Dar oamenii nu sunt atât de mărginiți, pot fi făcuți să înțeleagă...

– Tu ești aceea care nu înțelege, Sandra. N-am să mă ascund în spatele imaginii tale de respectabilitate. Nu vreau să fiu protejat sau să se manifeste milă față de mine. Păstrează-ți dragostea. Îți repet, n-o vreau.

Strângând pumnii, Jackson adăugă cu o voce de gheață:

– Doamne-Dumnezeule, oare cum trebuie să ți-o spun? Pleacă și lasă-mă în pace!

Atunci, un val de furie puse stăpânire pe Sandra. Cu energia disperării, se repezi la Jackson, izbindu-i cu pumnii pieptul, inconștientă de răul pe care putea să-l facă. Jackson nu se mișcă, nu încercă s-o oprească. Așteptă cu răbdare să se potolească singură.

– Cred că în sfârșit te-am convins, zise el atunci.

Sandra căzu la pieptul lui, epuizată, copleșită. El nu făcu nici un gest, nici s-o ia în brațe, nici s-o respingă.

– Da, m-ai convins, admise ea, după un timp.

Sandra ajunsese acolo unde Jackson nu încetase să vrea s-o aducă, de la început. Spre nefericirea ei, nu-l crezuse. În loc să înfrunte realitatea, alesese s-o îmbrace în iluziile ei romantice, să viseze. Ceea ce fusese mai rău încă, ea crezuse că are destulă dragoste pentru doi.

Rănită, mâhnită, Sandra nu mai avea altceva de făcut decât să se întoarcă acasă. Vocea lui Jackson o reținu.

– Nu mă întrebi de ce am fost trimis la închisoare?

Ce importanță mai avea, acum? Că furase sau omorâse, asta nu schimba nimic. Îi furase viața, îi ucisese inima.

– Nu, răspunse ea fără să se întoarcă. A fost un timp când voiam să știu totul despre tine. Dar nu mai are importanță, astăzi.

– Prin urmare, aveam dreptate.

Vocea lui era dură, tăioasă.

– Întoarce-te de unde ai venit, Sandra Mitchell, zise el arătându-i înaltul falezei. Te potrivești perfect cu această societate care mă respinge, o știam de la început. Îți urez să întâlnești un produs pur al acestei societăți, te merită din plin.

Cum să se supere pe el pentru acest cinism? Sandra trebuia să admită că el făcuse totul ca s-o descurajeze și s-o respingă. Ea fusese aceea care se încăpățănase, cu deloc mai multă judecată decât a unei puștoaice de cinci-sprezece ani în fața ochilor frumoși ai primului ei flirt.

Desigur, la început își spusese că nu aparțineau aceleiași lumi, dar preferase să-și născocască un roman și să creadă în el.

Nu, trebuia, dimpotrivă, să-i mulțumească lui Jackson că o repunea pe calea cea bună. Trebuia să se simtă ușurată. Chiar *era* ușurată...

Dacă era așa, de ce îi venea atât de greu să-i întoarcă spatele și să plece? Picioarele ei rămâneau lipite de plaja care părea făcută din nisipuri mișcătoare. Se smulse cu mare efort din acest golf îndrăgit, asociat acum pentru totdeauna cu amintirea unei suferințe cumplite.

Ajunsa la jumătatea potecii, se întoarse ca să-și imprime o ultimă dată în memorie silueta lui Jackson profilându-se pe reflexele oceanului. Îl auzi, în depărtare, pe Charlie gemând și-și aminti că Jackson îi vorbise într-o zi, referitor la focă, despre dreptul ei la libertate. Acum înțelegea mai bine pasiunea care pusese atunci stăpânire pe el...

*

* *

Sandra coborî la micul dejun foarte târziu a doua zi dimineată, cu ochii înroșiți de lacrimi și după o noapte fără somn.

– Bunico, o anunță ea imediat, astăzi trebuie să mă întorc acasă. Am de rezolvat o problemă în legătură cu expoziția.

– Faci cum vrei, draga mea. Sper, adăugă Honey Bee cu un aer complice, că totul se va aranja foarte repede pentru tine.

*

* *

La galerie, Archie, asociatul ei, o întâmpină pe Sandra cu mai puțin tact.

— Ce-ai pățit, bătrânico? Ai mâncat ceva care nu ți-a priit? Ai avut un accident?

Nici nu se punea problema ca Sandra să se lanseze în cea mai mică explicație. Nu ținea să trezească amintirile dureroase din zilele precedente.

— Nimic, Archie, nu-ți face griji. Soarele trebuie să fie de vină. Și apoi, sunt foarte preocupată de această expoziție Fragonard. Situația nu se prezintă prea bine.

— Nu cred un cuvânt din tot ce-mi îndrugi, zise Archie servindu-i Sandrei o ceașcă de cafea. N-are importanță, esențialul este că te afli aici. Treburile nu lipsese și-ți mărturisesc că nu mai pot face față. Copilașul urlă fără încetare și sunt săptămâni de când Molly și cu mine n-am mai avut o noapte adevărată.

— Apropo, ce face micuțul? Întrebă Sandra.

Ocazia era prea frumoasă ca să nu schimbe subiectul și să abată atenția lui Archie. De altfel, cât timp va putea să ascundă adevărul anturajului ei?

— Oh! Seamănă cu un îngerăș de Michelangelo, complet roz, buclat, atâta timp cât nu plânge. Atunci, devine stacojiu, s-ar spune că va face explozie.

Sandra începu să râdă. Făcuse bine că revenise în lumea ei. Crezuse că nu va mai putea niciodată să râdă, în timpul acelor ore nesfârșite după noaptea din Golful de Argint.

Archie o luă de gât și o sărută pe obraz.

– Îmi pare bine să te revăd, Sandra. Acum, să știi că dacă vrei să vorbești, sunt aici. Și dacă pot să te ajut...

La aceste cuvinte, Sandra izbucni în hohote de plâns și se aruncă în brațele prietenului ei.

– Oh, Archie, îmi pare rău. În loc să-ți fiu de ajutor, te plictisesc cu poveștile mele. Și apoi, o femeie care plânge tot timpul este plictisitoare...

– Liniștește-te, sunt obișnuit. Molly era așa la începutul primei sale sarcini. Nu se oprea din plâns. A trecut de la sine.

Archie îi întinse Sandrei o cutie cu batiste de hârtie.

– Nu vreau să spun că ești însărcinată.

Nu, bineînțeles! Cumpătata Sandra Mitchell avea o reputație bună...

În următoarele cincisprezece zile, Sandra se aruncă fără preget în muncă. Făcea zile de douăsprezece, paisprezece ore, ca să pregătească expoziția. Întâlniri, telefoane, intervenții, lua totul asupra ei. Bufet, șampanie, flori, se ocupa ea însăși de comenzi. Asista personal la deschiderea lăzilor care conțineau pânzele, verifica totul, trata personal cu asiguratorii.

Ziua, își ocupa mintea rezolvând cel mai mic detaliu, împiedicându-l astfel pe Jackson Coventry să pătrundă în gândurile ei. Dar noaptea, în timpul scurtelor ore de somn, el se strecura în visele ei, la fel de prezent ca în Golful de Argint.

Se întorcea în timp. Era din nou vară. Îi auzea vocea frumoasă și caldă dominând murmurul oceanului, îi simțea mâinile înfiorându-i pielea, îi vedea ochii, mai albaștri decât floarea de nu-mă-uita, aplecându-se râzând spre ea.

Și se trezea într-o dimineață cenușie și solitară...

În ciuda numeroaselor ei activități, zilele erau goale și inutile, fără Jackson. Ieșise din viața ei și nu-i mai rămânea, drept orice amintire, decât o inimă frântă definitiv. Numai dacă...

Își repeta că nu era posibil, că nu rămâi însărcinată în felul acesta, că șansele erau infime...

În același timp, o voce îi șoptea că se putea întâmpla orice. Ce va face oare, atunci? Cum îi va anunța această veste lui Honey Bee, mamei sale? Rose, mai ales, nu va scăpa ocazia să-i reamintească lecțiile ei de morală deosebit de deplasate, ținând seama de împrejurări.

Trecură două săptămâni, apoi trei. Sandra încerca, în zadar, să se calmeze cu calcule de probabilitate, cu marje de eroare. Septembrie se sfârși, primele înghețuri nocturne ruginiră frunzele copacilor. Și dubiul se schimbă în certitudine, pentru Sandra.

– Nu-i în ordine, cu tine, îi spuse într-o zi Archie. Ești palidă, ai cearcăne. Trebuie să te culci mai devreme, Sandra.

Sandra refuza acum orice invitație la petreceri. Cădea din picioare de oboseală și n-avea nici un chef să flectărească ore întregi, cu un pahar în mână, în timp ce mintea și inima ei erau în altă parte. Munca pentru pregătirea expoziției îi servea drept pretext.

Cu toate astea, dormea din ce în ce mai prost, mânca din ce în ce mai puțin.

– Nu este deloc uimitor că slăbești, remarcă Archie când o văzu mulțumindu-se, la prânz, cu un iaurt și un fruct.

Sandra nici măcar nu-l auzea. Nu se gândea decât la bebelușul care trăia probabil în ea. Va avea ochii albaștri ca oceanul, părul de culoarea grâului copt. Va fi băiat, fată?

În orice caz, copilul unui fost deținut, îi spunea conștiința. Dar, după o frumoasă seară de vară, Sandra nu mai auzea vocea rațiunii. Nu mai distingea decât băităle inimii, care-i spuneau că Jackson Coventry nu putea fi un om rău. Un om capabil de atâta bunătate față de o doamnă bătrână sau de un animal rănit era străin de universul răului.

Îi spusese să iasă din visurile ei romantice, să privească realitatea în față. În zadar. Singura realitate, pentru ea, era că-l iubea și că nu-i păsa că făcuse închisoare și pentru ce motiv.

Cum va reacționa oare, când va afla? Întrebarea o obseda pe Sandra de zile întregi. După o matură chibzuință, ajunsese la concluzia că singurul mijloc de a ști era să meargă să caute răspunsul chiar la Jackson. O va da poate afară pe ușa cabanei, refuzând paternitatea acestui copil. Era un risc pe care Sandra trebuia să și-l asume. Trebuia să se întoarcă acolo și să-i spună adevărul. Oh, nu ca să-l prindă în capcana răspunderii lui! Departe de ea un asemenea gând. În plus, Jackson nu era genul de om care să se lase întemnițat din nou. Nu, doar pentru că avea dreptul să știe că va fi tată.

Acesta va fi poate declanșatorul care va face să țâșnească la suprafață acea tandrețe înăbușită în adâncul ființei lui. Care să redea vieții lui sensul pe care-l pierduse și pe care-l căuta cu atâta disperare.

Capitolul 10

Vineri, Sandra închirie un hidroavion-taxi și debarcă în Golful de Argint spre sfârșitul după-amiezii. Încântată de această vizită-surpriză, Honey Bee își manifestă totuși îngrijorarea pentru înfățișarea strănepoatei sale.

– Cum, ai venit numai pentru weekend? O să-mi faci plăcerea să te îngrijești mai mult de tine, draga mea. Începând prin a te odihni aici câteva zile.

– Imposibil, bunico, te asigur. Expoziția se deschide la sfârșitul lunii și mă întreb dacă vom fi gata, chiar muncind zi și noapte.

– Ia-ți un ajutor, pentru perioada asta.

Ca să aibă astfel tot răgazul să se gândească la Jackson, la copilul lui, la toate problemele în mijlocul cărora se zbătea? Nici nu se punea problema.

– Știi, bunico, în acest stadiu al pregătirilor, aș pierde mai mult timp decât aș câștiga punând pe altcineva la curent cu toate problemele.

Se grăbi apoi să schimbe subiectul.

- De fapt, ești încă hotărâtă să vii la vernisaj?
- Nu voi lipsi pentru nimic în lume. Va fi un eveniment memorabil.

A doua zi dimineata, înfășurată călduros într-o pelerină de mohair verde-închis, Sandra porni spre cabană. Vântul de vest gonea pe cer nori groși cenușii și trimitea valuri enorme să se spargă de stânci. De la înălțimea falezei, spectacolul acestei violențe a elementelor naturii era splendid dar, având în vedere propria ei agitație interioară, Sandra nu era deloc în dispoziția de a-l aprecia.

O parte din ființa ei persista să creadă în miracole și o asigura că totul se va aranja. Din dragoste pentru copilul lui, de îngrijorare pentru viitorul acestuia, Jackson va da uitării ura lui față de societate.

Cealaltă Sandra, însă, prevedea primirea glacială care o aștepta. Sub șocul noutății, Jackson îi va trânti ușa în nas. O va acuza că vrea să-l prindă în plasa ei. Dacă își refuza s-o iubească pe Sandra, de ce și-ar iubi copilul?

La urma urmei, Sandra își făcea sânge rău degeaba. De departe, cabana părea pustie și abandonată. Se apropie fără să sesizeze cel mai mic zgomot, cel mai mic semn de viață. Chiar înainte să bată la ușă, știa că n-o să-i răspundă nimeni. Păianjeni își țesuseră pânza la colțul ușii și la fereastră, fără a fi deranjați. Conuri de brad și frunze îngălbenite zăceau pe treptele scării. Ușa șopronului era bătută de vânt, iar motocicleta nu mai era acolo. Nu mai rămăsese nimic din prezența lui Jackson, în afară de o bucată de săpun, lângă duș. O ridică și-i mirosi parfumul pe care-l cunoștea atât de bine.

Timp de o secundă, i se păru că simte blândețea mâinilor lui pe corpul ei, flacăra sărutului pe buzele ei. Ridică mâna, gata să-i mângâie obrazul și, într-un suspin al vântului în ramurile copacilor, i se păru că-i aude vocea caldă murmurându-i cuvinte de iubire.

Arsura lacrimilor de pe față o trezi din himera ei. Își închipuise totul, cu excepția absenței lui Jackson. Unde să-l găsească, acum? Putea fi oriunde în lume: în Australia, în Tibet, în Antarctica, acolo unde ar fi avut suficient spațiu și solitudine ca să rătăcească în toată libertatea, fără cea mai mică legătură cu cineva.

Și Charlie, ce făcuse cu el? Cu siguranță, nu-l abandonase. Trebuie să-l fi redat oceanului, înainte de a pleca. Dar bietul animal poate că fusese deja devorat sau capturat pentru a fi vândut unui circ.

Tremurând mai mult de emoție decât de frig, Sandra strânse pelerina la piept și aruncă o ultimă privire locului trecătoarei sale fericiri. De acum înainte, nu va mai avea motiv să vină aici. Întrebările ei vor rămâne fără răspuns și va trebui să-și rezolve singură problema...

*

* *

Sandra reveni în oraș luni dimineață și se prezintă imediat la un ginecolog.

— Domnișoară Mitchell, îi spuse doctorul după ce o examinase, dacă asta vă poate liniști, să știți că nu sunteți însărcinată.

Asta era departe de a o liniști pe Sandra.

– Nu se poate, domnule doctor! Am toate simptomele.

– Prezențați, de fapt, toate simptomele unei tinere femei în stare de stres, care-și neglijează sănătatea. Tensiunea dumneavoastră este prea scăzută, sunteți obosită și anemiată. N-aș vrea să fiu indiscret, dar nu treceți cu siguranță prin momente de fericie deplină. În orice caz, pot să vă asigur că nu sunteți însărcinată.

Sandra se trezi în stradă fără să știe prea bine cum. În jurul ei totul se învârtea, iar zgomotul circulației bătea ca o tobă în urechile ei.

Doctorul se înșela. Nu putea decât să se înșele. Un copil era tot ce-i rămânea de la Jackson...

Dar doctorul nu se înșelase și, câteva zile mai târziu, Sandra trebui să-i accepte verdictul. Jackson ieșise definitiv din viața ei, fără să-i lase cea mai mică dovadă de dragoste.

Să-și repete că era mai bine așa pentru ea, pentru cariera ei, n-o ajuta cu nimic pe Sandra să treacă peste această încercare. Se simțea dintr-o dată inutilă, nimic nu mai avea sens, nici măcar această expoziție a cărei scadență se apropia.

O obseda un regret. Când Jackson îi spusese că făcuse închisoare, ea șovăise, comentase, argumentase. Dacă, în loc de asta, s-ar fi aruncat de gâtul lui, spunându-i: „N-are importanță, eu te iubesc“, desfășurarea lucrurilor nu s-ar fi schimbat oare? Întrebarea aceasta va rămâne pentru totdeauna fără răspuns, desigur.

Mai nefericită ca niciodată, Sandra se obligă să lucreze și mai mult. Viața ei era poate un dezastru, dar expoziția va fi un triumf.

Făcea tot posibilul să-l uite pe Jackson, dar unele amintiri refuzau să se șteargă, mai cu seamă noaptea. Sandra slăbea, mânca și mai puțin, dormea din ce în ce mai prost.

Cu două zile înainte de vernisaj, Archie o dojeni cu asprime.

– Dacă vei continua așa, o să te omori. Prin urmare, acum, odihnește-te, O.K.? Și apoi, vineri seara, nu te îmbrăca în negru. Ești prea palidă ca să ți-o permiti.

Sandra îi ascultă sfatul și nu apărui la galerie decât vineri dimineața.

– Archie, te descurci singur, dacă lipsesc după-amiază? Aș vrea să-mi cumpăr o rochie pentru diseară și să merg la coafor.

– Mă lași baltă în ultima clipă, glumi Archie. Și dacă am o problemă, unde o să te găsesc? Ce mă fac?

– Deschizi o sticlă de șampanie și aștepti întoarcerea mea.

Sandra își trecu mâna prin părul destul de ciufulit al lui Archie, dându-i un aer și mai ursuz.

– Și tu ar trebui să treci pe la frizerul tău, îi aruncă ea.

Archie o conduse pe trotuar.

– Uită de galerie, îi spuse el în timp ce ea își aștepta taxiul. Meditează puțin la tine, ca să-ți schimbi gândurile.

Sandra se bizuia pe îngrijirile salonului de frumusețe ca să se destindă un timp. Întinsă pe un divan, cu felii rotunde de castraveți pe ochi și cu o mască de albuș de ou și zeamă de fructe pe față, începea să plutească într-un fel de somnolență liniștitoare.

– Emilio mi-a spus că te găsesc aici!

Oh, nu, nu Rose!... Nu astăzi! Nu în momentul acesta...

– Nu pot să vorbesc, bombăni Sandra arătându-i masca.

– Eu pot. Am primit invitația ta la vernisaj, ceea ce explică prezența mea aici. Nu vreau să-ți fie rușine de mine în fața prietenilor tăi și a tuturor artiștilor care vor fi prezenți.

– Nu spune prostii.

– Crezi că nu știu să citesc în ochii tăi când mă privești? Ești atât de sigură de tine, Sandra, tu nu-ți dai seama ce înseamnă pentru o mamă să știe că fiica ei o disprețuiește.

Sandra auzi declicul unei brichete. Aroma Țigaretelor preferate de Rose se răspândește în încăperea.

– Mamă, crezi că este momentul și locul...?

– Pentru noi două, nu este niciodată momentul. Trebuie totuși să-ți vorbesc. Singurătatea, vezi tu, este ceva îngrozitor. Este lucrul de care mă tem cel mai mult în viață. Câteodată, îmi imaginez că aș putea muri, singură în apartamentul meu, și că voi fi găsită peste nu știu câte zile.

Rose trăgea nervoasă din țigărele ei. Probabil că în același timp bătea cu degetele în brațul fotoliului în care stătea. Sandra auzea zornăit de unghii și de brățări.

– Iată de ce aș vrea să ne cunoaștem mai bine, tu și cu mine. Dar, desigur, tu ești mult prea ocupată ca să-ți pese de mine.

Urmă un mic râs, apoi o tăcere.

– Știu ce gândești. După moartea tatălui tău, n-am fost apropiate. Prin urmare, este puțin cam târziu să ne preocupe reluarea legăturilor. Asta este, nu-i așa? Ai fără îndoială dreptate, ca întotdeauna. Dar copiii ar trebui să învețe să fie puțin mai îngăduitori față de părinții lor. Nimeni nu este perfect, Sandra.

Un nou declic. O nouă țigaretă.

– Eu nu sunt ca tine, Sandra, n-am siguranța ta. Am avut întotdeauna nevoie să mă sprijin pe cineva. Aveai opt ani când a murit tatăl tău, nu puteai să-mi aduci sprijinul de care aveam nevoie. M-am adresat în altă parte, iar tu te-ai

întors spre străbunica ta dragă. Nu-ți fac un reproș pentru asta. Aș vrea numai să nu fie prea târziu pentru noi să iertăm și să ne împăcăm. Să devenim prietene... Cred că este încă posibil.

— Mamă...

Sandra nu reuși să spună mai mult. Avea impresia unei greutate pe piept. Ce ușor este să judeci greșelile celorlalți și să nu le vezi pe ale tale! Dacă fusese vreodată sigură de ea, nu mai era deloc și se simțea la fel de singură, la fel de vulnerabilă ca Rose. O fetiță care nu cerea decât un lucru, ca mama ei s-o ia în brațe și s-o consoleze. Da, astăzi, pentru prima dată, o înțelegea pe Rose, suferința ei, disperarea ei, în fața singurătății și eșecului.

Rose se ridică. Când vorbi, vocea ei i se păru Sandrei îmbătrânită și tristă. Râsul ei nu mai avea sunetul cristalului.

— Mă consideri fără îndoială sentimentală și proastă. Nu-ți imaginezi ce înseamnă teama de a îmbătrâni singură, care mă face să-ți spun totul. Voiam doar să-ți urez noroc pentru diseară, draga mea, pentru cazul că nu voi avea ocazia să-ți vorbesc în mulțimea de invitați. Totul va merge bine, vei vedea. Hai, acum fug. Sper că acum Emilio se va ocupa de mine.

Sandra auzi tocurile Rosei răsunând pe dalele de marmură, apoi ușa deschizându-se.

— Mamă, nu pleca, te rog.

Urmă o scurtă tăcere, apoi ușa se închise și tocurile se apropiară.

— Sandra, plângi!... Nu face asta, draga mea, o să strici efectul măștii. N-avea grijă, n-am să te fac să te simți prost în seara asta, aducând un prieten. Am intenția să vin singură.

– Nu vei fi singură, mamă. Eu voi fi acolo și Honey Bee de asemenea.

– Honey Bee vine pentru tine, draga mea, ca întotdeauna.

Sandra făcu încă o încercare. Din copilărie, atribuia atitudinea mamei sale față de ea indiferenței. Nu-i ghicise nicio dată singurătatea. Întinse mâna în gol.

– Ești mama mea și am nevoie de tine în seara asta.

Mâna Rosei se așează peste cea a Sandrei și o strânse cu putere. Un sărut o atinse repede, umed de lacrimi.

– Oh! Draga mea, ce se întâmplă cu noi?...

*

* *

Din clipa când ușile galeriei se deschiseră, la orele șapte, un balet neîntrerupt de limuzine se desfășură în fața boltei corai marcată cu mândrie *Galeria Sunderland*, în litere aurii. Șoferii în uniformă își opreau o clipă mașina lângă tro-tuar, își lăsau pasagerii și vehiculele, apoi se îndepărtau în tăcere.

În picioare la baza scării monumentale din centrul marelui salon, Sandra și Archie își primeau invitații cu zâmbetul pe buze și un cuvânt amabil pentru fiecare.

Decorul semăna cu un Renoir, cufundat în lumina difuză și plăcută a sfeșnicelor. În schimb, iluminarea combinată a tablourilor dădea posibilitatea aprecierii celui mai mic detaliu.

Mulțimea invitaților strălucea de bijuterii și de stofe și țesături sclipitoare. În mijlocul clasicele ținute de seară, câțiva artiști contrastau printr-o înfățișare mai originală, mai colorată.

În capătul salonului, pe o scenă, un pianist înșira la un pian cu coadă notele unei sonate romantice.

– Am câștigat, draga mea! murmură Archie între două strângeri de mână. Îți dai seama, avem aici toate numele mari, televiziunea, ziarele de pretutindeni, Los Angeles, New York...

– Liniștește-te, Archie, și nu-ți mai răsuci nodul papionului.

O cameră de luat vederi se apropie de ei pentru un prim-plan și Archie îi oferi cel mai bun profil al lui.

Invitații îi felicitau.

– Foarte reușit, draga mea. Aceste flori, atâta gust!

– Și această muzică!

Începură să circule prin mulțime, oprindu-se o clipă cu un grup sau cu altul.

– Am uitat să-ți spun, șopti Archie, într-unul din rarele momente de izolare cu Sandra, ești fermecătoare. Rochia aceasta!

– Îți place?

– Cum ai reușit să faci totul într-o după-amiază?

– Ai avut noroc. A fost cât pe ce să nu revin la timp...

*

* *

Rose și Sandra se coafaseră împreună, apoi vorbiseră în timp ce li se făcea manichiura. După aceea, se duseseră să ia un ceai în sera unui mare hotel. Timp de peste două ore, încercaseră să recupereze cei douăzeci de ani pierduți.

Mult timp după aceea, Sandra se întreba încă ce o surprinsese mai mult. Că încredințase mamei sale secrete pe care nu le dezvăluise nimănui, nici chiar lui Honey Bee, sau că Rose primise confidențele ei privitoare la Jackson cu atâta sollicitudine.

– Îmi pare rău pentru ce ți-a făcut, draga mea. În același timp, trebuie să recunosc că-i sunt recunoscătoare. Fără el, n-am fi aici, tu și cu mine, cât despre dragostea nebună, n-o respinge așa. Este ceva frumos, să știi. Majoritatea oamenilor, astăzi, refuză să-și asculte inima și de aceea sunt atât de nefericiți.

– Asta ți s-a întâmplat ție, mamă?

– Cu tatăl tău, da, recunosc Rose oftând. Succesul, banii, nu-l interesau și eu, dimpotrivă, credeam că pe asta se baza fericirea. Puțin după nașterea ta, și-a trăit fiecare viața lui. Am înțeles prea târziu că era ființa cea mai extraordinară pe care viața mi-a dat s-o întâlnesc. El plecase deja în expediția lui în Himalaya, ultima...

Rose ridică din umeri.

– După aceea, mi-am petrecut timpul căutând pe cineva care să-i semene și, se pare...

Cumpăraseră rochia împreună, Rose sfătuindu-și cu un gust foarte sigur fiica. La întoarcere, în taxi, Sandra nu se putuse împiedica să plângă toți acești ani risipiți prostește, din orgoliu, din lașitate...

*

* *

Îndată ce sosi, Rose o strânse în brațe pe Sandra cu o efuziune sinceră.

– Draga mea! Știam că rochia îți va veni admirabil. Îți pune în valoare acești splendizi ochi verzi pentru care te-am invidiat întotdeauna.

Era într-adevăr o rochie superbă. Din mătase vernil, cu motive de broderie asortate. Scotea în evidență toată eleganța siluetei Sandrei.

– Nu exagera, mamă.

– Nu exagerez, ți-o spun cinstit, ești splendidă.

Complimentul Rosei încălzea inima Sandrei. Încetul cu încetul, revenea la viață. Serata se anunța drept un triumf, artistic și social. Știa că arăta foarte bine, mai ales cu colierul de smaralde și cu perechea de cercei pe care Honey Bee i-i dăruise când împlinise douăzeci și cinci de ani. Oamenii pe care-i iubea se aflau acolo în seara asta, lângă ea. Ce putea cere mai mult de la viață?

– Nu este străbunica ta, cea care sosește?

Archie îi arătă discret cu capul ușa dublă de la intrare.

Sandra privi în direcția indicată. În rochie lungă din catifea neagră și pălărie cu boruri mari, cu baston cu măciulie de aur în mână, Honey Bee își făcea o intrare teatrală. Mulțimea de invitați se dădea la o parte ca s-o lase să treacă pe această bătrână doamnă cunoscută de toată lumea bună a orașului.

Dar nu străbunica ei o fascina pe Sandra. În valul de vizitatori care intra în urma lui Honey Bee, un bărbat îi făcu inima să bată dintr-o dată mai repede. Din cauza luminii, sau pentru că-l vedea de departe, timp de o secundă, Sandra crezu că-l recunoaște pe Jackson. Apoi, în jurul ei se înghesuiră oameni și viziunea fugitivă se risipi.

– Hei, Sandra, trezește-te!

– Archie, te părăsesc un minut, îmi dai voie?

Sandra se repezi la etaj, în biroul ei. Un perete întreg de sticlă îi dădea o vedere de ansamblu asupra salonului de jos. Îndepărtând ușor perdelele de mătase, cercetă cu atenție publicul îngrămădit în jurul bufetului sau în fața tablourilor.

În fața unuia dintre ele, Honey Bee se afla într-o discuție însuflețită cu un bărbat pe care Sandra îl vedea din spate. Avea talia și silueta lui Jackson, dar părul închis la culoare nu permitea nici o confuzie.

Trebuia să fi visat... Se lăsă să cadă într-un fotoliu. Serata se sfârșise pentru ea. Tocmai în momentul când viața își regăsea un sens, un necunoscut venea să-i reamintească de Jackson Coventry, trecutul îngropat și ceea ce ar fi putut să fie dacă...

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Archie își vârî capul prin crăpătura ușii.

– Îmi pare rău că te deranjez, Sandra, dar ar trebui să cobori. Primii sosiți vor pleca în curând. Nu trebuie să riscăm să pierdem o vânzare.

– Vin imediat. Mama este tot acolo?

– Da, stă de vorbă cu străbunica ta. Apropo, Sandra, este un bărbat, jos, care caută un anumit tablou și refuză să trateze cu altcineva decât cu tine. Spune că a avut deja de-a face cu tine, deși nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată la galerie până acum. Vrei să te ocupi de el?

– Cum se numește?

– Johnson... Nu, nu așa... Un nume dublu. Așteaptă...

Archie caută într-un buzunar al smochingului, apoi în celălalt. Scoase vreo duzină de cărți de vizită.

– Și-a lăsat cartea de vizită, dar care este oare? Ah, iat-o! Jackson Coventry. Tocmai cum îți spuneam, fără prenume.

Sandra percepea prin ușă zgomotele care urcau din salon, tumultul vocilor, clinchetele paharelor, pianul. În fața ei se afla Archie în carne și oase, care-i vorbea. Bătăile de tobă pe care le auzea erau propria ei inimă. Prin urmare, toate astea erau reale. Nu plutea în mijlocul unui miraj.

– Trebuie să te înșeli, bâigui ea. Nu cunosc decât un Jackson Coventry și nu este cu siguranță omul care să vină la genul acesta de manifestări.

– Cu toate acestea, draga mea, trebuie să te resemnezi. Nu numai că este aici, dar te asigur că te așteaptă cu nerăbdare. N-ar trebui să-l lași să se plictisească prea mult.

*

* *

Când Sandra coborî scara la brațul lui Archie, o întâmpină un murmur de satisfacție. Toate capetele se întoarseră spre ea. Printre toate aceste priviri care o așteptau, Sandra nu văzu decât una singură, de un albastru atât de adânc încât crezu că se îneacă în ea.

Stătea acolo, într-un smoching impecabil, dominându-i pe invitați cu statura lui înaltă, cu prestața, cu frumusețea lui. Părul blond, tuns perfect, sclișea sub lumini. Nu se mișca, nu zâmbea, nu spunea nimic.

Conștientă parcă de forța de atracție care emana din el, mulțimea se îndepărtă ca s-o lase pe Sandra să treacă până la această siluetă impresionantă.

– Hm! începu Archie dregându-și glasul. Cred că vă cunoașteți, prin urmare n-am să fac prezentările. Sandra, dacă ai nevoie de mine...

Sandra îi mulțumi cu un zâmbet prietenului ei și Archie fu foarte mulțumit să dispară.

– Cum m-ai găsit?

– Am căutat.

Vocea lui acoperea murmurele, râsetele, zgomotele din galerie. Sandra nu avea urechi decât pentru această muzică ce o legănase toată vara. Nimic nu mai exista în jurul ei. Învăluită în parfumul care emana din el, hipnotizată de privirea lui, se auzi întrebând din nou:

– De ce ai venit?

– Pentru că se impune o explicație între tine și mine. Când te poți elibera?

Sandra își imaginase adeseori scena reîntâlnirii cu Jackson. N-o văzuse niciodată desfășurându-se în acest decor artificial, în mijlocul acestei societăți elegante, gata să cheltuiască o avere ca să achiziționeze o operă de artă. Ceva nu se potrivea...

– Mă tem că nu imediat.

Luând două cupe de șampanie de pe tava unui chelner care trecea, Jackson îi oferi una Sandrei.

– Va trebui totuși să te grăbești, Sandra. Nu sunt foarte răbdător.

Capitolul 11

Nu foarte răbdător... Ei, nu! Nici foarte rezonabil. Cine se credea, oare, Jackson Coventry? Își închipuia că toată lumea, Sandra cea dintâi, o să i se supună fără să crâcnească?

Mai întâi, el n-avea ce căuta aici, în seara asta. Avea prea mult dispreț față de lumea în care trăia Sandra, pentru a veni să intre în contact cu ea. Și cum reușise să treacă de paza de la intrare, fără invitație?

— Îmi pare rău, Jackson, dar n-am intenția să compromit succesul acestui vernisaj pentru că tu te-ai hotărât să vii, de altfel fără a fi invitat, țin să precizez. Dacă tu crezi că bătând din palme o să mă faci să alerg ca un cățeluș ascultător... Sunt două luni de când n-am avut nici o veste de la tine, atunci de ce această grabă, brusc?

— Îmi lipsești.

Făcu un pas înainte și Sandra crezu că voia s-o ia în brațe, acolo, în fața tuturor. Ochii lui ardeau de dorință.

– Nu mai spune! Ei bine, dinspre partea mea, am petrecut peste o lună încercând să regăsesc o viață normală și nu sunt sigură că apreciez întoarcerea ta neașteptată.

– Ce înseamnă pentru tine o viață normală?

– O viață împlinită pe plan profesional și... și fericită pe plan personal.

– Asta nu există!

– Oh, ba da, există, eu sunt dovada vie, în seara asta.

Jackson întinse mâna, ca pentru a mângâia obrazul Sandrei. Ea făcu un pas înapoi.

– Lasă-mă în pace, acum eu sunt cea care ți-o cere.

– Nu, Sandra, eu am făcut totul ca să te îndepărtez de mine. Erai prea fragilă pentru un bărbat ca mine, dar astăzi te vreau.

– Dumnezeu din cer, cum îndrăznești să-mi vorbești în felul acesta? Mă iei drept o fată pe care vii s-o cauți când ai chef?

Jackson puse un deget pe buzele Sandrei și aruncă o privire circulară în salon.

– Vorbește mai încet, păpușa mea. Se uită oamenii la noi. Și nu pune la îndoială ceea ce-ți spun.

– Îți interzic să mă numești „păpușa mea“!

De data asta, Jackson puse un deget pe propriile lui buze.

– Sst!

– Nu, nici un „sst“, zise Sandra coborând totuși vocea. Mi-ai frânt inima, Jackson, dar te asigur că n-am să te mai las s-o faci.

– Asta nu se va mai întâmpla, Sandra. Ești o femeie inteligentă și știi foarte bine ce vrei. Ai știut cu mult înaintea mea, de altfel.

– Acesta este oare motivul prezenței tale aici, Jackson? Vrei să afli părerea unei femei inteligente înainte de a cumpăra una dintre operele de artă din expoziție?

Jackson își încruntă sprâncenele și se întristă.

– Nu glumi cu asta... Sunt aici ca să pun la punct două sau trei chestiuni cu tine și nu voi ceda înainte să putem discuta.

Mereu felul acesta de a impune condițiile *lui*! Trebuia să-l facă să înțeleagă fără întârziere că nu era singurul care conta.

– În cazul acesta, stabilește o întâlnire prin secretara mea. Pentru săptămâna viitoare. Sunt foarte ocupată în acest moment.

– Nu te baza pe asta, Sandra. Nu voi părăsi această galerie înainte de a avea o discuție cu tine.

– Atunci, riști să aștepti mult timp. Acestea fiind zise, te rog să mă scuzi, trebuie să mă ocup de invitații mei. I-am lăsat deja prea mult să aștepte.

Sandra se răsuci pe călcâie înainte ca Jackson s-o poată reține. Ea se strecură în mulțimea care se închise în jurul ei ca un zid protector.

– Ce minunății, draga mea!

– Este o seară de neuitat... Am fi interesați de mica acuarelă de lângă scară.

– Am putea primi un alt catalog? Vreau să-l trimitem fiicei noastre. Soțul ei și cu ea sunt mari colecționari și vor dori cu siguranță anumite piese rare. Numai să le comande la timp!

– Fiți drăguță și trimiteți-ne tabloul cât mai repede posibil. Săptămâna viitoare avem invitați și îi va face nebuni de invidie...

Timp de ore întregi, Sandra fu acaparată de toată elita orașului, încât aproape uitase de Jackson. În clipa aceea dădu peste cei doi McIntyre.

Charles McIntyre era unul dintre cei mai mari industriași din regiune, un om cu reputație în lumea afacerilor. Soția lui, Margery, era cunoscută în schimb pentru prostia și pentru lipsa ei de discreție.

– Foarte frumoasă serată, Sandra, începu Charles. Vom reveni când va fi mai puțină lume, ca să alegem în liniște. Felicitări.

Urmă o scurtă pauză, apoi Charles reluă, arătând cu un semn din cap pe cineva din spatele Sandrei:

– Sunt mulțumit că te-ai gândit să-l pui pe Jackson Coventry pe lista invitaților tăi.

– Hm... da, desigur, se bâlbâi Sandra privind discret peste umăr.

Foarte în largul lui în mijlocul unui grup de invitați, Jackson discuta amabil cu diverse personalități importante ale orașului. Erau acolo primarul, președinții principalelor asociații, oamenii de afaceri cei mai cunoscuți, și toată această lume bună părea să-l cunoască foarte bine pe Jackson și să-l considere ca pe unul de-al lor.

– Am auzit spunându-se, continuă Charles, că a revenit și a reluat conducerea firmei. Era timpul...

Spre marea disperare a Sandrei, Margery McIntyre simți nevoia să ia parte la conversație. De la primele cuvinte, vocea ei ascuțită domină zarva generală și atrase atenția grupurilor apropiate.

– Charles, nu el este acela care a făcut închisoare din întâmplare? Un scandal îngrozitor de Bursă, după câte-mi amintesc.

– Bineînțeles, Margery. Ah, o poveste foarte tristă... Nu găsești, Sandra?

– Ba da, absolut, Charles.

Simțea în spate privirea lui Jackson. Trebuie s-o fi auzit pe Margery și-i pândea reacția.

– Toate astea țin acum de trecut. Inutil să revenim asupra lor.

– Cum, draga mea? protestă Margery. Nu este deloc genul de om cu care să ai de-a face, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Mă tem, doamnă McIntyre, că nu prea înțeleg...

– Ei bine, am să pun punctul pe i. Să nu-i încredințezi niciodată o afacere, micuțo, de nici un fel. A avut mari probleme și a fost într-o școală foarte proastă în acești ultimi ani.

– Margery, te rog! interveni Charles.

Era roșu de rușine și vizibil preocupat să repare erorile grosolane ale soției sale.

– N-o asculta pe Margery, Sandra. Jackson Coventry este un om cinstit și un remarcabil agent de schimb. În ceea ce mă privește, nu voi ezita să-i încredințez administrarea capitalului meu, acum că a revenit. Ce păcat pentru o veche firmă atât de respectată ca *Kilbourne și Coventry* să fie târâtă în noroi! Și asta din cauza lăcomiei unui asociat. Ah, n-a fost deloc frumos... Mai ales că l-a făcut pe nepotul lui să se lase prins și să plătească în locul lui. Urâtă treabă! Dacă Jackson Coventry urcă din nou panta după o asemenea lovitură, tot respectul!

Charles strânse mâna Sandrei cu o prietenie sinceră.

– Pe curând, Sandra. Am reperat două sau trei pânze și voi veni să vorbim despre ele.

Privind cuplul îndepărtându-se, Sandra reflectă la tot ce-i spusese Jackson. Câtă dreptate avea! Era adevărat că închisoarea marca omul într-un mod de neșters. Era adevărat că trebuia să-i ia apărarea în fața prietenilor ei și să-l facă acceptat în mediul ei...

– Hei, Sandra!

Archie o trezea la realitate.

– Cei doi James-Margetson sunt interesați de tabloul numărul 47. Le-am spus că tu știi totul despre această piesă, astfel că ar vrea să te ocupi de ei.

– Să mergem, Archie, zise Sandra luându-l de braț.

*

* *

Cum se întâmplă adesea la sfârșitul unei serate, plecarea câtorva invitați importanți determină foarte repede alte persoane să se retragă. Sandra fu acaparată un timp de oamenii care țineau, înainte de a pleca, s-o felicite, să-i strângă mâna sau s-o sărute.

În ceea ce-l privea, Jackson schimba și el străngeri de mâini amicale, însoțite adesea de bătaii ușoare pe spate, cu un mare număr de cunoștințe. Părea mai în largul lui în acest mediu decât Sandra însăși...

În pofida oboselii, încântată de succesul manifestării, Sandra zâmbea, întindea un obraz, apoi pe celălalt, mulțumea. Alături de ea, Archie strălucea de bucurie.

Nu mai rămăseseră decât zece persoane în salon când Rose se apropie de Sandra.

– E în ordine, draga mea?

Ea înclină capul în direcția lui Jackson, înconjurat de Wallis Roscoe, unul dintre cei mai mari bancheri ai orașului, și de soția acestuia.

– Dacă te necăjește, poate fi dat discret afară pe ușă. Nu pari foarte încântată de prezența lui aici.

Apărând parcă de nicăieri, Honey Bee puse mâna pe brațul nepoatei sale.

– Nu te amesteca în treaba asta, Rose. Totul merge cât se poate de bine.

– Bunico, nu știu nimic despre omul acesta. Mi se pare că ne datorează explicații.

– N-am nevoie de nici o explicație, replică Honey Bee. Am avut întotdeauna încredere în el și l-am însărcinat să-mi plaseze banii.

– Eu nu vorbesc despre domnul Roscoe, bunico.

– Nici eu, Rose.

Rose păli.

– Să nu-mi spui că ți-ai încredințat averea lui Jackson Coventry! Chiar dacă nu este vinovat, trecutul lui cere să fie lămurit, nu crezi?

– Să vorbim limpede, Rose. Sunt perfect la curent cu trecutul lui Jackson. Cât privește banii, dacă nu te superi, fac ce vreau cu ei. Și cred că le-am dat o foarte bună întrebuințare. Noapte bună, Sandra.

Sărutându-și strănepoata, Honey Bee îi făcu cu ochiul lui Jackson peste umărul ei, iar el îi răspunse cu un zâmbet călduros. Sandra observă. Brusc, totul se lămuri.

– Bunico! Știi că Jackson va veni în seara asta... Tu l-ai invitat, nu-i așa?

– Da, draga mea, recunosc Honey Bee bătând cu afecțiune obrazul Sandrei. Era timpul să ajut puțin destinul...

– Pe cuvântul meu, bunico, interveni Rose, cred că ți-ai pierdut capul.

– Cătuși de puțin, draga mea Rose. Sandra, sună-mă mâine dimineață. Sunt la Hotel Plaza, ca de obicei.

Când Honey Bee și nepoata ei ieșiră pe ușă, Jackson înaintă. Punându-i mantoul Sandrei pe umeri, o prinse de cot.

– A venit momentul să spui bună seara ultimilor tăi invitați, Sandra.

Sandra se desprinse cu o mișcare bruscă.

– Pentru tine, cu siguranță, Jackson. Eu, însă, mai am câteva obligații sociale.

– Nu neapărat.

– Regret, Jackson, înțeleg să rămân politicoasă față de câteva persoane...

– Asociatul tău se va ocupa foarte bine de asta.

– Eu trebuie s-o fac.

– Răbdarea mea a ajuns la capăt, păpușo.

Un surâs enigmatic pluti pe buzele lui Jackson. Fără s-o prevină, o ridică pe Sandra în brațe și trecu de ușa grea pe care portarul i-o deschise, cu ochii holbați de uimire...

Capitolul 12

Ajuns pe trotuar, Jackson o lăsă jos pe Sandra dar o ținu ferm de braț. O limuzină lungă, albă, ieși din întuneric și veni să oprească în fața intrării.

– Asta nu este mașina mea! exclamă Sandra.

– Știu, este a mea.

Înainte ca șoferul să aibă timp să coboare din mașină, Jackson deschise portiera din spate.

– Urcă.

El se instalează alături de Sandra și bătu încet în geamul care-i despărțea de șofer. Vehiculul demară fără zgomot.

– Am să te acționez în justiție pentru răpire, Jackson. Și, de data asta, nu vei scăpa la fel de ușor.

Îngrozită de ceea ce spusese, Sandra se ghemui în colțul banchetei de piele. În partea cealaltă, impasibil, Jackson părea că n-o auzise. Privea pe geam defilarea felinarelor și a grupurilor de case, la fel de indiferent ca și cum Sandra n-ar fi fost acolo.

– Îmi pare rău, Jackson, n-am vrut să te rănesc.
– Nu cu mult timp în urmă, spuneai că mă iubești. De ce această schimbare bruscă?

– Pentru că... mă tem de tine. Nu te înțeleg, Jackson.
– Cu toate acestea, este foarte simplu. Mă vezi așa cum sunt: un om redevenit în sfârșit rațional.

Era prea ușor, totuși! Și nopțile și zilele de suferință pe care le cunoscuse din cauza lui? Măturate cu dosul mâinii?

– Cum să te cred, Jackson? Ce înseamnă toate astea?

Sandra îi arătă cu un gest larg interiorul luxos al limuzinei, șoferul, hainele scumpe ale lui Jackson.

– Unde este rățacitorul din Golful de Argint, care m-a respins pentru că nu putea să-mi ofere nimic?

– Acesta este singurul tău reproș?

– Nu, Jackson. M-ai făcut să cred că nu erai nimic, că nu puteai intra în lumea mea. Din cauza ta, m-am simțit snoabă și frivolă, m-am îndoit de mine însămi. Și apoi, în seara asta, apari fără să anunți și descopăr că tu cunoști jumătate din oraș, că te simți foarte în largul tău în mediul lumii bune. Ți-ai bătut joc de mine, Jackson.

– Știu, din experiență, că este greu să ierți în aceste condiții. Dar toată lumea are dreptul să greșescă. Tu nu greșești niciodată, Sandra?

Sandra închise ochii și o revăzu pe mama ei la coafor, apoi în sera unde luaseră ceaiul.

– Ba da, Jackson.

– Atunci, poți încerca să mă ierți? Singura mea vină este că am avut nevoie de atât de mult timp ca să mă trezesc din rătăcirea mea.

– De ce ai refuzat să vorbești cu mine, să-mi explici? Aș fi putut înțelege, să știi...

– Nu trebuie să-mi porți pică, Sandra. Nu eram pregătit.

– Acum, ești?

– Da.

Sandra ezită o clipă, apoi reveni.

– Crezi într-adevăr că poți șterge două luni de suferință în câteva minute, Jackson? Cu siguranță, nu știi ce am îndurat din cauza unui bărbat care, într-o bună zi, pleacă pe neașteptate, luând cu el inima mea.

– Nu credeam că o să te întorci ca să mă aștepti la cabană. Când mi-a spus Honey Bee, nu eram în măsură să fac față situației.

Era inutil să-i spună, acum, motivul întoarcerii ei la cabană. Aveau și așa destule alte probleme de rezolvat.

– Unde erai, Jackson, în timpul acestor lungi săptămâni în care încercam să uit nebunia dragostei mele?

– Aici, Sandra, în oraș. Dar, te implor, spune-mi că dragostea ta pentru mine nu este o nebunie.

Ce-i mărturisea, oare?

– Cum? Erai aici, în oraș, și n-ai binevoit niciodată să ridici telefonul și să mă suni, sau să treci pe la galerie? Oh! Jackson...

Pe Sandra o sufoca furia.

– Lasă-mă să cobor.

– Nu înainte de a-ți explica de ce am fost închis în spatele gratiilor.

– A fost un timp când aș fi vrut să știu. De câteva săptămâni, nu-mi mai pasă.

Jackson întinse mâna spre Sandra și o puse peste mâna ei.

– Cu toate acestea, țin să știi, Sandra. N-am făcut nimic rău. Singura mea greșeală gravă a fost naivitatea mea. M-am comportat orbește până în acea faimoasă dimineață când, sosind la birou, am fost arestat. Mi-au trebuit ani de zile ca să ies din coșmarul început atunci.

– De ce atât de mult timp?

Jackson se rezemă de spătarul banchetei din piele roșcată a limuzinei, cu privirea pierdută în gol.

– Provin dintr-o lungă descendență de agenți de schimb, Sandra. Bunicul meu pe linie maternă a întemeiat firma, la începutul secolului. Fratele mai mic al mamei și tatăl meu au preluat ștafeta, apoi m-au asociat și pe mine. A fost o mare bucurie pentru părinții mei văzându-mă pe punctul de a le succeda! Într-un fel, sunt mulțumit că au murit înainte de a asista la dezastru.

Vocea lui deveni dintr-o dată îndepărtată, copleșită de tristețe.

– Tocmai împlinisem douăzeci și nouă de ani când a început totul. Unchiul meu, care mă învățase totul despre piața bursieră, s-a folosit de mine drept paravan pentru necinstea lui.

– Ce s-a întâmplat?

– Simplu, unchiul meu a falsificat titlurile de valori mobiliare. Când escrocheria a fost descoperită, a făcut în așa fel încât aceste valori să fie găsite în contul meu în loc de al lui.

– Cum a putut unchiul tău să ajungă la atâta josnicie?

– Pfu! făcu Jackson cu un gest dezgustat din mână. Cupiditatea umană nu cunoaște limită, chiar la cei care au mai

mulți bani decât ar putea cheltui toată viața lor. În cazul unchiului meu, investise mult în tranzacții păguboase. În câteva luni, a văzut averea familiei topindu-se ca zăpada la soare. Atunci, și-a pierdut capul, a început să cumpere orice fel de valori, să vândă și să răscumpere, folosindu-se de intermediari, în Statele Unite în special, pentru că acolo sunt mai greu de descoperit. S-ar fi putut să nu fie prins niciodată, dacă o companie de asigurări n-ar fi identificat unele valori furate. Imediat ce unchiul meu a aflat că societatea noastră făcea obiectul unei anchete, și-a luat precauțiile necesare ca să nu fie pus în cauză personal și să fiu acuzat în locul lui.

– Dar, atunci, cum te-ai putut disculpa?

– Anul trecut, unchiul meu a încercat să reînceapă operațiunea folosindu-se de o altă victimă. Cum eu mă aflam după gratii, ancheta asupra primei afaceri a fost redeschisă și nevinovăția mea a putut ieși la lumină.

– Într-un cuvânt, acum este el după gratii?

– Nu. A murit în urma unei crize cardiace. Înainte de asta, m-am dus totuși să-l văd. Știi cum s-a justificat? „Tu erai destul de puternic, mi-a spus el, puteai redresa situația. Eu, la vârsta mea... Nu-mi pot oferi luxul de a petrece câțiva ani în închisoare“.

– Cât cinism! Întrucât lucrurile erau atât de limpezi, ce te-a împiedicat să-mi spui toată povestea de la început? M-ai fi scutit de multe frământări.

Sandra își retrase mâna din cea a lui Jackson.

– Știu, Sandra, n-am avut încredere în tine. M-am temut că n-o să mă accepți așa cum eram. Te rog să mă crezi, nu sunt mândru de mine.

– Ai venit la vernisaj pentru aceste clarificări?

– Da.

– De ce? Ca să-ți recapeti încrederea?

– Da, pentru asta, dar și pentru altceva.

Părăsiseră centrul orașului, și ajunseseră într-un cartier rezidențial cu imobile frumoase, ascunse privirilor de copaci și verdeată. Puțin după aceea, șoferul încetini, trecu printre două porți splendide din fier forjat și angajă limuzina pe o alee mărginită de tufe de înflorite. Mașina se opri în fața unui peron maiestuos cu două nivele de trepte. Șoferul veni, cu cascheta în mână, să deschidă portiera.

– De ce m-ai adus aici, Jackson? Unde suntem?

– A rămas de elucidat o chestiune înainte de a închide cartea trecutului meu pentru ca să mă întorc spre viitor. Îți cer numai să-mi acorzi această seară ca să mă ajuți în privința asta, chiar dacă nu o merit.

– De acord, consimți Sandra oftând, dar nu mai mult de o oră. Pic de oboseală.

Noaptea era blândă și senină pentru acest sfârșit de octombrie. Se ghicea prezența unui parc în jurul casei, cu miros de conifere și de iarbă stropită. De undeva, de jos, ajungea până la ei murmurul unor valuri stingându-se pe o plajă și semnalul unei sirene de ceață.

– Ce loc este acesta, Jackson?

– Casa în care m-am născut.

O casă? Mai curând un castel... Interiorul era la fel de fastuos ca fațada. Peste tot numai covoare persane, bronzuri create de maeștri, cristaluri venețiene. Totul exprima bunul gust și dragostea câtorva generații pentru casa familială.

– Dă-mi mantoul, Sandra.

– Nu, ți-am spus că nu rămân mult. Mi-ai răspuns la toate întrebările.

În afară de una, și ea nu îndrăznește s-o pună...

Jackson deschise o ușă în dreapta. Era biblioteca.

– Intră o clipă aici, cel puțin...

Se aplecă în fața șemineului și aprinse focul. O lumină caldă dansă imediat pe fața lui. Un tablou apărui pe peretele de deasupra șemineului. Era portretul unui bărbat remarcabil de frumos, cu ochi uimitor de albaștri și cu un surâs enigmatic.

– Tatăl tău, presupun?

– Bunicul meu. Bine, să revenim la motivul pentru care te-am adus aici.

– Perfect!

Sandra se postă în fața ferestrei. Sirena de ceață continua să-și lanseze avertismentele... Se înfioră.

– După această vară, reluă Jackson, am avut multe de făcut.

– Îmi imaginez!

– Aveam două priorități: să-mi iau locul în lumea afacerilor și să repun casa aceasta în ordine.

Sandra simți o strângere de inimă. Ea, bineînțeles, nu făcea parte dintre priorități...

– Intră direct în subiect, dacă vrei, Jackson. Aș vrea să mă întorc acasă și să mă culc, nu țin să ascult problemele tale personale.

Îl auzi pe Jackson blestemând în spatele ei și, înainte să poată face un gest, se trezi prizoniera brațelor lui și întoarsă brusc spre el.

– Decât să încerc să te conving, Sandra, mai bine să câștigăm timp.

Fierbinte ca un fulger, gura lui Jackson puse stăpânire pe buzele Sandrei, într-un sărut nesfârșit. Tânăra femeie încercă să se opună cu toată voința ei. Plătise prea scump momentul de rătăcire din vară ca să cedeze din nou.

Încercă să-l respingă, dar corpul ei se agăță de al lui. Vru să-și desprindă buzele, dar le oferi pe deplin sărutului lui Jackson. Își impuse să înăbușe valul de dorință care o cuprindea, dar se năruie complet...

– Destul, Jackson!

Sandra reuși să se smulgă din îmbrățișarea lui și, îndepărtându-se de el, se apropie de șemineu. Tremura ca o frunză.

– Te temi de mine, Sandra?

– Da, puțin.

– De ce?

– M-ai făcut să sufăr prea mult.

Într-un gest de disperare, Jackson își ascunse fața în mâini.

– Sandra, întrebă el cu o voce înăbușită, ce să fac ca să ai din nou încredere în mine?

– Oh! Jackson... Jackson, imploră Sandra. De ce ai revenit în viața mea tocmai când mă credeam salvată?

– Sandra, când te-am întâlnit, eram un revoltat. Fusesem trădat de toate valorile în care credeam. De unchiul meu pe care-l iubeam și-l admiram. De justiția care m-a condamnat în timp ce eu îmi strigam nevinovăția. De societatea care-mi întorcea spatele.

– Dar societatea aceasta și-a recunoscut greșeala!

– De acord. Totuși mi-a furat doi ani din viață. Înțelegi furia pe care o poate simți un om în adâncul inimii lui, în cazul acesta?

– Și asta te îndreptățește să pierzi și mai mult timp lăsându-te măcinat în permanență de amărăciune și ranchiună?

– Prin urmare nu înțelegi, Sandra? În lumea în care trăiesc trebuie mult mai mult decât o hotărâre judecătorească de nevinovăție ca să redai unui om locul și demnitatea. Eu lucrez cu banii oamenilor, cu economiile lor de o viață, asigurarea lor împotriva bătrâneții și mizeriei. Cine va mai încredința aceste bunuri prețioase unui individ cu trecut îndoielnic, când există numeroși alți agenți, unii mai competenți și mai serioși decât alții?

Dinspre partea ei, Sandra i-ar încredința un bun mult mai prețios, viața ei întreagă, dacă ar face-o cel puțin să înțeleagă limpede că era pregătit s-o împartă cu ea...

– Este nedrept! exclamă ea.

– Bineînțeles că este nedrept, dar așa stau lucrurile. Atunci, am respins societatea care mă refuza. Ca tinerii din anii șaizeci, cu părul lor lung, cu florile lor și cu perle în jurul gâtului. Am avut nevoie de mult timp ca să-mi dau seama că eram puțin prea bătrân ca să mă joc de-a puștani răzvrățiți. Am avut nevoie de tine, mai ales...

Apăru luna, luminând arborii parcului. Sandra îi vedea deformați prin geam, ca printr-o ploaie șiroind pe fereastră.

– Sandra, nu plânge, te rog.

Se apropie, ațâță focul și mai puse un buștean. Ea îi zâmbi printre lacrimi.

– Asta nu-i nimic pe lângă cât am putut plânge în ultimul timp.

– Din cauza mea?

– Din cauza mea, de fapt. Din cauza propriei mele orbiri.

Jackson își puse mâna pe obrazul Sandrei. Ea își înclină capul și rămase așa.

– Speram, murmură el cu tandrețe, să te aud spunând că a fost pentru că mă iubești la fel de mult cum te iubesc eu.

În sfârșit! Sandra întoarse mâna lui Jackson, o duse la buze și depuse un lung sărut în căușul palmei lui.

– De ce ai așteptat atât de mult, Jackson?

– Voiam să-ți dau ce este mai bun în mine. Făcând asta, încercam să mă pedepsesc și te pedepseam de fapt pe tine.

– Ce te-a făcut să te schimbi?

El se lăsă să cadă într-un fotoliu de piele, luând-o pe Sandra pe genunchii lui, legănând-o ca pe un copil și mângâindu-i părul.

– Mi-am amintit ce mi-a spus un deținut, exact înainte să fiu eliberat. Un doctor acuzat de asasinat pentru că ajutase un pacient să moară. „Nu face pe martirul, Jackson. Trebuie să știi să pui capăt suferinței.”

– Și Honey Bee, ce rol a jucat în toate astea?

– Acela de confidentă, de prietenă. A avut întotdeauna încredere în mine. Înainte de a părăsi cabana, m-am dus s-o caut ca să-i împărtășesc planurile mele în legătură cu tine. Mi-a dat binecuvântarea ei.

Sandra se sprijini de umărul lui Jackson. Era atât de bine acolo, părea făcut s-o primească și s-o protejeze.

– În plus, continuă Jackson zâmbind, prin Honey Bee aveam informații despre ceea ce făceai.

– Într-un cuvânt, mă spionai!

– Într-un fel, da.

Jackson râdea din toată inima, ca un copil. Înconjurându-i capul cu brațele, Sandra prinse strâns o șuviță din părul lui blond și trase, încruntându-se.

– Băiat rău ce ești! M-ai supărat atât de mult...

– Nu puteam accepta dragostea ta atâta timp cât eram acel răzvrătit trăind ca un pustnic într-o cabană din fundul pădurii.

– Dar eu aș fi trăit sub un cort în locul cel mai retras dintr-un pustiu, din moment ce mă iubeai și eram cu tine!

– Nu, trebuia mai întâi să regăsesc partea din mine pe care o pierdusem.

Luând-o pe Sandra de umeri și ținând-o cu brațele întinse în fața lui, o privi drept în ochi.

– Sandra, rosti el pe un ton grav, acum vrei să mă accepți, la bine și la rău?

Cu ochii încrețoși de lacrimi de fericire, Sandra, drept răspuns, îi oferi buzele într-un sărut de foc.

– Și voi putea să-ți spun „păpușa mea“? murmură Jackson, lângă gura Sandrei. Doar din când în când, în amintirea trecutului?

– Da. Dar, la rândul meu, am și eu să te întreb ceva. Pot?

– Te ascult.

– Ce s-a întâmplat cu Charlie?

– Este aici, bineînțeles, cu mine!

– Aici?

– Desigur. Undeva pe plajă, jos. Nu l-ai auzit?

– Am auzit o siernă de ceață...

Jackson izbucni în râs.

– Sandra! Pe o asemenea noapte, nu există sirenă de ceață. Ceea ce ai auzit este Charlie. Vom merge să-l vedem mâine dimineată. Până atunci...

Jackson acoperi cu un potop de sărutări fața, gâtul, umerii Sandrei. Bretelele rochiei părură să alunece singure. Jackson se ridică, purtând-o pe Sandra în brațe.

– Până atunci, păpușa mea, te răpesc pentru noaptea asta. Și pentru toate nopțile și toate zilele ce vor veni...

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.

Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.